

การเดินทางของผีเสื้อผ่านจดหมายอันแสนวิเศษ

จดหมาย จาก ผีเสื้อ

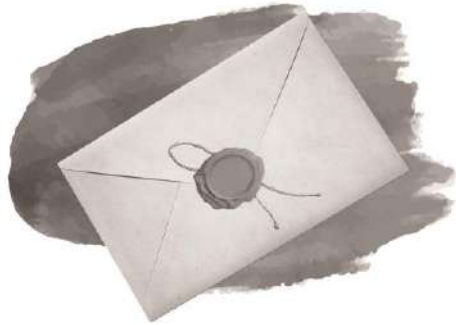

พร๋ พาก

จดหมาย
จาก **ผีเสื้อ**

พรุ่ พรุ่

จดหมายจากผีเสื้อ

เรื่อง: วชิรินทร์ ณ ราช

วรรณกรรมเยาวชน สำหรับเด็กอายุ ๑๒ ปีขึ้นไป

ต้นฉบับวรรณกรรมสำหรับเด็กนิพนธ์ประจำปีการศึกษา ๒๕๖๓

ผลงานสร้างสรรค์ในรายวิชา วด ๔๕๑ ภาคนิพนธ์ทางวรรณกรรมสำหรับเด็ก

หลักสูตรศิลปศาสตรบัณฑิต สาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

ศูนย์การศึกษาระดับปริญญาตรี คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

บทนำ

ในยุคโลกาภิวัตน์ ยุคสมัยที่ใคร ๆ ก็ใช้สมาร์ทโฟน เพื่อติดต่อสื่อสาร ติดตามข่าวสาร หรือจะเขียนบทความเพื่อพูดคุยแลกเปลี่ยนกัน

คุณเองก็เช่นกัน ในเมืองหลวงเมืองใหญ่ที่คุณสัญจรไปมา เมืองที่ชื่อว่า “กรุงเทพมหานคร” ที่ไม่ว่าคุณจะมองไปทางไหนก็มีแต่คนก้มหน้าเล่นแต่มือถือ เรียกได้ว่าแทบไม่มีใครเลยที่จะสนใจโลกภายนอก ทุกอย่างที่เกิดขึ้นล้วนเข้าไปอยู่แต่ในหน้าจออิเล็กทรอนิกส์ในขนาดที่แตกต่างกัน ไม่ว่าจะทำอะไรก็สะดุดตาไปทั้งหมด

แต่มันเป็นเหมือนดาบสองคม มีทั้งข้อดีข้อเสียเป็นเหมือนอาวุธที่ใคร ๆ ก็สามารถหยิบมาใช้ได้ คุณเองก็รู้ดีว่ามันคือสิ่งใด ใช่แล้ว...ผู้คนในยุคนี้ล้วนใช้สื่อเป็นเครื่องมือโจมตีผู้อื่น ทั้งคำพูด คำเหยียดหยาม ถ้าตนเองเคยเจอปัญหานี้ คุณไม่ใช่คนเดียว...

หากคุณเองถูกตราหน้าว่าไม่เหมือนคนอื่น ไม่ปกติ ถ้าคุณคือคนหนึ่งที่เป็นกลุ่มบุคคลที่มีความหลากหลายทางเพศ ในยุคที่เปิดกว้าง แต่ไม่ได้เปิดรับอย่างเต็มที่ สังคมสมัยใหม่ที่ผู้คนสามารถจะใช้คำพูดโดยไม่คำนึงถึงความรู้สึกของผู้ที่ได้รับ กลายเป็นกลุ่มคนที่ไม่ถูกปฏิบัติอย่างเท่าเทียม

ในวันที่คุณกำลังกลับจากโรงเรียน กลับจากที่ทำงาน หรือที่ไหนสักแห่ง
หน ณ ที่คุณอยู่

คุณอาจจะกำลังเหนื่อยกับสิ่งที่คุณเจอมาทั้งวัน หรือบางที ... ก็เกือบ
ทั้งชีวิตของคุณที่เจอมาเลยก็ได้

ในขณะที่คุณกำลังนอนร้องไห้หรือเสียใจจากเรื่องที่คุณเจอมา
ก็จะปรากฏจดหมายฉบับหนึ่งขึ้นมา แล้วเมื่อคุณเปิดอ่าน

คุณก็จะพบว่า ...

ถึง ผู้ที่ได้รับจดหมายฉบับนี้ในยามที่คุณเจ็บปวด

นี่คือเรื่องราวที่คุณกำลังจะได้อ่านจาก ฉัน ที่ชื่อว่า

"เบล"

บทที่ ๑

บางทีความสับสน มันก็ทำให้เราแน่ใจ

ถึง เธอที่ฉันรู้จักดี

สวัสดี เธอคงได้รับจดหมายฉบับนี้ด้วยความตั้งใจ ถึงแม้เธอจะคิดว่าเป็นความบังเอิญก็ตาม ฉันเขียนจดหมายฉบับนี้เพื่อทุก ๆ คนที่กำลังเผชิญปัญหาแบบเดียวกับเธอ เธอไม่มีความสุขใช่ไหม เธอกำลังต้องการความช่วยเหลืออะไรบางอย่างหรือเปล่า เธอกำลังจะบอกว่าเธอไม่เป็นอะไร แต่ในใจลึก ๆ ของเธอแล้วมันกำลังต้องการออกจากกรอบ ออกจากที่ที่เธออยู่ ความบังเอิญบางอย่างมันก็คือความตั้งใจ เพราะฉะนั้นแล้วนี่คือความตั้งใจของเธอ จดหมายฉบับนี้ถึงได้มาอยู่ตรงหน้าเธอ แล้วเธอก็เปิดอ่านแล้ว ถ้าเธอไม่เปิดอ่านเธอคงไม่อ่านมาถึงตรงนี้ได้

ปัญหาที่เธอพบอยู่นี้ ยากเกินจะรับมือใช่ไหม ถึงเธอจะบอกว่าไม่เป็นอะไรก็ตาม แต่หัวใจของเธอกำลังจะสูญเสียตัวตน หัวใจที่กำลังจะแหลกสลาย ฉันปลอบคนไม่เก่งหรือคนแต่ฉันมีบางอย่างจะให้เธอ

เธอกำลังสงสัยใช่ไหมว่าฉันคือใคร เอาแบบนี้ละ ฉันจะเล่าเรื่องราว
ของฉันให้เธอได้อ่านผ่านจดหมายแต่ละฉบับ ฉันเขียนจากแห่งหนไหนก็ไม่มีใคร
รู้ ตั้งแต่ตรงนี้เป็นต้นไปเธอกำลังจะได้อ่านเรื่องราวของฉันจากคนที่ชื่อ “เบล”

ย้อนไปเมื่อ ๑๘ ปีก่อนเมื่อเบลยังจำความได้ ด.ช. ศิริรินทร์อายุ ๔ ขวบกำลังเข้าเรียนชั้นอนุบาล เด็กคนหนึ่งที่ทุกคนคิดว่าปกติทุกอย่าง

“หนูชื่อเบลไซใหม่คะ มานี้มา มาหาคุณครูนะคะ” ครูประจำชั้นเรียกชื่อเล่นของชั้นขณะที่ฉันก็เขินอายอยู่ที่หน้าห้องเรียน “แก เป็นเด็กชั้ยายนะคะ” แม่ของฉันเอยชั้นพร้อมสะกิดให้ฉันเดินเข้าไปหาคุณครู

“ไม่เป็นไรนะคะตรงนี้คุณแม่ไม่ต้องเป็นห่วงแล้วนะคะ คุณครูจะดูแลให้เป็นอย่างดีเลย”

“ขอบคุณนะคะ เดี่ยวตอนเย็นแม่กับพ่อมารับนะ อนุบาล” แม่ของฉันกอดลาแล้วเดินออกไป สายตาของฉันมองตามแม่ที่ถาลังเดินออกไปจากโรงเรียน น้ำตาเอ่อล้นออกมาเพราะฉันไม่เคยแยกจากแม่มาก่อน ไม่ทันไรฉันก็ได้ร้องไห้ออกมาเสียงดังลั่น เด็กคนอื่น ๆ ในห้องก็เข้าใจความรู้สึกเหล่านั้นดีจึงได้พากันร้องไห้ออกมาเช่นกันจนคุณครูกับพี่เลี้ยงต้องช่วยกันปลอบ

แต่จุดเริ่มต้นของเรื่องราวไม่ใช่แค่ตรงนี้ ทุกคนเข้าเรียนได้ สักพักจนปรับตัวเข้ากับโรงเรียนและเพื่อน ๆ ได้ ฉันได้เห็นของเล่นของเด็กผู้หญิงที่มุมห้องใคร ๆ ก็ต่งง เรียกมุมนี้ว่ามุมเจ้าหญิงซึ่งใครก็ตามที่ได้นอนที่ตรงนี้ก็เปรียบเหมือนเจ้าหญิงของที่นี่ ฉันมีความรู้สึกนั้นตั้งแต่เมื่อไรก็

ไม่รู้ พวกเด็กผู้หญิงตั้งกฎกันไว้ว่า “หลังกินข้าวเที่ยงใครที่มาถึงก่อนคนแรกจะได้นอนกลางวันนี่” พวกเราจะพูดกันตามประสาของเด็กวัยนั้น ฉันเป็นคนที่ได้ยินกฎนี้ด้วยหูของตัวเองจึงอดไม่ได้ที่จะร่วมด้วยแบบเนียน ๆ นี่จะเป็นจุดเริ่มต้นที่ทำให้ฉันรู้สึกสับสนกับเพศของตัวเอง

เมื่อพักกลางวันพวกเราต่อแถวกันไปแปรงฟัน เตรียมตัวเข้านอนกลางวัน เด็กผู้หญิงจะเตรียมตัวแข่งขันกันไปที่มุมห้องนั้น ฉันก็เช่นกัน ทันทีที่ก้าวออกมาจากห้องน้ำ ฉันก็ออกตัววิ่งไปด้วย นาที่นั้นฉันคิดเป็นเพราะการเป็นเด็กผู้ชายเปล่านั้นฉันถึงได้วิ่งไวขนาดนั้น หรือไม่ก็เพราะขนาดตัวของฉันที่เล็กกว่าเด็กผู้ชายคนอื่น ๆ เพราะมีน้ำหนักที่เบากว่าทำให้วิ่งได้ไวกว่าแต่ก็เร็วกว่าเด็กผู้หญิง แต่ตอนนั้นฉันคงไม่สนใจอะไรอีกแล้ว ฉันขอแค่ได้ครอบครองพื้นที่ตรงนั้นให้ได้ก็พอ

คนที่ไปถึงคนแรกก็คือฉันเอง เด็กผู้หญิงคนอื่น ๆ ต่างตกใจมากที่ฉันเป็นคนมาถึงที่นี้ก่อนใคร “เบล! ที่นี่เป็นที่ของเด็กผู้หญิงนะ” เสียงของเด็กผู้หญิงคนนั้นคือ ต.ญ.สมฤดี หรือ ไอซ์ ที่คุณครูได้แต่งตั้งให้หัวหน้าห้องเพราะความกล้าแสดงออกของเธอ ต่างจากฉันซึ่งเป็นเด็กขี้อาย

“ค..คือว่าฉันแค่อยากรจะลองนอนที่นี่ดูเฉย ๆ” ฉันหน้าแดงมากเพราะไม่รู้ว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับตัวฉัน

“เธอคิดว่าเด็กผู้ชายจะเข้กมาก็ได้เหรอพวกเรำไม่อนุญำต” เธอยื่นกรำนรำงำเป็นไปตำมกฎที่ต้งกันไว้ “จำไว้ณะ พวกเด็กผู้ชายณะคอยจะมำแย่งที่พวกเรำ เพราะฉะนั้นอย่าให้ใครเขำมำเด็ดขำต” นี่เป็นข้อยำเตือนอีกอย่งรำยงังก็ให้ไม่ได้ “เว้นแต่รำเธอจะอย่งจะเป็นเจ้ำหญ่งแบบพวกเรำ” ค่ำพูดของเธอนั้นกระแทกเขำมำในใจฉัน ถ้าฉันอย่งเขำมำที่นี้ฉันก็ต้องเป็นเด็กผู้หญิงสิ

“ให้ฉันเล่นด้วยได้ไหม ฉันก็อย่งเป็นเจ้ำหญ่ง” ฉันตอบไปโดยไม่มีกรงกั้วเลยรำใครจะคิดอย่งรำแต่ทุกคนกลับงีบสนิทแล้วฉันพูดผิดหรืออย่งรำนี่เป็นสิ่งที่เดียวที่ฉันกล้าที่จะพูดขึ้นมำอย่งไม่มีใครค้ำคิต

“อ...เอำจริงเหรอ! เรำคิดรำเธอจะไม่อย่งเล่นแล้วถอยให้พวกเรำได้เล่น” เธอคงจะพูดเล่นเพื่อให้อันยอมให้พวกเธอครอบครองที่แห่งนี้และคงคิดรำฉันจะพูดเล่นเพื่อกลับแกล้งเธอ

“จริง ๆ ณะ ฉันอย่งเล่นเป็นเจ้ำหญ่ง”

“แต่เธอเป็นเด็กผู้ชายณะ! แล้งเด็กผู้ชายก็ไม่เล่นเป็นเจ้ำหญ่งด้วย”

“ทำมำจะไม่ได้ละ ก็ฉันอย่งเป็นฉันก็เป็นได้ไม่ใช่เหรอ” ฉันหนักแน่นในค้ำตอบถึงจะไม่เข้ำใจก็ตำมได้แต่คิดรำถ้าเรำอย่งเป็น ทำมำเรำจะเป็นไม่ได้ละ

“ฉันไม่ยอมนะ ไอซ์ เบลเป็นเด็กผู้ชายไม่ใช่เด็กผู้หญิงจะมาเล่นกับพวก
เราไม่ได้หรอก” เด็กผู้หญิงคนอื่น ๆ เองก็คงไม่ยอมให้ฉันเล่น

“เอางี้ไหม ลองถามคุณครูกันว่าจะให้เบลเล่นได้ไหม” ไอซ์ได้เสนอโอ
เดีย แต่ฉันเองก็กลัว ๆ เหมือนกันว่าคุณจะคิดว่าฉันเป็นเด็กที่แปลกกว่าคนอื่น

ก่อนจะเข้านอนทุกคนเข้าไปหาคุณครูที่โต๊ะ “ครูคะ” ใคร ๆ ก็รักครู
พิมพ์ เพราะครูเป็นครูที่ใจดี รักเด็กทุกคน “พวกหนูมีเรื่องจะถามคะ” เด็กผู้หญิง
หันมามองฉันที่เดินตามมาด้วยท่าทางเขินอายไม่สบตากับครู

“ว่าไงคะ มีเรื่องอะไรรีบเล่า” ครูก้มมองลงมาที่เด็ก ๆ

“คือว่า ครูคิดว่าเบลจะเล่นเป็นเจ้าหญิงกับพวกหนูได้ไหมคะ”

“อืม...” คุณครูนิ่งไปสักครู “ก็เล่นด้วยกันได้สิจ๊ะ ทุกคนเป็นเพื่อนกัน
เล่นด้วยกันได้อยู่แล้ว” ครูพูดแล้วก็ยิ้มให้ฉัน เด็กผู้หญิงทุกคนยืงงไปสักพัก

“งั้น เราก็คงเล่นด้วยกันได้นะ” ไอซ์หันมาพูดกับฉัน “บางทีเธออาจจะ
เป็นผู้หญิงเหมือนกับพวกเราก็ได้” เธอยิ้มให้

ความสับสนในใจของฉันกำลังเริ่มก่อตัว ในขณะที่หัวของฉันเองก็มีแต่
ภาพฉันที่เป็นเจ้าหญิงไปแล้ว

“วันนี้พวกเราทำให้เบลล์แก่ขึ้นนะ เจอกันหลังตื่นนอนจ๊ะ” เด็กผู้หญิง แยกย้ายกันไปนอนที่นอนของตัวเอง

ส่วนฉันก็ชอบที่นอนมาวางไว้ที่มุมเจ้าหญิงเพื่อมานอนที่นี้ ตื่นมาแล้วฉันจะกลายเป็นเจ้าหญิง เจ้าหญิงที่ไม่เหมือนใคร

“หนูว่าน้องเขาแปลกนะคะครู เล่นกับผู้หญิงมากเกินไปแบบนี้ ไต่ไป อาจจะเป็นตุ๊กก็ได้นะคะ” เสียงของพี่เลี้ยงเดินเข้ามาคุยกับคุณครู

“ไม่หรอกค่ะ ครูคิดว่าให้เขาโตอย่างที่เขาเป็นนี่แหละ ไปบังคับเขาก็มี แต่อึดอัดเปล่า ๆ”

“เราต้องดูแลเขาเป็นพิเศษหน่อยนะคะ” พี่เลี้ยงยังคงมีความกังวล

“จะดูแลพิเศษทำไมละคะ เขาปกติไม่ได้มีความผิดปกติแต่อย่างใดคะ” ครูพูดไปพลางตรวจการบ้านไป

“จะยังไงก็ต้องระวังนะคะ สมัยนี้เนี่ยใครเขาจะมองว่าปกติกัน” พี่เลี้ยงเองก็เงี้ยวขาดใจ

“ไม่ต้องห่วงหรอกค่ะ ตรงนี้ครูดูแลให้เอง” ครูปิดสมุดการบ้านแล้วเดิน
ออกไป

หลังจากตื่นนอนมันคือเวลาว่างที่พวกเราจะได้อ่านหนังสืออย่างเต็มอิ่ม ฉัน
ตื่นขึ้นมาเด็กผู้หญิงทุกคนค้ำบัพให้กับฉันพร้อมกับเรียกๆ “เจ้าหญิงเบล” วินาที
นั้นใจของฉันก็เต้นไม่เป็นจังหวะ รู้สึกดีอย่างบอกไม่ถูก

“เจ้าหญิงเบลเพคะ วันนี้เราจะไปไหนกันดีเพคะ” เด็กหญิงที่อยู่
ทางด้านขวาเข้ามาพุดคุยด้วย

“วันนี้มีปาร์ตี้น้ำชาเจ้าค่ะ” เด็กหญิงอีกคนกล่าว ดูเหมือนจะใช้ศัพท์กัน
ไม่ค่อยเป็นเท่าไรตามประสาเด็ก

“เบล ลิ้มใส่อันนั้นะ” ไอซ์ยื่นมงกุฎของเจ้าหญิงมาให้ ถือเป็นสิ่งของชิ้น
สำคัญที่จะต้องใส่

“ฉัน ฉันต้องใส่ด้วยหรือฉันไม่เคยใส่” ฉันกล้า ๆ กลัว ๆ เพราะการทำ
อะไรแบบนี้ทุกคนก็จะมองว่าฉันไม่ใช่เด็กผู้ชายอีกต่อไป ยังมีสายตจากพี่เลี้ยง
ที่คอยจับจ้องอยู่แต่ก็ทำอะไรไม่ได้เพราะคุณครูก็กำชับไว้แล้ว

“ใส่สิคะ นี่เป็นสิ่งของสำคัญที่สุดของการเล่นเป็นเจ้าหญิง ถ้าไม่ใส่เรา
จะรู้ได้ยังไงว่าเธอเป็นเจ้าหญิงนะ”

ไอซ์เข้ามาสวมมงกุฎให้ฉัน “สวยแล้ว” แค่นี้ก็ทำให้ฉันรู้สึก
เป็นเหมือนกับพวกเธอเลย

“ขอใจนะ” ฉันลุกขึ้นพร้อมกับอุ้มตุ๊กตาไปอีกมุมห้องที่มีโต๊ะน้ำงาที่
เด็กผู้หญิงคนอื่น ๆ เตรียมไว้แล้ว

ทุกคนนั่งล้อมกันโดยมีฉันอยู่ตรงกลาง “วันนี้เราจะต้องออกไปพบ
ประชาชนเจ้าค่ะ” เด็กคนเดิมเดินเข้ามากระซิบฉัน การพบประชาชนที่วันนั้นมันคือ
การที่ใครสักคนที่ได้รับบทเจ้าหญิงประจำวันนี้จะต้องเดินไปรอบ ๆ ห้องเพื่อ
ทักทายกับเพื่อนคนอื่น ๆ เป็นธรรมเนียมที่ทุก ๆ คนเข้าใจกัน แต่กับเด็กผู้ชาย
แล้วเด็กพวกนี้จะมองว่ามันไม่เท่าเอาเสียเลย

“เข้าใจแล้ว” ยอมรับเลยว่าฉันเองก็กลัว กลัวว่าเด็กผู้ชายจะไม่ชอบฉัน
แล้วมันก็คือเรื่องจริง

“เบล! นายไปเล่นอะไรกับพวกผู้หญิงนะ” เด็กผู้ชายคนหนึ่งเอ่ยขึ้น
ระหว่างที่ฉันกำลังเดินไปกับเด็กผู้หญิงรอบห้อง

“คูมุงกฎนั้นดี ฮ่าฮ่าฮ่า” พวกเด็กผู้ชายเริ่มขำที่ฉันสวมมงกุฎ ฉันหน้าแดงแล้วน้ำตาก็เริ่มคลอ

“เบล...” ไอซ์เดินเข้ามาจับไหล่ฉัน ซึ่งกำลังน้ำตาไหล “หยุดเลยนะ! พวกนายชอบแกล้งเด็กผู้หญิง นิสัยไม่ดี!” ไอซ์เดินมาอยู่ข้างหน้าฉัน เฆณีญหน้ากับเด็กผู้ชายหลายคน “พรกานายจะไปรู้อะไร เบลไม่เล่นกับพวกนายหรอกนะ”

“หรือแค่เบลคนเดียวไม่เล่นกับพวกเราแล้วยังไง ฮ่าฮ่าฮ่า เราไม่เล่นกับคนที่เล่นกับเด็กผู้หญิงหรอก” เด็กคนเดิมกล่าวพลางขำกับเด็กผู้ชายคนอื่นๆ

“เบลเก่งกว่าพวกนายตั้งเยอะ จำไว้เถอะ” ไอซ์เดินกลับมา ฉันน้ำตาไหลไม่หยุดร้องไห้เสียงดังจนพี่เลี้ยงต้องเข้ามาปลอบ

“เบล ร้องให้ทำไมคะ” พี่เลี้ยงเข้ามาโอบ

“เบล เขาถูกพวกผู้ชายแกล้งคะ” เด็กหญิงคนหนึ่งฟ้องพี่เลี้ยง

“อ้าว ไปแกล้งอะไรเขาล่ะลูก” พี่เลี้ยงหันมาถามเด็กผู้ชาย

“พวกผมแค่ไม่เล่นกับเบลเองครับ” เด็กผู้ชายที่ท่าทางเหมือนหัวหน้ากลุ่มพูดขึ้น เขามีชื่อว่า เอย เป็นคนที่มีอิทธิพลมากที่สุดในห้องเลยก็ว่าได้ มีแค่

ไอซ์คนเดียวที่กล้าต่อกรด้วย “ก็ไปเล่นกับเด็กผู้หญิงเอง แถมสวมมงกุฎด้วย เป็นตุ๊ดหรือยังงี้”

“พอเลย ๗” คุณครูเข้ามาห้าม “เป็นเพื่อนกันก็ต้องเล่นด้วยกันสิจ๊ะ”

“แต่พวกผมไม่เล่นกับเด็กผู้หญิง”

“ถ้าเป็นเพื่อนกันก็อย่าแกล้งกันแบบนี้ล่ะ เพื่อนรู้สึกแย่นะคะ เห็นไหมเพื่อนร้อให้”

“หี พวกผมยังไม่ได้ทำอะไรเลย เบลชี้แยะเอง”

“แต่ไปพูดแบบนี้ ก็ต้องขอโทษเขาก่อนนะ” คุณครูยื่นจ้องเอ่ยจนเอ่ยรู้สึกผิด

“ขอโทษครับ” เอยก้มหน้าก้มตาพูดงมเงา

“ขอโทษเบลค่ะ ไม่ใช่ขอโทษคุณนะคะน้องเอย์” นี่คือวิธีการแก้ปัญหาของคุณครูอนุบาลเวลาเด็ก ๆ ทะเลาะกัน เด็กทุกคนจะเชื่อฟัง ต่อให้ชนขนาดใหญ่ก็ต้องยอมสยบ

“ขอโทษ”ถึงแม้เคยจะขอโทษแต่สิ่งที่เขาพูดมันก็คือเรื่องจริง ฉันไม่อาจปฏิเสธได้เลยว่าตอนนี้ฉันเป็นอะไร ผู้หญิงหรือผู้ชายในวันนั้นทุกคนก็อยู่ในสภาวะปกติ กลุ่มเด็กผู้หญิงก็เล่นกับฉันเหมือนเดิม แต่เด็กผู้ชายจะไม่กล้าเล่นกับฉันเหมือนกัน

ถึงเวลาเลิกเรียนฉันออกมารอพ่อมารับที่หน้าโรงเรียน หน้าโรงเรียนเต็มไปด้วยอาหารละลานตาสำหรับเด็กในวัยนั้น ขนม น้ำปั่น นมปั่น ของหวานหวานเต็มสองข้างทางหน้าโรงเรียน เนื่องจากโรงเรียนอยู่ในซอยใหญ่ติดกับถนนและมีหมู่บ้านอยู่รอบโรงเรียนทำให้มีตลาดนัดอยู่ด้วย ขนมหรืออาหารต่าง ๆ ไม่ใช่สิ่งสำคัญสำหรับเด็กโรงเรียนนี้เท่าไร ของเล่นต่างหากที่เป็นที่สนใจของเด็ก ๆ ร้านขายของต่างก็เอาของเล่นหรือสมุดสะสมมาวางขายให้เด็ก ๆ ได้เลือกซื้อเมื่อสะสมสติ๊กเกอร์ครบแล้วจะได้ของรางวัลที่แตกต่างกันไปนับเป็นสิ่งที่ดึงดูดให้เด็กหลายคนสนใจเป็นอย่างมาก ฉันเองก็เป็นหนึ่งในนั้น แฟมมีลีเกมในสมัยนั้นเป็นเครื่องเล่นที่ค่อนข้างแพง เด็กผู้ชายที่อยู่ชั้นโตกว่าก็จับกลุ่มเล่นลูกข่างกัน สมัยนั้นก็คงจะเป็น “เบย์เบลด” เรียกตามชื่อการ์ตูนญี่ปุ่นที่กำลังฮิตบ้างก็เล่นเกมการ์ดกันอีกกลุ่ม ฉันได้แต่ยืนดูพวกเขาเล่นเพราะด้วยวัยของตัวเองก็ไม่ได้ค่าขนมมากพอ เว้นแต่จะจะอ่อนพ่อให้ซื้อให้แล้วไปเล่นกับเพื่อนข้างบ้าน ส่วนเด็กผู้หญิงก็เล่นหมากเก็บ โดดอยาง ถ้าจะเล่นของเล่นที่มีราคาหน่อยก็จะเป็นตุ๊กตาหรือตุ๊กตาระดากษััน

ปิ่นๆ-เสียงที่คุ้นเคยดี เสียงมอเตอร์ไซด์คันที่พ่อต้องขี่มารับทุกวัน
“เบล!”

“หิวไหม จะกินอะไรล่ะเรา” พ่อลงจากรถแล้วมองเหมือนที่ฉันมอง

“หนูจะซื้อของเล่นพวกนั้นได้ไหม” ฉันมองไปที่ร้านขายของเล่นแล้วเงย
หน้าไปพูดกับพ่อ

พ่อเป็นคนใจดี จะขออะไรพ่อก็พยายามหามาให้ตลอด แต่ครั้งนี้ไม่รู้จะ
ได้ไหมเพราะฐานะบ้านเราเองก็ไม่ได้ร่ำรวยอะไร

“จะเอาอะไร แล้วจะไม่กินขนมเหรอ” พ่อพูดไปพลางลูบหัวฉันไป

“มีขนมชิ้นไหนที่พ่อซื้อให้เบลได้ไหม”

“ลองเลือกมาก่อนสิ” เราทั้งคู่เดินไปที่ร้านขายของเล่นทันที

ฉันเองก็รู้ตัวดี ถึงแม้มันจะแพงอยากได้แค่ไหนก็ตามถ้าพ่อไม่ให้ ก็คือ
ไม่ให้ ฉันจะต้องเลือกสิ่งที่มีราคาไม่แพงมากและอยากได้ก็คงเป็นเกมการ์ด ไม่ก็
สมุดสะสมแต่สมุดสะสมก็ต้องสะสมจนกว่าจะครบก็ที่จะทำให้เสียเงินที่มากกว่า
ฉันคิดอยู่นานกว่าจะตัดสินใจเลือกได้ “หนูเอาเกมการ์ด”

เคยคิดใหม่ว่าตัวละครในการ์ตูนมันมักจะมีตัวละครหญิงอยู่ด้วย ใน
กลุ่มตัวละครเอกมักจะมีตัวละครผู้หญิงร่วมด้วย มีส่วนในการดำเนินเรื่องให้
เด็กผู้หญิงหันมาสนใจมากขึ้น ไม่มีใครคาดคิดว่าฉันจะหยิบกองการ์ดที่เป็นของ
ตัวละครหญิงคนนั้น “หนูเอาอันนี้แหละ” ด้วยความที่พ่อเองก็ไม่รู้เรื่อง เห็นแค่ว่า
มันเป็นของเล่นเด็กก็คงไม่ได้สนใจจนเจ้าของร้านเอ่ยขึ้น

“หนูเลือกดีแล้วหรือลูก มันกองอื่นอีกนะ อันนี้เป็นของผู้หญิงนะ”

“อ้าวเหอเบลเปลี่ยนไหม”

“ไม่ หนูเลือกแล้วจะเอาอันนี้”

“แต่มันเป็นของผู้หญิงนะ เราเล่นได้หรือ” พ่อถามด้วยความสงสัยจริง ๆ
ว่าทำไมฉันถึงได้เลือกกองนี้

“วันนี้หนูได้เล่นเป็นเจ้าหญิง ไม่เห็นเป็นอะไรเลย” พ่อได้ยินคำนั้น
ถึงกับนิ่งงัน แต่ก็ซื้อเกมการ์ดกองนั้นให้ มันเป็นแรงกระแทกแรกที่เกิดขึ้น
ระหว่างฉันกับพ่อ แล้วเราทั้งคู่ก็กลับบ้านด้วยกัน

“พ่อคิดว่าหนูจะเหมือนเด็กคนอื่นทั่ว ๆ ไป” พ่อพูดกับฉันระหว่างขับ
มอเตอร์ไซด์ไป

ฉันได้ยินไม่ถนัดเพราะการนั่งรถมอเตอร์ไซค์แบบนี้มันทำให้เสียงรอบข้างดังขึ้น

พ่อเงิบไปพักหนึ่งแล้วพูด “พักนี้หนูเล่นกับเพื่อนผู้หญิงบ่อยเธอ”

“เล่นบ่อยสิ เพราะครูบอกว่าเป็นเพื่อนกันก็เล่นด้วยกันได้”

“แล้วเพื่อนผู้ชายล่ะ” พ่อสอนความเร็วช้าลงก่อนจะหยุดตรงไฟแดง

“เพื่อนผู้ชายบอกว่าหนูเล่นกับเด็กผู้หญิงเลยไม่อยากเล่นกับหนูด้วย”

ฉันกำชายเสื้อของพ่อแน่นด้วยความน้อยใจ

“งั้นหนูก็ไม่ต้องเล่นกับเพื่อนผู้หญิงบ่อย ๆ ก็ได้สิ เด็กผู้ชายก็อย่างนี้แหละ”

“แต่ครูบอกว่า...” ฉันหยุดพูดเพราะรถเริ่มออกตัวอีกครั้งเมื่อไฟเขียว

“พ่อไม่รู้ว่าแต่ละวันหนูเจออะไรมาบ้าง มีอะไรมาเล่าให้พ่อฟังได้นะ”

“หนูเล่นกับเพื่อนผู้หญิงด้วยล่ะ” จากมือของฉันที่กำชายเสื้อก็ไปกด

พ่อแทน

“จิ้งหรีด” สิ้นสุดเมื่อพ่อตอบคำถามของฉิน “ก็ครูบอกว่าเป็นเพื่อนกัน
ไม่ใช่หรือพ่อก็ว่าไม่เสียหายอะไร” ฉินว่าในใจพ่อก็คงแอบคิดว่าฉินอาจจะ
เปลี่ยนไปก็ได้ แต่อีกใจหนึ่งของพ่อก็ได้แต่ภาวนาว่าฉินเป็นเด็กธรรมดาทั่วไปที่
เล่นกับเพื่อนทุก ๆ คนได้

ฉันหวังว่าเธอจะอ่านมาถึงตรงนี้ เรื่องราว ณ ตอนนั้นเกิดขึ้นนรกมา
ความสงสัยที่ฉันเป็นใคร เพศไหน ฉันเองยังให้คำตอบไม่ได้แต่ทุกอย่างมันกำลัง
จะแสดงให้เห็นว่าฉันอาจจะเลือกเส้นทางนี้แล้วก็ได้ นี่เป็นความทรงจำแรกที่จำ
ได้ดีและมันจะส่งผลกระทบต่อไปในภายภาคหน้าอย่างแน่นอนเป็นฉากเริ่มต้นที่
ไม่มีใครคาดเดาได้

เธอก็เคยเป็นไซ้ใหม่ล่ะ ในขณะที่เธอกำลังอ่านเรื่องราวของฉันเธอ
คงจะบอกให้ฉันทำแบบนั้น แบบนี้อยู่ไซ้ใหม่ เพราะเธอมองว่าชีวิตของฉันกับ
ของเธอเหมือนกันอยู่นะสิ ถ้าเป็นเธอก็คงจะทำแบบที่ฉันหรือไม่ก็ตามแต่ นั่น
เป็นชีวิตของเธอ และเธอก็คงจะเผื่อรอดหมายฉบับถัดไป ซึ่งเธอก็ไม่รู้ว่าจะได้
เมื่อไร ฉันเองก็ยังไม่รู้ วันที่มันปรากฏนั่นคือวันที่เธอกำลังต้องการจดหมาย
มากที่สุด ไว้เจอกันใหม่ ฉบับหน้า

ด้วยรักและห่วงใย

จาก เบล

บทที่ ๒

“ไม่มีใครรู้ว่าภายในดักแด่ จะเติบโตเป็นผีเสื้อแบบไหน...”

ถึง เธอที่ฉันรู้จักดี

อรุณสวัสดิ์ วันนี้เป็นเช้าที่ดีอีกเช่นเคยนะ ฉันเขียนจดหมายฉบับนี้ตั้งแต่เช้าตรู่แล้วส่งมาให้ เธอคงจะแปลกใจว่ามันมาทันตอนที่เธอตื่นได้ยังไง ความลับจ๊ะ รุ่งเช้าแบบนี้ทุกคนคงกำลังตื่นรีบไปทำงาน ไปโรงเรียน เวลาเร่งรีบแบบนี้เธอคงจะไม่มีเวลามาอ่านจดหมายใช่ไหม แต่ก็อ่านมาจนถึงตอนนี้แล้วนี่ ตัวเราจะอ่านต่อตอนที่กำลังไปทำงานก็คงไม่เลวใช่ไหมล่ะ ในช่วงเวลาที่รทติดผู้คนกำลังเคร่งเครียด หรือแม้แต่ปากเธอเองก็คงไม่ว่างกำลังเคี้ยวข้าวอยู่ มันคงเป็นช่วงเวลาดี ๆ ที่ได้อ่านเรื่องราวจากฉันต่อ

เมื่อเช้านี้ก่อนฉันจะเขียนจดหมาย ฉันไปซื้อใจึกมา ด้วยนะ ไปอยู่ที่หอพักอยู่นานแทบตื่นมาไม่ทันได้กินใจึกยามเช้า พอได้กลับมาอยู่ที่บ้านแล้วรู้สึกอยากกินขึ้นมานะ ที่แรกจะได้กินข้าวกับพ่อแม่ แต่ทั้งคู่คิดว่าฉันตื่นสายเลยไม่ได้ทำไว้ให้ฉันด้วย ฉันเลยต้องออกมาซื้อข้าวที่ตลาด แต่ก็ดีนะที่ได้มาสูดอากาศยามเช้า อีกทั้งได้เจอผู้คนบ้าง

จดหมายจากผีเสื้อ | - 20 -

ตอนเดินเข้าตลาดได้พบเจอกับเด็ก ๆ กลุ่มหนึ่งกำลังจับกลุ่มเล่นเกม มือถือกันอยู่ โหนจะเด็กผู้หญิงที่เริ่มโตเป็นสาวไวมากขึ้น การแต่งตัว คำพูด ดูโตขึ้นมากทั้ง ๆ ที่อายุก็ไม่ได้มากนักหรือฉันเริ่มอายุมากแล้วหรือว่าโลกมันกำลังก้าวหน้าจนฉันเองยังคิดว่ากฎระเล่นที่พวกเราเล่นในวัยเด็กนั้นเพิ่งผ่านมาเมื่อวานนี้เอง บางทีเทคโนโลยีก็สามารถทำให้จิตใจของมนุษย์พัฒนาตามไปด้วย เธอคิดเหมือนกันไหม แต่จริง ๆ อายุพวกเราที่อยู่ในช่วงที่กำลังเกิดการเปลี่ยนแปลงแล้วนี่ นึกแล้วก็อดคิดถึงช่วงเวลาในวัยเด็กจั่งเลยนะ เธอกำลังอมยิ้มเพราะคิดถึงช่วงนั้นเหมือนกันละสิ วัยเด็กที่หอมหวานแต่ก็อันตราย มีหลากหลายเรื่องราวของชีวิตที่อยากจะคิดถึงมันบ้าง ลืมมันบ้าง

ฉันจึงมีเรื่องเล่าของเธอมาให้อ่านเรื่องหนึ่งที่ยากให้เธอได้เข้าใจถึงมุมมองของชีวิตเด็กคนหนึ่งที่มีความรู้สึกอยากจะเปิดเผยตัวตนให้คนอื่นได้เข้าใจ

“เบล!” เสียงของไอซ์เพื่อนในวัยเด็กคนแรกของฉันเดินเข้ามานั่งกินข้าวเช้าของโรงเรียน

“เราได้อยู่ห้องเดียวกันแหละ ดีใจใช่ไหมล่ะ”

“ก็..ก็ดีใจ” ฉันนั่งกินข้าวอย่างเงียบ ๆ

“ไม่เห็นจะเหมือนดีใจตรงไหนเลย ให้มันสดชื่นหน่อยสิ” ไอซ์เข้ามาโอบไหล่ฉัน หยอกล้อกันไปมาอย่างสนิทสนม หลังจากขึ้นชั้นประถมก็มีแค่ไอซ์คนเดียวที่มักจะชวนฉันไปเล่นด้วยเสมอ ทั้งโดดยาง เล่นหมากเก็บ ออกแรง หนอยก็เล่นวิ่งไล่จับ ซ่อนแอบ โดยที่ไอซ์ก็มองว่าฉันเป็นเพื่อนเขาคนหนึ่ง

“วันนี้เราไปเล่นเป่ากบแข่งกับพวกผู้ชายหนอยไหม”

“ไม่เอาอะ พวกผู้ชายไม่ชอบเล่นกับเรา” ฉันตอบด้วยเสียงแข็ง

“มันไม่เล่น เราก็กินเล่นกันเองก็ได้ แต่ฉันอยากเล่นจริง ๆ นะ” เธอเข้ามาเย่าตัวฉันเบา ๆ

“ตอนแรกเห็นบอกจะไปแข่งกับพวกผู้ชาย”

“อยากแข่งก็อยาก แต่ถ้าแกไม่เล่นก็ไม่ใช่ไร” เธอปล่อย ทำทุกอย่าง
ทำหน้าบึ้งสักพัก

“กลางวัน ถ้าพวกผู้ชายยอมให้เล่น เรา ก็ไปเล่นด้วยก็ได้”

“จริงนะ!” สีหน้าเธอเปล่งประกาย แปลกแต่จริง ไซ้เป็นผู้หญิงแท้ ๆ
กลับกล้าได้กล้าเสีย เสียไปทุกสถานการณ์ต่างจากฉันที่ไม่กล้าทำอะไรเลย ได้
แต่พึ่งพาไอช้อยู่เสมอ

“อ้อ” ฉันตอบในลำคอเบง ๆ ให้เธอรับรู้

เมื่อถึงเวลาพักกลางวัน เด็กทุกคนจะลงมากินข้าวเที่ยงกันแต่จะแบ่ง
ตามระดับชั้นและเวลาไล่เลี่ยกัน แต่ละชั้นจะต้องลงมากินข้าวตามเวลาอย่าง
เป็นระเบียบ อาหารที่นี่เป็นอาหารประจำวัน แม่ครัวจะทำทั้งของคาวของหวาน
โดยจะต้องตักกันเองตามความเหมาะสมทั้งนี้ก็ต้องพกช้อนส้อมแก้วน้ำมาเอง

“ไม่กินผักอีกแล้ว” แม่ครัวเอ่ยขึ้นเมื่อฉันมองที่ถาดหลุมที่เต็มไปด้วยผัก
ที่เหลือ

“ก็หนู...ไม่ชอบ” ฉันก้มหน้าก้มหน้าถือถาดข้าวไปเททิ้งที่ถังข้าวสำหรับ
นำไปเป็นอาหารของหมูต่อไป

ฉันเป็นคนไม่กินผักมาตั้งแต่เด็ก ๆ แล้ว ฉันอธิบายรสชาติของผัก
หลาย ๆ ชนิดได้เลยว่ามัน! ไม่อร่อย!

เด็กหลาย ๆ คนก็คงไม่ชอบผักแน่นอน ดูจากถาดข้าวของแต่ละคนแล้ว
ก็เหลือผักเต็มถาดเช่นเดียวกัน

“เบล” เสียงเด็กผู้หญิงที่คุ้นเคยมาจากข้างหลัง “ไปกันเถอะ ลานกว้าง”
ไอซ์ดึงแขนฉันเดินไปยังลานกว้างหน้าเสาธง

“อ้อ” ฉันที่ยังไม่ทันจะก้าวเดินก็ถูกลากไปซะแล้ว

“มาแล้ว มาแล้ว” ไอซ์ลากฉันมาลงวงที่กลุ่มเด็กผู้ชายที่กำลังเล่น
เป่ากบกันอยู่

“เฮ้ย ๆ ไอซ์มาแล้ว แล้วนั่นใครอะ”

“อ้อ ก็เบลไง ที่เป็นตุ๊ดอะ” แค่วิเศษสนทนาด้วยก็ทำให้ฉันอึดอัดแล้ว

“นี่ ๆ ” ไอซ์ทำท่ายกไม้ยกมือจะตีเด็กผู้ชายคนนั้น แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้
ฉันรู้สึกดีขึ้น บรรยากาศการเล่นก็ตึงเครียดไปอย่างปกติ มีแค่ฉันได้แต่นั่งดูกลุ่ม
เพื่อนเล่นเป่ากบกันอย่างสนุกสนาน แต่เพื่อน ๆ เหมือนอยากเล่นกับฉัน

การที่ฉันไม่เหมือนคนอื่นมันเหมือนเป็นเสี้ยนหนามคอยทิ่มแทงหัวใจอยู่เรื่อย ๆ และไม่เข้าใจว่าความรู้สึกเช่นนี้ควรจะแสดงออกมาอย่างไร

“เบล ไม่เล่นเทรอก” โอิษฐ์หันมาถามเพราะสีหน้าของฉันดูไม่ดี

“เราว่า เราขึ้นห้องเรียนก่อนนะ เดี่ยวจะถึงเวลาเรียนแล้วนี่” ฉันลุกขึ้นทันทีโดยไม่มองหน้าใครแล้วจากไป

“ก็ไม่เล่นเองนี่” เด็กผู้ชายคนหนึ่งกล่าวขึ้นก่อนที่จะเป่ากบอย่างตั้งใจ “ชนะแล้ว เย้”

“พวกนายนี่นะ! ถ้าไม่ไปพูดแบบนั้นเบลก็คงยอมเล่นด้วย จริง ๆ พวกนายแทบไม่ให้เบลเล่นด้วยซ้ำ”

“แล้วไง ก็ไม่เล่นจริง ๆ นี่ ถ้าไม่ได้เป็นตุ๊ดแล้วจะหนีทำไม” เด็กคนเดิมพูดไปเก็บของไป ไม่ได้สนใจเด็กหญิงที่อยู่ตรงหน้า ทำให้โอษฐ์ไม่พอใจอย่างมาก แต่ก็ไม่ได้เอ่ยคำใดขึ้นมาได้แต่กำหมัดแล้วลุกขึ้นตามฉันไป

ฉันเดินไปยังห้องน้ำ หยุดอยู่ที่หน้ากระจกอ่างล้างมือในห้องน้ำชายเพื่อมองว่าตัวเองไม่ตีตรงไหน ฉันก็เป็นฉัน ฉันเป็นตัวเอเองมันผิดตรงไหนหรือ “ทำไมจะต้องโดนคนอื่นมองว่าเป็นไม่เหมือนคนอื่นด้วย”

“เบล...” ไอซ์มาตามหาฉันที่หน้าห้องนำชาย

สายตาของฉันที่มีต่อเธอฉันรู้สึกผิดมาก ๆ แต่ก็ไม่รู้ทำไมถึงต้องรู้สึกผิดต่อเธอด้วย เธอเป็นเพื่อนที่ดีที่สุดของฉันแล้ว แต่ไม่ยอมให้ต้องมารับรู้ความเจ็บปวดที่ฉันกำลังได้รับ ฉันไม่ได้ร้องไห้เลยแม้แต่นิด น้ำตาสักหยดก็ไม่มีไหลออกมาจากดวงตา มีแต่ตาสีเทา ๆ ที่กำลังจะเปลี่ยนแววตาเป็นความทุกข์ใจ

“ไม่เป็นไร” ฉันคิดว่าฉันไม่เป็นอะไรจริง ๆ “ปะ ไปเรียนกัน” ฉันบ้วนน้ำฝืนยิ้มแล้วพยายามสลัดความคิดต่าง ๆ ออกไปก่อนจะเข้าห้องเรียน

ไอซ์ผู้ที่เป็นเพื่อนสนิทกับฉันมาตั้งแต่อนุบาล เอาจริง ๆ เป็นตัวตรงข้าม เหมือนเป็นเงาของกันและกันที่จะเห็นอีกด้านของอีกคนเสมอ มิตรภาพในวัยเยาว์ก็มักจะเป็นแบบนี้กันทั้งนั้น ยังมีกลุ่มเพื่อนก็จะทำให้พวกเรา รู้สึกไม่เป็นส่วนเกินของใคร

ในวิชาภาษาไทยบ่ายนั้น ฉันกับไอซ์นั่งคู่กันเหมือนเดิม เสียงเจ็ยแจ้วของเด็กในห้องดังพร้อมเพรียงกัน “นา มี รู รุ นา มี รุ ปู” วิชาภาษาไทยสำหรับเด็กประถมชั้นปีที่ ๑ ใครที่เคยได้ยินก็คงจะจำได้ดี “มานี พา โต มา หา อานั่งสิ้อมานะ มานี บิดิ ซูใจ เพื่อนในวัยเด็กของพวกเราทุกคน กลุ่มเด็กที่เติบโตมาด้วยกัน “มานี มา โฟ มา นา มานี พา โต หา ปู มานี พาวโต ดู ปู” เราอ่าน

แบบนี้อยู่แทบทุกวัน ดูชีวิตของเพื่อนๆ ผ่านตัวหนังสือมันทำให้ฉันรู้สึกผูกพันกับพวกเขามากกว่าเพื่อนในห้องเสียอีก

“นี่ ๆ เบล เย็นนี้ไปเล่นหมากเก็บกันไหม” ไอซ์หยุดอ่านกะทันหัน กระซิบมาทางฉัน

“มาสิ...ห๊ะ หมากเก็บเหรอ พา โตะ...กับใครเหรอ” ระยะเวลาที่คุยสรวลตลกฉันก็จับจ้องที่หนังสือสลัดกับมองไปที่หน้าห้อง คุณครูจ้องเขม็งมาที่เราทั้งคู่

“กับพวกฟ้าไง ก่อนหน้านี้ฟ้ามาชวนฉันกับเธอไปเล่นด้วยกัน” กลุ่มของฟ้าจะเป็นกลุ่มที่ดูมีอิทธิพลกับผู้หญิงด้วยกัน ไม่ว่าจะเล่นอะไรฟ้าจะเป็นคนกำหนดเสมอและเป็นเด็กผู้หญิงที่สนิทสนมกับคนอื่นง่าย ทำให้ฟ้าเป็นที่รู้จักของเด็กผู้หญิงทั้งชั้น “ฟ้าชวนเรากับเธอ” ประโยคนี้มันทึ่งให้รู้สึกดีต่างจากเด็กผู้ชายเป็นอย่างมาก ถึงแม้จะชวนไอซ์แต่เด็กผู้ชายพวกนั้นไม่เคยเอ่ยปากชวนฉัน “ก็เบลเล่นหมากเก็บเก่งมากเลยนี่นา ฟ้าพูดแบบนี้ด้วยนะ ถึงจะเล่นด้วยกันไม่บ่อยเพราะฟ้าต้องไปเล่นกับคนอื่นที่ คนนี้ที่คิดว่าจะได้เล่นกับเราถึงตั้งหลายวันแหละ” ถึงไอซ์จะพูดเกินจริงไปหน่อย แต่ฉันก็เข้าใจว่าฉันเป็นคนที่เล่นหมากเก็บได้อย่างแม่นยำมาก การเล่นหมากเก็บนั้นจะต้องอาศัยไหวพริบ และสายตาที่เฉียบแหลมรวมกับความไวของมือที่จะต้องรวบรวมทั้งหมดมาอยู่ในฝ่ามือไม่ว่าหมากจะเยอะแค่ไหนก็มีแค่ฉันคนเดียวที่สามารถเก็บได้หมด

“บทที่ ๔ สีเทา...เฮาสี วันนี้ไม่ได้มีเรียนพิเศษกับครูเคย” พ่อฉันเป็นคน
ที่เคร่งกับกฎเรียนของฉันเป็นอย่างมาก พ่อต้องการให้ฉันได้รับการศึกษาที่ดีจึง
ต้องเรียนมากกว่าเพื่อนคนอื่นเสมอ แต่ถึงอย่างนั้นฉันเองก็ไม่ได้เป็นคนเรียนเก่ง
แต่ก็ถูกเอาไปไม่เสมอว่าฉันเป็นเด็กเรียนเก่ง “แล้วกว่าพ่อจะมาบังคับอีกนาน
เลย”

“ฉันเลิกเรียนไปซื้อขนมแล้วก็มาเล่นกันหน้าตึกนะ” ไอซ์หันมาหาฉันอีก
ครั้ง

“นี่! สมฤดี คีรินทร์! คุณอะไกรน” สิ้นเสียงของครูทำให้เราทั้งคู่สะดุ้ง
โหยง “ครูเห็นอยู่นานแล้วนะ”

ฉันกับไอซ์ต้องก้มหน้าก้มตาอ่านหนังสือต่อไปพร้อมกับเสียงขำของ
พวกเราทั้งคู่

บทที่ ๔

สีเทา

ซูใจพา สีเทา ไป หา มานี

สีเทา ไป หา โต

โต ดีใจ สีเทา ก็ ดีใจ

สีเทา ไปหา โต ไว ไว

มานี ดีใจ

ซูใจ ก็ ดีใจ

มานี มา หา ซูใจ ไว ไว

เสียงกริ่งหมดเวลาเลิกเรียนในช่วงเย็น เราสองคนรีบเดินลงมาจากตึก เพื่อที่จะจองที่แต่กลุ่มของฟ้ามาถึงก่อนแล้ว “ไอซ์เบล มาช้าจัง”

“แล้วฟ้าละ” ไอซ์วางกระเป๋าล้วชะเง้อมองฟ้า

“ยีนยี่มอะไร เบล มาวางของ” กลุ่มเพื่อนของฟ้าส่งเสียงขำในความเหนียมอายของฉัน ไม่ว่าจะเจอกันกี่ทีก็มึนทำที่ดังเดิม เหมือนไม่ได้สนิทกัน

“ก็ไม่ได้เล่นด้วยกันตั้งหลายวัน ฉันยังเงินพวกเธออยู่เลย” ฉันวางกระเป๋าตังพร้อมกับหยิบเงินออกมาจากกระเป๋ากางเกงขึ้นมานับ “ยี่สิบบาท” ในช่วงนั้นพ่อกับแม่มักจะให้เงินฉันมาสามสิบบาทเท่านั้น เพราะข้าวเช้าและกลางวันทางโรงเรียนจะจัดให้ ส่วนขนมขบเคี้ยวก็เป็นราคาที่ถูกลง ๆ อยู่แล้ว ยกเว้นขนมที่นำเข้าหรือกำลังเป็นที่นิยมอยู่

“ฟ้ามาแล้ว” เด็กผู้หญิงในกลุ่มเอ่ยขึ้นขณะที่ฟ้าเดินกลับเข้ามาจากทางหน้าโรงเรียน ฟ้าเป็นเด็กผู้หญิงรูปร่างใหญ่โต อ้วนท้วมสมมุติว่ามีใบหน้าที่ยิ้มแย้มให้กับพวกเรา

“ไอซ์เบล เลิกเรียนแล้วเหวอ ข้าจิงนะ ฉันซื้อขนมได้ตั้งหลายร้านเลย” เธอชูถุงขนมมากมายที่หอบมาเต็มแขนให้เราดูที่ละถุง “จะไปซื้อขนมเหวอไปซื้อไก่ทอดร้านป่าไก่เหมือนทุกวันสิ วันนี้ยังอร่อยเหมือนเดิมเลยด้วยนะ” เธอหยิบไก่ชุบแป้งทอดเกล็ดขนมปังที่รูดด้วยน้ำจิ้มข้นมาหนึ่งไม้ให้เราทั้งคู่ดูก่อนจะกินอย่างเอร็ดอร่อย

“ใช่ๆ เรายังจะไปซื้อพุดดิเลย ฟักกินแล้วดูน่าอร่อย” ไช้หยิบเงินขึ้นมาับ “สิบ ยี่สิบ เอ่อ..น่าจะพอ” ฉันทื่นมองไช้หยิบเงินก่อนจะล้วงเงินของตัวเองอีกรอบเพื่อความแน่ใจ

“ปะ ไก่ทอดได้หนึ่งไม้ ส่วนน้ำเราซื้อน้ำส้มกันดีไหม”

“พุดดิเลย เรากำลังอยากกินน้ำส้มอยู่พุดดิ”

“นี่ๆ ไม่กินขนมไข่มุกหน่อยหรือ” ฟ้าชูแก้วขนมไข่มุกที่ลุงคนขายที่รถมาจอดอยู่ตรงหน้าโรงเรียนก่อนถึงร้านไก่ทอด “ถ้าเทียบกันแล้วราคาเท่ากันเลยปะ” ฟ้ายิ้มให้พวกเขาแล้วดูดไข่มุกขึ้นมาเคี้ยวให้ดู

บรรยากาศหน้าโรงเรียนก็เป็นเช่นเดิมสองฝั่งข้างทางในซอยเต็มไปด้วยร้านขนมของเล่นมากมาย และฉันทเองก็โตพอที่จะเดินไปร้านนู้นร้านนี้เองได้แล้ว มีทั้งแครกเปปุ่นที่กำลังเป็นที่นิยมมีหลากหลายไส้ให้เลือก ขนมโตเกียวที่รสชาดอร่อยสามารถกินรองท้องได้ดี หันไปอีกฝั่งยังมีร้านขายน้ำที่มีให้ดื่มหลายรสเช่น น้ำอัดลมหลากสี น้ำส้ม น้ำผลไม้ต่าง ๆ ส่วนร้านข้าง ๆ ก็จะเป็นสมูทตี้ที่ราคาอาจจะสูงขึ้นมาหน่อยเด็ก ๆ เลยไม่นิยมซื้อกันนอกเสียจากพ่อแม่ผู้ปกครองจะเป็นคนซื้อให้ เดินถัดไปอีกหน่อยจะมีร้านขายกวยเตี๋ยวไก่ที่เป็นร้านดังที่พี่ ๆ ประถมปลายรวมถึงคนในหมู่บ้านชอบมากินกันหลังเลิกเรียนอีกด้วย ส่วนร้าน

ด้านข้างก็จะเป็นร้านมาม่า(บะหมี่กึ่งสำเร็จรูป)รสต้มยำราคาถูกที่เด็กรุ่นพวกเราชอบกินกันซึ่งเป็นร้านของลูกสาวเจ้าของร้านก๋วยเตี๋ยวไก่ ส่วนร้านตรงข้ามก็เป็นร้านขายไก่ชุบแป้งทอดร้านที่เป็นเป้าหมายของเราอยู่ตรงนั้น

“เอาอะไรจะลูก” คุณปู่ไก่เป็นแม่ค้าขายไก่ชุบแป้งทอดซึ่งตอนนี้กำลังหยิบไก่จำนวนมากให้กับลูกค้าที่ยืนต่อคิวอยู่ “เดี่ยวรอป่าแป็บ” ป่าไก่เป็นแม่ค้าที่ใจดีที่สุด อีกทั้งยังเป็นแม่ครัวของโรงเรียนเราอีกด้วย ฝีมือการทอดไก่ที่ไม่เหมือนใคร ขนาดฉันให้พ่อทอดให้กินรสชาติก็ยังไม่อร่อยเท่าของป่าไก่ ทั้งการชุบแป้ง และโรยเกล็ดขนมปังก็ไม่สามารถมีใครทอดได้เหมือนป่าไก่อีกแล้ว “น้องไอซ์! น้องเบล! เอาไก่ไม้ลูก” ป่าไก่มีท่าทางเร่งรีบเหมือนกับทุกวัน

“หนูกับเบลเอาคนละไม้ค่ะ” เราทั้งคู่สั่งเสร็จแล้วก็เดินไปที่ร้านขายน้ำที่เพิ่งเดินผ่านมา

“เอาน้ำอะไรจะ” แม่ค้าขายน้ำถามดังเดิมเช่นทุกวัน

“น้ำส้มสองแก้วค่ะ” พวกเราเกาะชั้นขายของมองแม่ค้าที่ตักน้ำส้มใสแก้วขนาดใหญ่กว่าฝ่ามือของเด็กวัยประถม หลังจากนั้นเราทั้งคู่จึงกลับไปร้านป่าไก่เพื่อไปเอาไก่ทอดกลับมากินในโรงเรียน

เวลานี้เป็นเวลาที่ไม่เย็นมาก เด็กจากหลากหลายชั้นกำลังจะเลิกเรียน เพื่อเดินทางกลับบ้านแล้ว ส่วนพวกเราเองก็จะใช้ช่วงเวลานี้มารวมตัวกัน ทั้งเด็กชายเด็กหญิงมาเล่นกันเป็นกลุ่มกระจายอยู่ที่สนามหน้าเสาธง ทั้งฉันและไอซ์กำลังเดินไปหากลุ่มของฟ้าเพื่อเล่นหมากเก็บด้วยกัน ทุกอย่างกำลังจะดำเนินไปอย่างปกติ แต่แล้ว..

“โอ๊ย!!” เสียงตะโกนดังลั่นออกมาจากกลุ่มของฟ้าและเสียงนั้นก็ไม่ใช่ใครที่ไหน เสียงของฟ้า ฟ้าที่ร้องให้ลั่นขึ้นมาในขณะที่มีลูกฟุตบอลตกอยู่ข้าง ๆ

“เกิดอะไรขึ้น” ไอซ์กำลังหาเจ้าของลูกฟุตบอลว่าถูกเตะจากทิศทางใดฉันเองก็หาด้วยเช่นกัน เมื่อมองไปแล้วก็เป็นกลุ่มของเด็กผู้ชายที่อยู่ตรงข้ามที่กำลังหัวเราะอย่างสนุกสนาน

“เตะโดน ไอ้ฟ้าแล้ว ฮ่าฮ่าฮ่า” เด็กผู้ชายพวกนั้นยื่นหัวเราะเสียงดังลั่นสนาม “หมูตอนฟ้า ฮ่าฮ่า”

“หยุดเลยนะ!” ไอซ์เริ่มทนไม่ไหวเลยตะโกนจากอีกฝั่งของสนาม “พวกเด็กผู้ชายนิสัยไม่ดี” ไอซ์ตะโกนแล้วก็ทำท่าไปวิ่งไล่เด็กพวกนั้นจนกลุ่มแตกเป็น

รังผึ้ง ส่วนฉันเองก็เดินเข้าไปหาฟ้าที่กำลังร้องไห้อยู่ ส่วนเพื่อนคนอื่น ๆ ที่เหลือก็เข้ามาดูอาการของฟ้าด้วยเช่นกัน

“เจ็บไหม” มากกว่าการเจ็บร่างกายคงเป็นจิตใจของฟ้า ตอนนั้นฉันเองก็เข้าใจดีว่าการถูกล้อแบบนี้มันคงเป็นเรื่องที่ทำให้ใจยอมรับได้ยาก “ไอซีไปจัดการให้แล้วนะ พวกเด็กผู้ชายพวกนั้นชอบแกล้งเด็กผู้หญิง แย่มาก”

“จริง ๆ พวกผู้ชายเอาแต่แกล้งพวกเด็กผู้หญิงแบบพวกเรา” “ใช่!” คนอื่น ๆ พยายามปลอบใจฟ้า จริง ๆ ฉันเองก็ไม่พอใจอยู่เหมือนกัน ไม่ใช่เรื่องที่พวกเราจะต้องยอมรับแล้วปรับตัวเข้าหาคนอื่น ทำไมคนอื่นถึงไม่ยอมรับความแตกต่างของเราด้วย ในตอนนั้นฉันก็ไม่เข้าใจสักเท่าไร

“ไปเล่นที่อื่นกัน” ไอซีวิ่งกลับมาด้วยอาการหอบ “ถึงจะไล่พวกนั้นไปที่อื่นแล้ว แต่ที่ตรงนี้ไม่น่าเล่นแล้วละ”

“ไปกินฟ้า เตี้ยวันนี้นั้นจะสอนเล่นมากเก็บให้เก่ง ๆ เลย” ฉันยื่นมือเพื่อจะประคองให้ฟ้าลุกขึ้น

“อย่าลืมนมไปด้วยสิ” เพื่อนคนอื่น ๆ ก็หอบเอาขนมของฟ้าขึ้นมาด้วย

“อีก...ข...ขอใจนะ...อีก” ทำอะไรอีกอะไรอีกขึ้นปัดเศษดินที่ติดมากับ
ลูกฟุตบอลบนเสื้อผ้าแล้วรับเอาขนมจากเพื่อน ๆ “ไปเล่นกันที่หน้าโรงเรียนเถอะ
เราไปเล่นกันตรงนั้นก็ได้”

“ถ้าใครมาว่าทำอีกนะ บอกไอซ์ได้เลย เตียวไอซ์จัดการให้”

“เดี๋ยวเราจะไปไล่พวกมันให้เอง” แล้วทุกคนก็หัวเราะใส่กัน

พวกเราทั้งหมดได้ไปนั่งเล่นหมากเก็บอยู่ที่หน้าโรงเรียน ซึ่งเป็นศาลาที่
ทุกคนจะเรียนว่าศาลาพักใจ เป็นบริเวณที่เด็ก ๆ จะมานั่งพักนั่งเล่นกัน ในช่วง
เวลาเย็นจะไม่ค่อยมีคนมาเพราะส่วนมากจะไปเล่นกันที่สนาม หน้าเสาธง
สถานที่แห่งนี้จึงกลายเป็นพื้นที่แห่งใหม่ที่พวกเราได้มานั่งพักใจกันตามชื่อของ
มัน เนื่องจากบริเวณนี้มีต้นไม้ใหญ่ขึ้นอยู่ด้านข้าง แคมทางโรงเรียนก็ได้
ปลูกสร้างให้เป็นพื้นที่ มีม้านั่ง มีโต๊ะให้ได้ใช้สอยกัน

“จากที่นี่จะเป็นที่พักใจของเรา”

ถ้าวันไหนฉันไม่มีเรียนพิเศษก็จะมาเล่นกับไอซ์และฟ้าประจำ พวกเรา
เริ่มสนิทและรู้จักกันมากขึ้น ในแต่ละวันพวกเราก็ยังถูกแกล้งบ้าง ถูกล้อบ้าง มันก็
เป็นปมในใจของเรามาตลอดแต่ถ้าพวกเราอยู่ด้วยกันช่วยเหลือกันก็เป็น
เรื่องราวที่ดีเหมือนกัน

ผีเสื้อมันไม่รู้ตัวว่ามันสวย เพราะในตอนที่มีมันเกิดมาเป็นหนอนจนกระทั่งด้งด้แต่ทุกคนมองมันเป็นแมลงที่น่าเกลียด แต่พอมันเติบโตเป็นผีเสื้อทุกคนก็กลับชื่นชมมัน ทั้ง ๆ ที่มันเองก็ไม่ได้รู้เลยว่ามันสวยแค่ไหน

ถ้าเทียบกับคนแล้วละก็ตอนเด็ก ๆ ก็คงมีแต่คนคิดว่าคงเติบโตไปไม่น่ามองแล้วแน่ ๆ แต่ใครจะไปรู้ว่าสิ่งที่สำคัญกว่าก็คือจิตใจภายใน เรายุ่เองก็อาจจะไม่รู้ตัวหรือทว่าเราเป็นคนแบบไหนแต่คนรอบตัวเราเท่านั้นที่จะรู้ คนอื่นที่ไม่รู้จักเราดีพอก็มักจะตัดสินจากรูปร่างภายนอกด้วยกันทั้งนั้น

เรื่องราวหลังจากนี้จะเป็นการเติบโตของตัวฉัน และเพื่อนคนอื่น ๆ หนอนตัวเล็ก ๆ ที่ต้องผ่านเรื่องราวอุปสรรคต่าง ๆ ที่จะนำพาให้เรากลายเป็นผีเสื้อที่สวยงาม สภาพแวดล้อมจะเปลี่ยนแปลงให้พวกเราเผชิญหน้ากับสังคมแห่งความเป็นจริง

วัยเด็กของพวกเขาบางทีมันก็ไม่ได้สวยงาม ถึงเราจะไม่เข้าใจในบางเรื่อง แต่เมื่อเก็บมาคิดแล้วเราก็เจ็บ เจ็บแบบที่เราไม่รู้ตัวเหมือนกัน มันกำลังสร้างบาดแผลเล็ก ๆ ให้เกิดความเจ็บปวดขึ้นมา ไม่มีใครผิดหรอก ผิดที่พวกเราเข้าใจน้อยไปด้วยซ้ำ การปลูกฝังชุดความคิดแบบนี้ไม่ว่าจะยุคไหน มันก็ไม่เคยจางหายไปเลยจริง ๆ ถ้าเธอเคยเจอเรื่องแบบนี้เธอก็คงจะสะเทือนใจไม่น้อย และกำลังคิดว่าคำแนะนำบางอย่างมันไม่ได้เปลี่ยนแปลงไปตามยุคสมัย ดงมเทคโนโลยี ไม่ได้เปลี่ยนไปเลย เธอกำลังนึกย้อนไปว่าถ้าเธอเป็นฉันหรือเธออยู่ตรงนั้นเธอจะตัดสินใจอะไรบางอย่าง เอาเป็นว่าขอให้เธอได้คิดถึงเรื่องราวของเธอเพราะฉันมีเรื่องมากมายที่จะเล่าให้เธอได้อ่านอีก แล้วเจอกันฉบับหน้าเมื่อเธอต้องการ

ด้วยรักและห่วงใย

เบ็ด

บทที่ ๓

“สุขสันต์วันที่ฉันเลือกเกิดไม่ได้”

ถึง เธอที่ฉันรู้จักดี

สวัสดี เรากลับมาเจอกันอีกแล้วสินะ เธอเพิ่งกลับมาจากงานสังสรรค์วันเกิดใครหรือเปล่า หรือเธอกำลังมีความสุขกับวันต่าง ๆ ที่เพิ่งผ่านมาไหม ฉันก็เหมือนกันวันนี้เป็นวันเกิดของตัวเอง กำลังอวยพรให้กับฉันเธอ ขอขอบคุณที่อวยพรให้ฉันนะ ถึงจะมีความสุขที่มีคนมากมายมาอวยพรวันเกิดให้กับฉัน ทั้งเพื่อนสนิทมิตรสหายจากที่ต่าง ๆ ได้เข้ามาอวยพรแล้วร่วมเฉลิมฉลองให้กับฉัน ส่วนครอบครัวของฉันเธอ ฉันไม่ได้รับคำอวยพรมาตั้งแต่เด็กแล้ว ในแต่ละวันพ่อกับแม่มักจะทำงานกันตั้งแต่เช้าตรู่ แต่ก็มีเหตุผลอื่นเข้ามาด้วยทำให้ฉันกับครอบครัวคุยกันน้อยลง ถึงจะรู้ว่าบางทีท่านเองก็อยากจะอวยพรให้ฉัน แต่ก็ทำไม่ได้แค่ปลุกให้ฉันตื่นมาใส่บาตรก็คงมากพอแล้ว แต่มันก็เป็นเรื่องราวที่ดีนะ

ฉันเองก็พอใจที่ให้เรื่องราวนี้เป็นไปแบบนี้ละ แค่เรามีชีวิตอยู่ร่วมกันก็มีความสุขและเป็นของขวัญให้กับฉันก็พอแล้ว

แต่เธอกำลังสงสัยใช่ไหมว่ามีเหตุผลอะไรที่ทำให้รอยร้าวในใจมีเพิ่มขึ้น
อีกครั้งใช่ไหม ฉันมีเรื่องราวของฉันมาเล่าให้ฟังอีกหนึ่งเรื่อง ที่จะทำให้เธอรู้จัก
ฉันมากขึ้นยังไงล่ะ ความดำมืดในใจที่ไม่เคยเล่าให้ใครฟังนอกจากเธอเลยนะ
เธอกำลังคิดว่าฉันผู้ที่มีเพื่อนมากมายขนาดนี้ แต่กลับเล่าให้เธอฟังเป็นเพราะฉัน
ไวใจเธอยังไงล่ะ เรามีอะไรที่เหมือน ๆ กัน ไม่อย่างนั้นเธอจะได้รับจดหมายฉบับ
นี้ได้ยังไง

ถ้าเธอคิดว่าบนโลกใบนี้คนเราเลือกเกิดไม่ได้ล่ะก็ เรื่องนี้มันจะทำให้
เธอเข้าใจมากขึ้นถึงคำพูดที่ว่านั้น “คนเราเลือกเกิดไม่ได้” ประโยคยอดฮิตที่ใคร
ๆ ต่างก็พูดกันในยามที่ตัวเองน้อยใจในโชคชะตาที่เกิดขึ้น ฉันกำลังจะทำให้เธอ
เห็นภาพมากกว่าเดิมเลยล่ะ

ปิดเทอมฤดูร้อนเป็นสวรรค์ของเด็กชั้นประถมอย่างพวกเราที่จะได้กินเล่น เที่ยวให้สนุก ไม่ต้องทำการบ้าน ไม่ต้องถูกคุณครูดูเวลาเล่นในเวลาเรียน พวกเราจะได้อ่านกันทั้งวันและสำหรับฉันเป็นวันที่พิเศษที่สุด

“เบล ตื่นมาใส่บาตรเร็ว พระมาแล้วลูก” เสียงของแม่ที่ตะโกนขึ้นมา จากข้างล่าง เมื่อตื่นเสียงแม่ก็เดินไปทำงานต่อ ส่วนฉันเองก็ตื่นด้วยความรวดเร็ว ยังไม่ทันได้ล้างหน้าแปรงฟันแล้วเร่งรีบไปที่หน้าบ้าน หลวงลุงมายืนรอหน้าบ้าน พร้อมให้พร “วันนี้วันเกิดลูกชาย” แม่เอ๋ยขึ้นมาขณะที่ทำงานอยู่ภายในบ้าน หลวงลุงทราบดีว่าทุก ๆ ปีจะมีวันเกิดของฉันที่ต้องใส่บาตรใหญ่ ท่านจึงรอให้พร ที่มากกว่าพรของทุกวัน ฉันถูกสอนให้ใส่บาตรกับพระรูปนี้ที่เรียกว่าหลวงลุงทุก ๆ วันหยุด หรือปิดเทอม ฉันจะต้องตื่นมาเพื่อใส่บาตรและมาดูการ์ตูนเรื่องโปรด ตั้งแต่เช้า ในช่วงบ่ายก็จะออกไปเล่นกับเพื่อนที่ทำขอยหรือไม่ก็จะไปเล่นที่ ตลาดนัด ซึ่งเป็นลานกว้างเป็นประจำ

“ยะถา วาวิระหา ปุรา ประิปุเรนติ สาคะรัง เอะวะเมวะ อิติ ทินนัง เปตานัง อุปะกัปปะติ อิจฉิตัง ปัตถิตังตุมหัง ขิปปะเมวะ สะมิขณะตุ สัพเพ ปุเรนตุ สังกัปปา จันโท ปัตถณะระโส ยะถา มะณิ โชติระโส ยะถา”

“สาธุ” สิ้นเสียงพระท่านให้พร แม่ก็จะนำแก้วน้ำที่ใส่น้ำเต็มแก้วมาให้ฉันกรวดน้ำอุทิศส่วนกุศลให้กับบรรพบุรุษหรือเจ้ากรรมนายเวร ฉันไม่เข้าใจเรื่องนี้เท่าไรได้แต่ทำตามที่แม่บอก เพราะคิดว่าเป็นการรุดน้ำต้นไม้ให้เจริญเติบโต

ของขวัญชิ้นแรกของวันนี้คือ ขนมที่หลวงลุงให้มาซึ่งวันนี้จะได้มาเยอะเป็นพิเศษ ปกติวันหยุดหลวงลุงจะมีขนมมาให้วันละชิ้นสองชิ้น แต่ของวันนี้จะได้เยอะมาก ๆ “กินข้าวก่อนแล้วค่อยกินขนม” แม่พูดหลังจากฉันเดินเข้าบ้านพร้อมถุงขนมต่าง ๆ ก่อนจะเปิดโทรทัศน์ดูการ์ตูนในช่วงเช้า ทุกเช้าวันเสาร์อาทิตย์มักจะมีการ์ตูนมาฉายประจำหลายหลายเรื่อง เป็นกิจวัตรประจำวันหยุดของฉันที่จะต้องตื่นมาดูให้ทัน ส่วนปิดเทอมก็จะตื่นสายเพราะไม่มีการ์ตูนให้ดู

“กินต้มจืดนะวันนี้” แม่ถือถ้วยต้มจืดกับจานข้าวเย็นให้ฉันที่กำลังจืดจ่อหน้าจอ “ดูเรื่องอะไร”

ตัวแทนแห่งดวงจันทร์ จะลงทัณฑ์แกเอง เสียงจากโทรทัศน์ที่บ่นบอกว่า เป็นเรื่องอะไร “เซเลอร์มูน”

“การ์ตูนผู้หญิง ชอบดูเหรอ”

ฉันไม่กล้าพูดว่าฉันชอบ เพราะตัวเธอก็ยังสับสนอยู่ทั้ง ๆ ที่ร่างกายเป็น
ผู้ชายแต่ใจเธออยากจะเป็นผู้หญิง และแม่เป็นคนเข้มงวดมาก พูดออกไปยังงี้ก็
โดนดุแน่ ๆ “เปล่า เขาขายมาเฉย ๆ”

“แล้วไม่มีเรื่องอื่นให้ดูเหรอ” แม่ถามซ้ำอีกครั้ง ฉันคิดว่าแม่คงไม่ยอม
ให้ฉันดูการ์ตูนเด็กผู้หญิงมากเกินไป “ครูที่โรงเรียนก็มาบอกว่าแกชอบเล่นกับ
เพื่อนผู้หญิง ยังไม่เลิกอีกเหรอ”

“ถ้าเล่นกับไอซ์แม่คงไม่ว่า แต่อย่าเล่นกับเพื่อนผู้หญิงคนอื่นอีก เป็นตุ๊ด
หรือยังงี้!” แม่เป็นคนชอบบ่น ชอบจู้จู้จุกจิก แต่สำหรับฉันในวัยนั้นก็คงไม่กล้า
เถียงอะไร เพราะแม่ชอบดุชอบตีทุกครั้งที่ฉันทำผิด ฉันจึงไม่กล้าพูดอะไรออกมา
“จะจบหรือยัง ถ้าไม่จบก็เปลี่ยนไปดูช่องอื่นก่อน มีแต่การ์ตูนผู้หญิง”

ความเข้มงวดของแม่ค่อนข้างสุดโต่ง แม้มักพูดเสมอว่าฉันจะเติบโตไป
เป็นเด็กผู้ชายไม่ให้เสียชาติเกิด ให้เป็นที่พึ่งของครอบครัว เนื่องจากฉันเป็น
ลูกคนเดียวที่บ้าน ทุกอย่างที่เป็นฉันแม่จะเป็นคนจัดการระเบียบให้ทุกอย่าง
เพื่อไม่ให้ฉันออกนอกวงนอกทาง กำหนดเวลาเข้าออกบ้านเวลาฉันไปเล่นข้าง
นอกเพราะถ้าตึกเกินไปอาจจะเกิดอันตรายได้ ไม่ให้ไปเล่นที่ไหนไกลเพราะกลัว
ฉันจะหลงทาง เลี้ยงเหมือนไข่ในหิน ตีกรอบทุกอย่างให้ฉัน ปลูกฝังให้ฉันอยู่ใน
การควบคุมของแม่

อยู่ที่บ้านฉันมีเพื่อนผู้ชาย เพื่อนผู้หญิงมากมายต่างจากที่โรงเรียน ถ้าไม่ได้สนิทกันก็ไม่สามารถเล่นด้วยกันได้ เด็กผู้ชายแถวบ้านเรวโตด้วยกันมาตั้งแต่เล็ก พวกเราจะคิดเสมอว่าเราเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน ถึงบางทีจะทำกิจกรรมที่ใช้กำลังแม้เป็นเด็กผู้หญิงเราก็เล่นด้วยกันได้ ซึ่งที่โรงเรียนเองมีเด็กหลากหลายกลุ่มทำให้เข้ากันได้ยาก แถมทางโรงเรียนมักจะจัดแบ่งกลุ่มผู้หญิง ผู้ชาย แยกกันอย่างชัดเจนอีกด้วย

“จบแล้ว หนูจะดูแล” ต้มจืดที่แม่เอามาวางไว้ให้กำลังจะหายอุ่น ฉันถึงเริ่มกินข้าวเช้า เพราะมีว่แต่คูการตูน มีอีกหลายเรื่องที่ฉันชอบดูเพราะมันสนุก และต่อเนื่องกันทั้งเสาร์อาทิตย์ ทำให้เด็ก ๆ ฉันชอบเป็นอย่างมาก

“วันนี้วันเกิดทำตัวดี ๆ หน่อย” แม่ยังไม่หยุดบ่น “เดี๋ยวป้าแมวจะมาหา”

ป้าแมวเป็นญาติของแม่ ป้าไม่มีลูกมีแค่ฉันที่เป็นหลาน ทุกปีป้าจะมาหาแล้วเอาเงินมาให้ เป็นของขวัญวันเกิด ป้าแมวเป็นเจ้าของตลาดอยู่ที่ชานเมือง ทำให้เป็นคนค่อนข้างมีฐานะ ป้าแมวชอบพูดเสมอว่าถ้าฉันมีผลการเรียนดี ป้าแมวจะให้เงินฉันมากขึ้นพอกับแม่เองก็เคียวเซ่ญให้ฉันเรียนเก่ง ๆ เพราะพอกับแม่เองก็กู้เงินมาจากป้าแมว ด้วยเหตุนี้แม่จึงให้ฉันทำตัวดี ๆ เวลาป้าแมวมาหา

“บ้านแมวมจะมาตอนไหนอะแม่ หนูจะออกไปเล่นกับเพื่อน”

“มาตอนบ่ายนู่น ไปเล่นก่อนละค่อยกลับมา”

“หนูไปบ้านกิตนะ” กิตเป็นเพื่อนที่โตมาพร้อมกับฉันอีกคน เป็นลูกของเพื่อนพ่อที่อาศัยอยู่ใกล้ ๆ บ้านของเรา กิตเป็นเด็กผู้ชายที่หัวฟ่อแม่มักจะตามใจทำให้ติดนิสัยเอาแต่ใจและเกเรบ้าง แต่เราก็สนิทกันมากและเนื่องจากฉันเป็นเด็กอ่อนแอก็ทำให้กิตต้องคอยปกป้องฉันอยู่ตลอด

หลังจากที่กินข้าวดูการ์ตูนจบ ฉันก็มุ่งไปยังบ้านของกิตทันที บ้านของเรานั้นห่างกันไม่มากเนื่องจากอยู่ในซอยเดียวกันบ้านของฉันอยู่กลางซอยส่วนบ้านของกิตอยู่ท้ายซอย โดยส่วนมากกิตจะเป็นคนมาชวนฉันถึงที่บ้านเพราะแม่ก็จะไม่อนุญาตให้ไปไหนนอกจากจะมีเพื่อนมาชวนเพื่อให้แม่ฉันหายห่วง แต่วันนี้ฉันเผลอปากพูดขึ้นเพราะอยู่บ้านเฉย ๆ รอบ้านแมวมคงไม่ได้อะไรแถมยังต้องมาฟังแม่บ่นอีก และสถานที่ที่เราจะไปรวมตัวกันคือบริเวณหลังซอยที่มีพื้นที่กว้างขวางติดกับร้านขายของชำที่เด็ก ๆ มักจะมาซื้อขนมกินกันระหว่างเล่น อีกทั้งยังเป็นจุดสัญจรของรถอีกด้วยเนื่องจากเป็นสี่แยกเล็ก ๆ ที่เชื่อมไปยังซอยอื่น แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้พวกเราเกรงกลัวรถใหญ่สักเท่าไร

“กิดไปเล่นกัน” ฉันทื่นตะโกนอยู่ที่หน้าบ้านของกิด แต่กลับไม่มีเสียงตอบกลับเหมือนปกติทุกวัน

“กิดไม่อยู่ลูก” เสียงแม่ของกิดที่ออกมาต้อนรับฉัน “เข้ามาที่บ้านก่อนไหม เดี่ยวกิดกลับมา”

แม่ของกิดเอ็นดูฉันเหมือนกับลูกของเขาอีกคน ครอบครัวของกิดนั้นมีทั้งพ่อแม่แล้วก็พี่สาว พ่อของเราทั้งคู่สนิทกันมากเพราะเป็นเพื่อนกันมาตั้งแต่สมัยเรียน ส่วนแม่ของเราก็เข้ากันได้ดีเพราะรักสวยรักงามเหมือนกัน ที่จริงฉันอายุมากกว่ากิดสองปีแต่ฉันไม่คิดว่ากิดเป็นรุ่นน้องแล้วกิดก็ไม่คิดว่าฉันเป็นที่สนิทกันมากจนเป็นเพื่อนแท้

“วันนี้วันเกิดเบลเซใหม่ สุขสันต์วันเกิดนะจ๊ะ” แม่ของกิดเดินมาพร้อมกับจานขนมเค้กชิ้นเล็ก ๆ

“ขอบคุณครับ วันนี้กิดออกไปไหนครับ” เป็นเรื่องแปลกที่กิดจะไม่อยู่บ้านในวันหยุดปิดเทอมแบบนี้ เพราะกิดเป็นคนติดเพื่อนมาก ๆ

“กิดออกไปซื้อของกับพ่อ ช่วงนี้กิดสนใจเรื่องงานช่างนะ”

“วันเกิดเพื่อนแท้ ๆ ยังออกไปข้างนอกอีก” ฉันเองยังไม่มีความสนใจที่ชัดเจน แต่กิตเริ่มมีความชอบเป็นของตัวเองแล้ว

“เดี๋ยวมันเล่นเดี๋ยวมันก็เบื่อเอง รอแป๊บนะลูก เดียวก็กลับมา” ทันใดนั้นก็มีเสียงรถที่กำลังเข้ามาจอดอยู่ที่บริเวณหน้าบ้านก็ดังไกล้อเข้ามา “มาพอดีเลย”

“กลับมาแล้วแม่! ข้าวเบลมาทำอะไรอะ” เสียงของกิตดังเอะอะไปทั่วทั้งบ้าน

“ก็จะมาชวนไปเล่นที่ท้ายซอย” ฉันพูดไปพลางจิ้มขนมเค้กไป

“แม่! นั่นเค้กกิตนะ!” กิตไม่ทันได้สนใจเรื่องที่ฉันพูด ก็โวยวายแล้ว เป็นเรื่องปกติที่กิตจะชอบโวยวายพอกับแม่ ฉันชินกับเรื่องพวกนี้แล้วก็ได้แต่นั่งขำอยู่คนเดียว

“ไม่เห็นกิตกินสักที แม่ก็เอามาให้เบลกินสิ”

“อ้อ แม่อะ กิตจะเก็บไว้กิน” แล้วกิตก็เดินมานั่งข้างฉันแล้วหยิบเค้กไปกินทั้งหมด

“เฮ้! เด็กเรานะ แม่กิตให้เราแล้ว”

“ใครบอก แค้กิต!” แล้วก็เป็นเรื่องปกติที่เราทั้งคู่จะทะเลาะกันบ้าง เรา มักจะแย่งของเล่นกันมาตั้งแต่ยังเด็ก แต่ฉันจะแพ้กิตเสมอเพราะกิตแรงเยอะ มาก ๆ ถึงแม้จะถูกแย่งแต่กิตก็ยังแบ่งให้ฉันเล่นเสมอ “วันนี้วันเกิดเบลนี่นา” กิต กำลังเอาอะไรบางอย่างออกมา “นี่ไง” กิตหยิบกล่องของเล่นกล่องใหญ่กล่อง หนึ่ง ยังไม่พอหยิบกล่องขนมมาอีก “กิตไปเจออันนี้มามันมีอยู่สองกล่องแล้วเรา ก็มาเล่นด้วยกัน ส่วนขนมนี้ เอ่อ...แบ่งกันกินก็แล้วกันเนาะ” กล่องของเล่นที่ดู ใหญ่โตนี้เป็นกล่องของเล่นตัวต่อที่ค่อนข้างมีราคาแพง “พอรู้ว่าวันนี้วันเกิดเบล เลยซื้อมาเผื่อด้วย พอบอกว่ามันลดราคา”

ถึงแม้จะไม่ได้เกิดในครอบครัวเดียวกัน แต่ฉันก็รู้สึกว่าคุณคนรักฉันจริง ๆ ทุกคนเต็มเต็มในสิ่งที่ฉันขาดหายไปได้ดีเลย เพราะครอบครัวของตัวเองก็ไม่ได้ มีเงินมาพอที่จะซื้อของแพง ๆ ให้ฉันถ้าจะซื้อให้ก็ต้องมีประโยชน์ในระยะยาว อีกทั้งพ่อกับแม่ยังไม่ค่อยมีเวลาส่วนตัวกับฉันอีกด้วย

หลังจากนั้นเราก็เอาของเล่นไปเล่นด้วยกันที่หลังซอยเพื่ออวดเพื่อนคน อื่น ๆ

“วันนี้ซื้อของเล่นมาใหม่ด้วยแหละ” พวกเขาทั้งคู่เอาของเล่นโชว์ให้ เพื่อน ๆ ดู

“ของเล่นตัวต่อใหม่ล่าสุดเลยนี่” ทุกคนเข้ามามุงดูของใหม่เหมือนกับ
แมวเด็กที่กำลังสนใจเหยื่อ

“ใช่ แล้วพอกิตซื้อมาใหม่กิตกับเบล” กิตทำท่าภาคภูมิใจกับตัวเอง
ส่วนฉันเองก็ได้แต่นั่งขำเล็กน้อยให้กับท่าทางของเพื่อนคนอื่น ๆ ที่มีปฏิกิริยาต่อ
กิต

“ของเบลด้วยเหอ ดิฉันเราก็อยากได้เหมือนกันนะ”

“เสียใจด้วยนะ พ่อเรารู้จักกับพ่อเบล”

พวกเรามีปากเสียงกันนิดหน่อย แต่ฉันกับกิตก็แบ่งให้เพื่อนคนอื่น ๆ
เล่นเนื่องจากของเล่นมีขนาดเยอะและใหญ่ การจะต่อตัวต่อจำนวนมากขนาดนี้
ต้องใช้คนมาช่วยต่อ กว่าเราจะต่อเสร็จก็ใช้เวลาไปนานพอสมควร เมื่อฉันเห็นว่า
เวลานี้น่าจะกลับเข้าไ้ที่บ้านได้แล้ว บ้าแมวดคงกำลังจะมา

“กิต เรากลับบ้านแล้วนะ วันนี้บ้าแมวมมา” ฉันเตรียมเก็บของเล่น
ทั้งหมดเข้ากล่อง

“บ้าแมวมมาเหอ กิตไปบ้านเบลด้วยได้ไหม” กิตก็เก็บของตัวเองเข้า
กล่อง

“บ้านเราเหวอ ไปสิ เราจะได้มีเพื่อนอยู่ด้วย บ้าแมวชอบตามเราเยอะ”

แล้วเราทั้งคู่ก็เอาจักรอกของเล่นไปเก็บไว้ที่บ้านของกิตก่อนจะเดินไปที่บ้านของฉัน ประจวบเหมาะกับการที่รถของบ้าแมวกำลังเข้าจอดที่หน้าบ้านของฉันพอดี

“บ้าแมวสวัสดิ์ครับ” ฉันเดินเข้าไปสวัสดิ์บ้าแมวทันทีที่บ้าแมวเดินลงมาจากรถ

“หวัดดีลูก หวัดดี” บ้าแมวยังไม่ทันได้ลงถึงพื้นก็ต้องมารับไหว้ฉันแล้ว “หวัดดีลูกกิต” กิตยังไม่ทันพูดอะไรได้แต่พนมมือไหว้รวบไว้ก่อน “ช่วยบ้าหิวของไปหน่อยลูก” ทั้งฉันและกิตหิวของฝากพะรุงพะรังเดินเข้าบ้านไปพร้อมกับบ้าแมว

“แม่! บ้าแมวมาแล้ว” ฉันตะโกนเรียกแม่ ซึ่งแม่ของฉันกำลังหุงข้าวอยู่ในครัวหลังบ้าน ฉันทวางของฝากไว้บนโต๊ะ ส่วนกิตก็เดินไปหยิบจานมาใส่อาหารกับแก้วนํ้ามาให้บ้าแมวดื่ม

“พี่แมว เป็นยังไงบ้าง” แม่เดินออกมาจากหลังบ้านเอาจานอาหารมาจัดวางไว้บนโต๊ะ “เพิ่งมาถึงเมื่อใกล้สี่โมง ดื่มนํ้าดื่มทำให้เสร็จก่อน เดี๋ยวเราค่อยคุยกัน ส่วนนี้กับข้าวฉันเตรียมไว้ให้พี่อยากกินอะไรก็ตักเอาเลยจ๊ะ” บนโต๊ะมีแกง

อุ่น ๆ สองถึงสามอย่างพร้อมทั้งข้าวหอมร้อน ๆ ที่เพิ่งหุงเสร็จใหม่ ๆ “เบลมากินข้าว กิตกินข้าวมาอย่างลูก” ฉันทิ้งถ้วยชามแล้วฉันเพิ่งกินเค้กของกิตไป ถ้วยแม่รู้ฉันคงโดนบนอีกแน่ ๆ

“ยังเลยครับ กิตเพิ่งกลับมากับป้า”

“ฉันกินข้าวปั้นน้าก่อน จะได้อยู่เป็นเพื่อนเบล” แม่จัดแจงตักข้าวให้ฉันกับกิตพร้อมเอาถ้วยมาตักแบ่งแวงไว้ให้เราสองคน

“นี่อย่าเพิ่งบอกแม่นะว่าเรากินเค้กกิตไปแล้ว” ฉันทันมากกระซิบเบา ๆ

“กิตไม่บอกหรอก เดี่ยวเบลโดนแม่ดูอีก” กิตพูดแล้วก็ตักข้าวเข้าปากคำโต “วันนี้ป้าแมวมามาหาเบล เพราะเป็นวันเกิดเบลเธอ”

“ใช่ ทุกปีป้าแมวจจะมาหาเรา ตั้งแต่เรา ๕ ขวบแล้วจนตอนนี้เรา ๑๐ ขวบแล้ว” ฉันทักแวงมาชด

“แต่ปีก่อนเราไม่เห็นป้าแมวมาเลย” กิตก็ตักแวงมาชดบ้าง “โอ๊ย เฝ็ด”

“ก็ปีที่แล้ว กิตไม่ได้มาเล่นที่บ้านเรา เพราะกิตต้องไปต่างจังหวัดกับแม่

นี่”

“อ้าว สงสัยกิดจะลืม” กิดรีบตีมน้ำเพราะแกงที่แม่ทำมีรสเผ็ดแอมมาก ๆ “เฝ้าคัจง”

เราทั้งคู่กินข้าวเสร็จแล้ว แต่ทางแม่กับป้าแมวยังคุยจ้อกันยังไม่เสร็จ ข้าวบนโต๊ะ แกงในหม้อจ้อก้อ ๆ ก็เย็นซืดไปหมดแล้ว “แม่เบลคุยอะไรกับป้าแมวอะ” กิดยกจานเดินตามขึ้นมาที่ครัวเพื่อช่วยกันล้างจาน

“วันนี้แม่บอกให้เราทำตัวดี ๆ ป้าแมวจะได้อารมณ์ดีให้แม่ยืมเงินอีกละมั้ง” ฉันเปิดก็อกน้ำเอาจานวางบนอ่างล้างจาน

“แล้ววันนี้ป้าแมวจะให้เงินเบลไหม” กิดหยิบน้ำยาล้างจานบีบลงบนจาน

“เรายังไม่รู้เลย บางปีป้าแมวก็เอาขนมมาให้ ป้าแมวชอบบอกว่าเก็บค่าแผงที่ตลาดได้ไม่เยอะ” ฉันใช้ฟองน้ำถูลงบนจานให้เกิดฟอง “ก็เลยไม่ได้เงิน”

“ถ้าป้าแมวอารมณ์ดี แม่ก็จะได้ยืมเงินป้าแมว แล้วเราก็จะได้เงินจากป้าแมวอีก”

“ไม่ได้! เงินที่เก็บไปยังไม่คืนฉันเลย” บ้าแมวตะโกนลั่นบ้านจนมาถึง
ตรงที่พวกเราล้างจานกัน

“โอ พี่แมว ฉันเดือดร้อนจริง ๆ นะจ๊ะ”

“ไม่! ฉันจะต้องได้ของเก่าคืนมาก่อน ค่าแรงที่ตลาดก็เก็บได้น้อย แยก
จะมาขอยืมฉันอีก ใครกันแน่ที่เดือดร้อน หึ!”

“พี่แมวไม่เห็นใจฉัน ก็สงสารหลานหน่อยก็ได้ เเทมหน้าฉันจะได้มีเงิน
ไปจ่ายให้เบลจ๊ะ”

“เอาเทมนี้ให้รอดก่อน ถ้าเบลเรียนดี ฉันจะให้ค่าเทอมมันเลยไม่ต้อง
คืน!”

สุดท้ายกรรมต้องตกมาที่ฉัน ฉันต้องแบกภาระนี้ไว้เพื่อให้แม่ได้มีเงินใช้
จ่ายในบ้าน ถ้าฉันทำตัวไม่ดีฉันอาจจะไม่ได้เรียนต่อ พอกับแม่คาดหวังกับฉัน
เป็นอย่างมากเพราะเหตุนี้แม่ถึงต้องเข้มงวดกับฉันทุกกระเบียดนิ้วเพื่อไม่ให้ฉัน
ต้องทำให้ที่บ้านต้องอับอาย

“เบลลำบากแยะเลยนะ ต้องตั้งใจเรียนเพิ่มจะได้มีเงินมาใช้” กิตเปิด
ก๊อกน้ำล้างฟองของน้ำยาล้างจานออก

“อ้อ ก็ต้องเป็นแบบนี้แหละ พอกับแม่จะได้สบาย ถ้ามีเงินของป้าแม
เราอาจจะได้เรียนสูง ๆ จะได้รวยไว ๆ” ฉันทยิบตะกร้ามาใส่จานที่ล้างแล้ว

“วันนี้ฉันมีให้แค่นี้ เห็นแก่เบลที่เป็นเด็กดีนะ เย็นนี้จะพาเบลไปซื้อของ
ที่ห้าง เก็บเงินไว้ใช้ให้ดี ๆ อย่าใช้หมดละ” ป้าแมหวยิบซองเงินออกมาวางให้แม่
ฉัน “แกงนี้ อุ่นใหม่ก็รอบก็แล้วกัน ยังไม่ทันได้กินเลยเย็นหมดแล้ว”

“จะ พี่แมวดียวฉันไปอุ่นให้” แม่หวยิบหม้อแกงไปอุ่นที่ครัว ส่วนฉันกับ
กิตติเดินสวนออกมา สีหน้าของแม่ดูไม่สู้ดี สายตาแม่บ่งบอกให้ฉันทำตัวดี ๆ กับ
ป้าแมงเข้าไว้

“เบล วันนี้ป้าจะพาไปห้าง อยากได้อะไรเลือกเอาเลยลูก” โอกาสของ
ฉันมาถึงแล้ว มันมีสิ่งหนึ่งที่ฉันอยากได้มานานแล้ว บ้านตุ๊กตา ที่ตั้งอยู่ที่ร้านของ
เล่นที่ฟ้าเคยบอกว่าเป็นที่นิยมมากอยากให้เอามาเล่นด้วยกันที่โรงเรียน
“กิตไปด้วยก็ได้ ดียวป้าซื้อให้ทั้งคู่เลย” ป้าแมงที่ดูเหมือนอารมณ์ไม่ดี แต่กลับ
อารมณ์ดีกว่าที่ฉันคิดจะเลย

“ไปกับป้าแมงทำตัวดี ๆ ละ” ก่อนออกบ้านแม่ฉันพูดกับฉันด้วย
น้ำเสียงจริงจัง ฉันจำได้ขึ้นใจอยู่เสมอว่าจะต้องไม่ทำอะไรที่แปลกไปจากที่แม่
สอนอยู่ทุกวัน

เมื่อมาถึงที่ห้างสรรพสินค้า ผู้คนเดินกันขวักไขว่ นาน ๆ ที่ฉันจะได้มาที่
ห้างเพราะพ่อกับแม่ มักจะไม่มีเวลาพาฉันมาเดิน นอกเสียจากจะเป็นวันหยุด
จริง ๆ ที่ห้างแห่งนี้มีสิ่งของหลากหลาย มีร้านอาหารมากมายให้เลือกรับประทาน รวมถึง
ร้านของเล่นที่เราจะไปซื้อกันอีกด้วย

“กิตมาบ่อยแล้วไซ้ใหม่” ฉันหันไปถามกิตที่กำลังมองซ้ายมองขวาอยู่

“ห๊ะ! ไปลาหรือ กิตเพิ่งเคยมาห้างที่กิตไปอยู่ไกลกว่านี้” กิตยังคงมอง
ไปรอบ ๆ ต่อไป

“ถึงแล้วลูก ร้านนี้แหละ” ป้าแม่วีชี้ให้เห็นร้านขายของเล่นขนาดใหญ่ มี
เด็ก ๆ และผู้ปกครองอยู่จำนวนหนึ่ง “อยากได้อะไรเลือกเลย” ป้าแม่วียื่นรอ
ภายในร้านให้พวกเราไปเลือกซื้อ จะราคาแพงขนาดไหนป้าแม่วีก็ซื้อให้ได้ เรื่องที่
ฟังพูดกับแม่ไปป้าแม่วีใช้เป็นข้ออ้างต่อรองกับแม่ เพราะแม่ มักจะเอาเงินไปใช้
จนหมด ดังนั้นเป็นเรื่องที่พวกเราไม่ต้องคำนึงเรื่องราคาของเลย

กิตพุ่งตรงไปยังโซนหุ่นยนต์ที่สามารถขยับแขนขาได้ตั้งใจ เป็นของเล่น
ยอดนิยมสำหรับเด็กผู้ชายแต่สำหรับฉันมันก็คือหุ่นยนต์ที่ยืนโชว์ไว้เฉย ๆ “เบล
ไม่ชอบหรอก เหว่จะตาย” ฉันส่ายหัวแล้วเดินไปทางโซนของเล่นเด็กผู้หญิงที่เต็ม
ไปด้วยตุ๊กตารูปแบบต่าง ๆ เสื้อผ้าของตุ๊กตา เครื่องประดับ หรือแม่ของเล่นที่ไว้

เล่นสวมบตบของทออาซีพต่าง ๆ แต่สิ่งที่ฉันปรารถนามากที่สุดก็จะเป็นบ้านตุ๊กตา
หลังนั้น เป็นหลังที่ไม่ใหญ่มากสามารถพกพาสะดวก ภายในประกอบไปด้วย
ตุ๊กตาคอนขนาดเล็กสามคนมีสุนัขและแมวเป็นสัตว์เลี้ยงอย่างละหนึ่งตัว
เฟอร์นิเจอร์ของแต่ละห้องซึ่งจะมี ห้องนั่งเล่น ห้องครัว ห้องน้ำที่มีทั้งชั้นบนและ
ชั้นล่าง ห้องนอนสามห้องและห้องใต้หลังคา มีสวนหน้าบ้านขนาดเล็ก ฉันมั่นใจ
ได้ว่าบ้านหลังนี้จะต้องสร้างความประหลาดใจให้กับเพื่อน ๆ ที่โรงเรียนอย่าง
แน่นอนเพราะบ้านของฟ้าไม่มีสวนหน้าบ้านและสัตว์เลี้ยง ฉันจึงตัดสินใจหยิบ
กล่องบ้านหลังนี้มา ถึงสีมันจะหวานแหววไปหน่อยก็ตาม

“เราได้แล้วกิต” ฉันหอบกล่องของเล่นชิ้นนั้นมา พบว่ากิตก็ได้กล่อง
หุ่นยนต์ขนาดเท่ากลางมาด้วย

“อะไรอะเบลงสีมันดู...” กิตดูแปลกตาที่เห็นฉันหยิบของเล่นจากไซน
เด็กผู้หญิงมา

“ก็บ้านของเล่นไง เจ๋งออก”

“เจ๋งยังไง ของเล่นผู้หญิงนี่”

“ก็มัน...” ฉันกำลังอธิบายให้กิตฟังแต่บ๊าแมวก็กมึงซัดจิ้งหะเสียก่อน

“ใจลูก ได้อะไรกันมา” บ้าแมวกวาดสายตามองมาที่พวกเรา “ตายแล้ว!
เบล หนูจะเอาอันนี้จริง ๆ เหรอลูก” บ้าแมวทำท่าทางตกใจยกใหญ่ฉันที่ไม่เคย
เห็นมาก่อน บ้าแมวเอามือทาบอก “เบลรู้ไหมลูกว่าหนูเล่นอันนี้ไม่ได้”

“แต่เบลอยากได้อันนี้มานานแล้วครับบ้าแมว” ฉันกอดเอาไว้แน่นไม่คิด
จะปล่อย “เพื่อนที่โรงเรียนเบลมีเล่นกันหมดเลย”

“เอามาเล่นกับกิตก็ได้เนะ เพราะหุ่นยนต์ไม่มีบ้าน จะได้มาอยู่บ้านเบล
ไง” กิตเข้ามาเสริม

“อะ อะ ตามใจลูกเลย บักจ่ายให้ได้อยู่แล้ว” บ้าแมวพาพวกเราไปจ่าย
ที่เคาท์เตอร์ก่อนจะกลับบ้าแมวได้ซื้อไอศกรีมกันคนละโคน

เมื่อถึงบ้านเหตุการณ์ที่ฉันคาดการณ์ไว้ก็เกิดขึ้น

“ได้อะไรมาเบล” แม่กำลังนั่งกินข้าวอยู่กับพ่อชะเง้อมองฉันที่กำลังเดิน
ถือของเดินเข้าบ้านมา ส่วนกิตก็เข้ามานั่งรอในบ้าน “อะไร!” แม่ปรอดองของเล่น
ใสฉันอย่างรุนแรง

“อย่าทำลูก!” พ่อกริบเข้ามาห้าม แต่ก็ห้ามไม่อยู่ตอนนี้อารมณ์ของแม่
กำลังขึ้นสูงเป็นอย่างมาก

“ของเล่นผู้หญิง เอามาทำไม แม่บอกก็ครั้งแล้วว่าอย่าเอาเข้าม้าน”
แม่ดึงฉันขึ้นมาหมายจะตีฉันให้เซ็ด “แกเป็นผู้ชายนะ!” แม่ยังไม่หยุดตีเรื่อย ๆ
ส่วนฉันก็ร้องไห้สะอึกสะอื้น กิตที่นั่งดูอยู่ก็มาช่วยไม่ได้ ส่วนพ่อก็ได้แต่พยายาม
ดึงมือแม่ออกจากตัวฉัน

“คุณดูแล้วกัน! เลี้ยงมาจะให้เป็นผู้ชายไม่ใช่ให้มาเป็นตุ๊ดเป็นแต่!”

“แล้วก็เลิกเล่นกับพวกผู้หญิงได้แล้ว!”

“ของพวกนี้จะเอาไปให้คนอื่น!”

“ชอบนักใช่ไหม อยากเป็นนักใช่ไหม จะเอากระป๋องมาให้ดู”

“วันเกิดตัวเอง ทำตัวดี ๆ ไม่ชอบ เกิดมาเป็นผู้ชายอยากจะเป็น
เด็กผู้หญิง”

“ม..ไม่..หนูไม่อยาก...” ประโยคสุดท้ายของวันนี้ ไม่มีแม่แต่เด็กจะให้
เป่า วันเกิดปีนั้นของฉันทกลับกลายเป็นเรื่องเลวร้ายที่สุดเรื่องแรกในชีวิต ปกติจะ
โดนตีด้วยเรื่องอื่น แต่เรื่องนี้ฉันรู้สึกว่าคุณไม่ได้เป็นคนผิดเลย สุขสันต์วันที่ฉันไม่
อยากเกิด ... ไม่อยากเกิดมาเป็นเด็กผู้ชาย

ขอบคุณที่อ่านจนถึงตอนนี้ละ ฉันรู้ว่ามันจะเป็นเรื่องกระทบจิตใจอยู่ไม่น้อย แต่อยากให้เข้าใจว่ามันเป็นเรื่องที่เจ็บปวดเรื่องหนึ่งในชีวิตเท่าที่ฉันหรือใครบางคนจะจำได้เลย ไม่ว่าจะใครก็ตามแต่มาบอกให้เธอเป็นแบบนั้นแบบนี้ ทำตามที่เราต้องการเถอะ อีسترะมากมายกำลังรอเธออยู่ ถ้าเธอคิดว่าสิ่งนั้นมันถูกต้องแล้วก็จงไล่ตามมันไป ความจริงนั้นมีเพียงแค่เธอที่รู้ และถ้ามันจะเจ็บปวดก็ขอให้มันเป็นเพราะตัวเองไม่ใช่คนอื่นแม้จะเป็นคนในครอบครัวก็ตาม ขอให้สิ่งที่คุณต้องการนั้นมาหาและสมหวัง

ด้วยรักและห่วงใย

เบล

บทที่ ๔

ก้าวผ่านความเจ็บปวด

ถึง เธอที่ฉันรู้จักดี

สวัสดี ฉบับนี้เป็นฉบับที่ ๔ แล้วนะ เธอเริ่มจะเบื่อแล้วใช่ไหม ยังหรือ
อยากรู้เรื่องราวของฉันต่อไปหรือ เธอคิดว่าชีวิตนี้ความเจ็บปวดเป็นเรื่องที่แปลก
ประหลาดใช่ไหม ใคร ๆ ก็ต้องเคยเจอเรื่องที่เลวร้ายมาทั้งนั้นแหละ แต่อยู่ที่ว่า
แต่ละคนจะมีวิธีรับมืออย่างไรกัน

สังคมแห่งการกลั่นแกล้งมันไม่มีวันหายไป ฉันรู้สึกได้ ความรู้สึกของ
มนุษย์เมื่อได้เหยียบย่ำสิ่งใดแล้วยอมไม่สามารถกลับตัวได้ทัน มีแต่จะซ้ำเติมให้
มันรุนแรงกว่าเดิม ในยุคปัจจุบันที่เราอยู่นี้หลายคนก็ได้ตระหนักถึงสิ่งที่เกิดขึ้น
แต่น้อยคนนักที่จะเข้าใจว่าการกลั่นแกล้งมักเกิดขึ้นที่โรงเรียน

โรงเรียน บ้านหลังที่สองของเด็กทุกคนแต่มันก็ไม่ใช่สถานที่ที่ปลอดภัย
สำหรับบางคนด้วยเช่นกัน

การกลั่นแกล้งภายในโรงเรียนนั้น เธออาจจะเคยเป็นทั้งผู้ถูกรุ้กระทำ และผู้กระทำแม้ไม่ได้ตั้งใจก็ตาม ฉันก็ทราบดีว่าในวัยนั้นไม่มีใครสามารถ ตระหนักได้ถึงเรื่องเหล่านี้ แต่ผู้ถูกรุ้ทำนั้นจะจดจำได้เป็นอย่างดี สิ่งที่ฉันจะ เล่าต่อไปนี้ ก็ไม่พ้นเรื่องการกลั่นแกล้งที่เคยเขียนไปเมื่อฉบับก่อน ความเจ็บปวด ในใจทวีคูณมากขึ้น ข้าปัญหาในครอบครัวยังมากขึ้นเรื่อย ๆ ฉันอยากให้เธอได้ ลองอ่านเรื่องราวของฉันอีกสักครั้งนะ

หลังจากปิดเทอมฤดูร้อนนั้น ฉันก็ต้องใช้ชีวิตอย่างปกติอย่างที่แม่
อยากให้เป็น หากฉันจะทำอะไรที่อยากทำก็ต้องทำอย่างหลบ ๆ ซ่อน ๆ ไม่นาน
นักก็เปิดเทอมขึ้นชั้นปีการศึกษาใหม่ ที่โรงเรียนจะมีการต้อนรับนักเรียนใหม่ที่
ย้ายเข้ามา จะมีเพื่อนใหม่เข้ามามากมายหลายตาและทำให้เราได้เจอเหตุการณ์
ที่ไม่คาดคิด

“สวัสดีจ้า เบล” เสียงเรียกชื่อของฉันไล่หลังมาเมื่อฉันกำลังจะเดินเข้า
โรงเรียน ไชซ์ผู้ว่าเรียงคนเดิมแถมยังดูเปลี่ยนไปไม่น้อยเลยด้วย “มาแต่เข้าลยน้ำ”
ไชซ์เอาแขนวางไว้บนบ่าของฉันแล้วเดินเข้าโรงเรียนพร้อมกัน เมื่อไปที่โรงอาหาร
ก็เจอกับฟ้า ฟ้าดูผอมลงมากกว่าปีก่อนที่เจอ

“ฟ้ามาเข้ากว่าพวกเราอีก” ไชซ์เดินมานั่งโต๊ะเดียวกับฟ้า ฟ้าเปลี่ยนไป
เยอะมากจากที่เป็นคนกินเยอะ มาวันนี้ฟ้ากินน้อยลงเหลือเพียงแค่จานเดียว
“ฟ้ากินน้อยจัง ไม่เหมือนเมื่อก่อนเลย”

“ขอโทษนะ ช่วงนี้เราไม่ค่อยอยากกินอะไรเยอะ ๆ เลยอะ” ฟ้ายิ้มจริง
ตักข้าวค่าน้อย ๆ เข้าปาก

“เอ่อ...ฟ้าไม่เป็นอะไรใช่ไหม” ฉันเอ่ยถามฟ้าเพราะสังเกตเห็นความ
ผิดปกติ

“ไม่เป็นไร เราสบายดี พวกเธอล่ะ สบายดีใช่ไหม” พ้ายิ้มแห้ง ๆ ให้
เพราะถูกจับสังเกตได้

“เราสบายดี ส่วนเบลก็...” ไอซ์หันมามองฉันด้วยสีหน้าอันเป็นกังวล
“เบลก็สบายดีนะสิ ใช่ไหม” ไอซ์รู้เรื่องทั้งหมดเพราะบ้านของไอซ์อยู่ไม่ไกลจาก
บ้านของฉันเท่าไร ช่วงปิดเทอมไอซ์ไม่ได้มาหาฉันเพราะไปต่างจังหวัด เมื่อ
กลับมาก็ได้รู้เรื่องราวจากกิตด้วยเช่นกัน

“สบายดี เราสบายดี” ฉันได้แต่ตอบไปเพียงแบบนั้น “ว่าแต่...พ้าอม
ลงนะ ไม่ค่อยกินข้าวเหรอ?”

“เปล่า พ่อกับแม่ให้เรากินน้อยลง ช่วงปิดเทอม ญาติมาหาเราแล้วก็เอา
แต่พูดว่าเรา อ้วนเหมือนหมู อ้วนแล้วจะไม่สวย” พ้าก้มหน้าก้มตากินข้าวจนหมด
จานแล้วทำใจไม่กินเพิ่มอีก “เราก็กินได้กินข้าวเพียงแค่อาเดียว”

“ใจร้าย! พ้าไม่เห็นเหมือนหมูตรงไหนเลยนี่ พ้าก็คือพ้า ทำไมจะต้องถูก
บังคับด้วย” ไอซ์ทำท่าไม่พอใจ ส่วนฉันก็เข้าใจพ้าเป็นอย่างดี เรามีอะไรที่เหมือน
ๆ กัน ครอบครัวเป็นส่วนหนึ่งที่ทำให้เราต้องจำกัดตัวเองอยู่ในกรอบที่พวกเขาคิด
ว่าฉันถูกต้องมันดีงามมากกว่าความรู้สึกของพวกเราเสียอีก

“เดี๋ยวจะเข้าแถวแล้วไปกันเถอะ ให้อยู่ห้องเดิมใช่ไหม” พวกเขาไม่ได้กินข้าวเนื่องจากเป็นเวลาทีใกล้จะเข้าแถวจึงได้แคกินขนมรอกท้องเพียงเล็กน้อยก่อนจะพากันเดินไปเข้าแถวตาม

ชั้น ฉันทัน โอษฐ์ พ้า เราได้อยู่ห้องเดียวกัน และมีเพื่อนร่วมชั้นคนใหม่อีกหลายคน ชั้นปีที่เรายุ่งเป็นชั้นประถมปลายแล้ว เรายุ่งประถมชั้นปีที่ ๔

เมื่อเข้าแถวเคารพธงชาติเสร็จ คุณครูผู้รับหน้าที่พิธีกรประจำวันได้แจ้งเรื่องระเบียบต่าง ๆ รวมถึงห้องประจำชั้น พวกเราได้ยู่ห้อง ป.๔/๓ ซึ่งครูประจำชั้นคนใหม่ของพวกเราคือ คุณครูอร ครูอรเป็นครูที่เพิ่งบรรจุใหม่ ยังสาวยังสวยและดูใจดี ครูอรใส่แว่นกลม ใส่เสื้อคอจีนกระโปรงยาวถึงหน้าแข้ง สวมรองเท้ารัดล้นและเกล้าผมไว้ข้างหลัง “สวัสดีค่ะ นักเรียน” เสียงเล็ก ๆ ของครูอรที่เด็กคนไหนฟังก็รู้สึกได้ว่าเป็นคนใจดี “วันนี้ครูจะให้เลือกหัวหน้าห้องนะจะมีใครอยากเป็นไหม” ครูอรกวาดสายตาไปรอบ ๆ ห้องมีเด็กหลายคนยกมือขึ้น แต่ที่สะดุดตามากที่สุดก็คงจะเป็นโอษฐ์ที่ยกมือขึ้นอย่างกระฉับกระเฉง “มีหลายคนเลย เอางี้ดีไหมคะ ครูว่าเรามาลงชื่อกันดีกว่าว่าอยากได้ใครเป็นหัวหน้าห้องเดี๋ยวครูจะชี้ผู้เป็นตัวแทนลงสมัครนะ” ครูอรเดินตั้งแต่นำห้องจนท้ายห้องเดินผ่านพวกเราที่นั่งข้างกันอยู่บริเวณริมหน้าต่างของห้อง ครูอรได้ชี้เด็กนักเรียนในห้องมาหลายคนและชี้ไปที่โอษฐ์

ชั้น

“เบลจะเลือกเราใช่ไหม” ไช้หันมาถามก่อนที่จะเตรียมตัวกลับไปข้างหน้า

“แน่นอนสิ ฟ้ายก็จะเลือกนะ” ฉันทันไปทางฟ้าย ซึ่งฟ้ายก็พยักหน้าใหญ่

“อู้ ๆ นะ ไช้ เราเลือกเธออยู่แล้ว” เพื่อนคนอื่น ๆ ที่เหลือให้ความ
ไว้วางใจกับไช้เป็นอย่างดี เว้นแต่ว่ามีเด็กผู้ชายที่เพิ่งย้ายมาใหม่ดูท่าทางจะ
เกรง เขามีชื่อว่า ปอนด์ เพิ่งย้ายเข้ามาใหม่กลับสร้างอิทธิพลให้กับเพื่อนผู้ชายใน
ห้องเป็นอย่างมาก กลายเป็นว่าไช้และปอนด์ได้รับความนิยมจากเพื่อน ๆ

“เบล ปอนด์เพิ่งย้ายเข้ามาใหม่ใช่ไหม ดูท่าทางจะนิสัยไม่ดีเลย” ฟ้าย
ไล่หน้ามาจากข้างหลังเพื่อมากระซิบฉันทัน

“นั่นสิ จ้องไช้ขนาดนั้น น่ากลัว” ฉันทันทำหน้าขาดเด็กผู้ชายที่เต็มไปด้วยรอย
ฟกช้ำและรอยแผลเป็นจากการต่อสู้ นี่ถ้ากิตตอยู่ที่โรงเรียนเดียวกันก็คง
ไม่พ้นมีเรื่องวิวาทกับปอนด์แน่ ๆ เพราะย้ายเข้ามาใหม่ก็ได้ยินเรื่องที่เขาถือกันว่า
ก่อนย้ายมาก็มีเรื่องชกต่อยกับรุ่นพี่ ป.6 มาก่อน “ยังไงเราก็ต้องเลือกไช้
ไช้ต้องชนะ”

บรรยากาศในห้องเป็นเสียงดังแข็งเขี้ยวอย่างกับตลาดสด ครูออร์ก็นุ้ยไปกับเด็ก ๆ ทุกคนที่ส่งเสียงเชียร์ทั้งสองอยู่หน้าชั้น ครูออร์ได้ประกาศหัวหน้าห้องคนใหม่หลังจากรวบรวมคะแนนเสียงของเด็กทั้งห้อง

“คนที่จะได้เป็นหัวหน้าห้องคือ...” ครูออร์จึงไปที่แผ่นกระดานแล้วเหลือบมองไปที่เด็กทั้งห้องที่เงียบสนิท “คือ..เด็กหญิงสมฤดี ไช้!” สิ้นสุดเสียง ครูออร์พวกเราก็เลือกไอซ์เฮกันลั่นห้อง

“ซึ่งก็หมายความว่าเด็กชายอาชวิน เป็นรองหัวหน้าห้องคอยช่วยเหลือหัวหน้าห้องนะคะ” ครูพิบกระดากเก็บใส่สมุดส่วนตัว “วันนี้คอบแรกของเรามีเท่านี้ตอนเย็นเดี๋ยวครูจะมาจัดเรีทำความสะอาดห้องนะคะ” ครูออร์กลับไปโต๊ะหลังห้องเก็บของเตรียมจะไปสอนที่ห้องอื่น ส่วนปอนด์ได้กลับไปนั่งที่เจียบ ๆ พวกเด็กผู้ชายก็มารุมล้อมเขา

“ยินดีด้วยเน้า หัวหน้าห้องไอซ์” ส่วนฝั่งเด็กผู้หญิงก็มาแสดงความยินดีกับไอซ์

“เพราะทุกคนเลย เราเลยได้เป็นหัวหน้าห้อง ขอขอบคุณมากนะ” ในขณะที่ทุกคนกำลังแสดงความยินดีกัน ฉันสัมผัสได้ว่ามีคนกำลังจ้องมองมาที่พวกเรา

สายตาของปอนด์ที่ฉันทันไปสบตาเข้ เหมือนเขามีอะไรบางอย่าง ฉันได้เก็บไว้ในใจไม่บอกใครแล้วพูดคุยกับเพื่อน ๆ ต่อ

เมื่อถึงคาบแรก วิชาภาษาไทยเป็นวิชาที่รุ่นพี่ชอบรำลือว่าครูสมรเป็นครูที่ดุมาก ๆ ถ้าใครไม่ทำการบ้านมาจะถูกตีด้วยไม้เรียวคูใจของครูสมร ซึ่งจะแรงหรือไม่แรงก็ขึ้นอยู่กับอารมณ์ครูในวันนั้นอีกด้วยทำให้พวกเราต้องรู้สึกเกรงกลัวคุณครูสมรขึ้นมา

“สวัสดีคะ นักเรียน” ครูสมรเดินเข้ามาด้วยท่าทางซึ่งขึงน่าเกรงขาม

“นะ...นักเรียนทำความเคารพ” ไช้สะตุงตัวลอยเมื่อสบตาับครูสมรที่กำลังมองหาหัวหน้าของห้องนี้

“สวัสดีค่ะ/ครับ คุณครู” ทุกคนประนมมือไหว้คุณครูสมรอย่างพร้อมเพรียงกัน

“สวัสดีปีใหม่ค่ะ ครูเห็นว่าไหว้กันไม่สวย” ไม่นานเริ่มเรียนก็โดนสอนเรื่องมารยาทกันแล้ว “เวลาไหว้ผู้ใหญ่ ควรจะไหว้โดยประนมมือแล้วยกขึ้นพร้อมกับค้อมศีรษะลงให้หัวแม่มือจรดปลายจมูกปลายนิ้วแนบระหว่างคิ้วแบบนี้ค่ะ”

ทุกคนได้แต่มองหน้ากันเองแล้วรอคำสั่งจากไอซ์ “นักเรียนทำความเคารพ”

“ดีมากค่ะ เป็นนักเรียน เป็นเด็กไทยผู้เพียบพร้อมไปทั้งสติปัญญาและมารยาทจะต้องสำรวจมกายสำรวจใจ เอาหนังสือภาษาพาที่ขึ้นมาค่ะ”

ทุกคนหยิบหนังสือภาษาพาที่ขึ้นมาพร้อมกับสมุดจดตราโรงเรียน “ครูอนุญาตให้ใช้สมุดเล่มใหญ่นะคะ ใครใช้สมุดเล่มเล็กส่งมา ครูจะฉีกทิ้ง” เด็กหลายคนในห้องเก็บสมุดเล่มเล็กไปแล้วหยิบสมุดเล่มใหญ่ขึ้นมาแทน

“เอาละ เปิดไปบทที่ ๑ ค่ะเรื่องขนมไทยไว้เทียบทาน” ขณะที่ครูสมรกำลังเขียนกระดานอยู่นั้น ก็มีเสียงเล็ดลอดออกมา แล้วทันใดนั้น บัก! ครูสมรป้าซอหลักที่เขียนบนกระดานไปที่เด็กคนหนึ่งที่กำลังคุยกับเพื่อนอยู่ในห้อง “เธอ! ถ้าจะคุยก็กลับไปคุยกันที่บ้าน นี่โรงเรียนมีหน้าที่เรียนก็ต้องเรียน!” ครูสมรอารมณ์กำลังขึ้นอย่างขีดสุด

“ครูสมรหมดแล้ว เรากลับ” ฉันหันไปพูดกับไอซ์ที่มีสีหน้าเกรงกลัวต่อ
คุณครู

“ใช่ เราก็กลับ”

“อย่าคุยกันระหว่างเรียน ครูบอกแล้วนะคะ ถ้ามีอีกครูจะตียกห้อง”
แล้วครูสมรก็หันกลับไปเขียนกระดานต่อ ฉันกังวลมากเพราะห้องของเราก็มีเด็ก
เกเรเยอะโดยเฉพาะปอนด์ ตอนนีंपอนด์ยังคงมีสีหน้านิ่งไม่ไหวติงอยู่ที่โต๊ะของ
ตัวเอง แล้วฉันก็สังเกตได้ว่าบนโต๊ะของเขาไม่มีอะไรอยู่เลย แยกแล้ว! ถ้าครูสมร
เห็นเขาคงจะโดนดุแน่ ๆ แล้วพวกเราก็ต้องเรียนคาบนี้ด้วยความหวาดกลัว “ครู
จะให้ทุกคนอ่านกันคนละ สองบรรทัดนะคะเริ่มจากกริมประสูติ ช่วยแน่ ๆ เพราะ
ปอนด์นั่งอยู่หลังห้อง

“ไอซ์ ปอนด์ไม่เอาหนังสือมา” ฉันกระซิบข้าง ๆ ไอซ์

“ทำไม! ได้ไง ก็ต้องซื้อหนังสือมาสิ ทำไมเขาไม่มีล่ะ” ไอซ์ตกใจยกใหญ่

“ใช่ เราว่าทุกคนก็ต้องมีหนังสือเก็บที่ได้โต๊ะนะ ทำไมปอนด์ไม่เอา
ขึ้นมาล่ะ ถ้าครูสมรรู้จะทำยังไง”

“ทำยังไงดี” ไอซ์ก็ดล่บดูทำเป็นกังวล

“เอาไว้เดี๋ยวเราอ่านจบช่วงที่ไอซ์หรือฟ้าอ่าน เราจะส่งหนังสือไปให้ปอนด์นะ” อันรูว่ามันเป็นการกระทำที่เสี่ยงแต่ถ้าไม่ช่วยเพื่อนทั้งห้องอาจจะโดนตีก็ได้

“แล้วถ้าถูกจับได้ล่ะ” ไอซ์ค้ำน “ไม่ได้นะ เบล!”

“ถ้าถูกจับได้ก็มีแค่เรากับปอนด์ที่จะโดนตี พวกเขาไม่ต้องโดนไง”

“แต่เราไม่อยากให้เบลโดนตีนะ”

“ถ้าจันเราจะโดนตีกันทั้งห้องหรอก”

“แต่...” ไอซ์กำลังพูดก็หันไปสบตากับครูสมรอีกครั้ง ครูสมรชี้มาที่ไอซ์ทำหน้าตาดูใส่

เมื่อถึงคราวที่ฉันอ่าน...

ขนมเปียกปูนสีเขียว ไรยหน้าด้วยมะพร้าวชูดสีขาวหอมกลิ่นใบเตยอ่อน ๆ ชวนให้น่ากิน

“ขนมเปียกปูนของคุณยายเป็นสีเขียวแบบนี้ คุณยายใส่สีหรือครับ”

เบิ่งหลานคนโตถาม

“ใส่จะ ยายใช้ใบเตยคั้นกับน้ำ จึงได้น้ำออกมาเป็นสีเขียวขมไทยแท้ แต่โบราณ เขาไม่ใช้วิทยาศาสตร์หรอกจะ ใช้แต่สีจากธรรมชาติเท่านั้น-

“พอ ๆ คนต่อไป” ครูสมรจ้บจ้องไปที่หนังสือแล้วไอซึกก็ลุกขึ้นอ่าน

“นี่ ๆ ส่งหนังสือไปให้ปอนด์หน่อย” ฉันส่งหนังสือที่เปิดทิ้งไว้ให้ฟ้า

เมื่อเพื่อนส่งไปจนถึงปอนด์ที่ไม่ได้สนใจแม้แต่การเรียนกำลังมอง ออกไปนอกหน้าต่าง เพื่อนก็สะกิดให้ปอนด์รู้ ปอนด์สะดุ้งแล้วหันมามองด้วย สายตาที่เรียบเฉย เพื่อนคนนั้น แต่ก็มองหาคนที่เอาหนังสือมาให้ ฉันหันไปมอง แล้วทำท่าทางชี้ไปที่หนังสือ ปอนด์ทำท่าทางนิ่งเฉย แต่ดูเหมือนเขาจะอมยิ้มอยู่ เล็กน้อย

“เด็กชายอาชุน!” คุณครูสมรตะโกนขึ้นทันทีหลังจากที่ปอนด์จับ หนังสือได้ไม่ถึงวินาที “เธอกำลังจะทำอะไร ครูเห็นเธอไม่เอาหนังสือขึ้นมาตั้งแต่ ต้นคาบ แล้วมันหนังสือของใคร!” ฉันตัวเย็นเฉียบแล้วค่อย ๆ หันไปลบตาครู “เธอใช่ไหม เด็กชายคิรินทร์!” ฉันตัวสั่นสะท้านไปทั้งร่างกาย

“เบล...” ไอซ์เอามือมาจับที่ไหล่ของฉัน “ต้องโกหกครูนะ เราไม่อยากจะให้เธอถูกตี”

ในหัวของฉันได้แต่บอกว่าไม่ควรโกหกครู แม่ฉันพร่ำสอนมาตลอดว่าห้ามโกหกผู้ใหญ่จะทำให้เป็นเด็กไม่ดี “ของหนูเอง...ครับ” คำพูดฉันสลับสับเปลี่ยนไปหมดเพราะความกลัว

“อ๊วยตายแล้ว! นี่เธอไม่ใช่ผู้ชายหรือหะ” ครูสมรเปลอหุดข้าออกมา “เธอนะ เกิดมาเป็นผู้ชายดี ๆ ไม่ชอบ ดันอยากจะผิดเพศอีก” คำพูดของครูสมรแทงใจฉันอย่างรุนแรงมาก ๆ เพื่อนในห้องบางส่วนต่างหุดข้ากันพรวดใหญ่ เว้นแต่เพื่อนที่อยู่ใกล้ ๆ กับฉันต่างนั่งเงียบกินหมด

“ส่วนเธอ อาชวิน ครูคงไม่ต้องถามหาเหตุผลที่เธอไม่เอาหนังสือเรียนมาสินะ” ความลับที่ไม่มีใครรู้ของปอนด์กำลังถูกครูสมรแกลงไขให้กระจ่าง “ครูเข้าใจเรื่องที่บ้านของเธอนะ แต่ไม่ใช่ข้ออ้างที่เธอจะทำแบบนี้ที่โรงเรียน” ไม่มีใครรู้เรื่องนี้มาก่อนจากที่กลุ่มเด็กผู้ชายกำลังฆ่าเรื่องที่ผมเป็นตุ๊ดก็กลับเงียบทันทีที่ได้ยินเรื่องนี้ ฉันเองก็ตกใจกับเรื่องนี้เช่นเดียวกัน “ปัญหาของเธอครูคงช่วยแก้ไขอะไรได้ไม่มาก แต่เธอต้องปรับปรุงตัวเองด้วย” ปอนด์ยังคงนั่งเงียบไม่แสดงสีหน้าอะไรออกมา ในขณะที่ฉันน้ำตากำลังเอ่อล้นออกมาจากเบ้าตา “ครั้งนี้ถือว่าเป็นการทำผิดครั้งแรก ถ้าคราวหน้ายังเป็นอีกครูคงต้องทำโทษพวกเธอ นี่ยังเบา ๆ นะ”

“ครูสมรพูดแรงเกินไปแล้ว” ไอซ์ปลอบฉันที่กำลังสะอึกสะอื้นอยู่
ใหญ่

“ฉันก็เพิ่งรู้ว่าที่บ้านปอนด์ไม่มีเงิน” พี่เข้ามากระซิบระหว่างฉันกับไอซ์

“ฉันก็เพิ่งรู้เหมือนกัน...” บรรยายภาคในห้องเปลี่ยนไปทันที เมื่อหมดคาบก็ต้องรอเรียนคาบถัดไป บรรยายภาคที่สนุกสนานเมื่อตอนเช้ากลับหายไปทันทีตั้งแต่คาบวิชาภาษาไทย จนกระทั่งพักเที่ยง

โรงอาหารที่คึกคักเต็มไปด้วยนักเรียนจากชั้นต่าง ๆ ที่ลงมากินข้าวพร้อมกันเป็นระดับชั้นและห้องเรียน โต๊ะของพวกเขาอยู่ตรงกลางระหว่างชั้นป.๕ และป.๓ ซึ่งเป็นโต๊ะยาวแบ่งสองฝั่งเป็นฝั่งชายและฝั่งหญิง โดยครูออร์ได้มาคุมห้องของพวกเขา ระหว่างการตักข้าวและได้รับทราบเรื่องของฉันกับปอนด์จากครูสมรแล้ว ครูออร์ได้ให้พวกเราไปพบครูหลังเลิกเรียนก่อนที่ครูจะไปกินข้าวบริเวณที่โรงเรียนจัดไว้ให้สำหรับครู ที่โรงเรียนมีกฎให้พวกเราต้องเอาช้อนส้อมและแก้วน้ำมาตนเอง และต้องล้างถาดหลุมเองหลังจากทิ้งเศษอาหาร

“เราได้แก้วน้ำมาใหม่ด้วยแหละ น่ารักไหม” พี่กับกลุ่มเพื่อนได้เอาแก้วน้ำลายการ์ตูนมาอวดฉัน

“น่ารัก เราก็อยากได้บ้างแต่...” ฉันรู้ตัวเองดีว่ามันเป็นเรื่องที่ไม่ควร เพราะทุกคนจะเข้าใจผิดและรู้ความจริงว่าฉันไม่ใช่เด็กผู้ชายทั่วไป

“ถ้าเราซื้อสติกเกอร์ลายนี้อีก เราจะแบ่งให้นะ” แล้วพวกมันก็ไปกรอกน้ำ ที่ตู้กดน้ำที่ห่างออกไปจากโต๊ะ

“โอ๊ย” เสียงดังลั่นออกมาจากทางที่ฟ้าเดินไป ทุกคนต่างลุกขึ้นดู เหตุการณ์ที่เกิดขึ้น “แกรู้ไหมว่าเพื่อนนักเรียนตัวนี้มันแพง!” ฟ้าเดินชนรุ่นพี่ป.6 จน น้ำในแก้วหกใส่เสื้อ

“หนูขอโทษค่ะพี่” ฟ้ายกมือไหว้

“ขอโทษแล้วมันจะหายไหมล่ะ” รุ่นพี่คนนั้นผลักไปที่ไหล่ฟ้าหมายจะ ตบหน้าฟ้าให้สำนึก ฉันทนไม่ได้ต้องวิ่งไปช่วย

“พี่ เพื่อนหนูเขาขอโทษแล้ว ยกโทษให้ด้วยนะ”

“แกเป็นเพื่อนมันหรือ ทีหลังก็บอกลมันด้วยละกัน หัดดูตาม้าตาเรือ บ้าง” สงสัยรุ่นพี่คนนี้จะติดละคร ที่ถ่ายทุกคืนแล้วเอาบทมาพูดกับฉัน “แล้ว แกเป็นตุ๊ดหรือหรือเป็นแฟนเด็กคนนี้หรือ ถึงได้ออกหน้าปกป้องมัน” ฉันโดน ผลักจนล้มไปอีกคน ไช้ที่พุ่งออกมาจากห้องน้ำมาเห็นเหตุการณ์ตรงหน้าเข้าก็

วิ่งเข้ามาช่วยอีกคน รุ่นพี่คนนั้นกำลังเสียมือจะมาตีฉันกับฟ้า ส่วนไอซ์ก็กำลังเอาตัวเข้วบ่งทันได้นั้นก็มีมือเล็ก ๆ มาจับข้อมือของรุ่นพี่คนนั้นเอาไว้ “ไอ้เด็กนี่ ไอ้ปอนด์แก่!” ปอนด์สะบัดมือของรุ่นพี่คนนั้นทิ้งแล้วรุ่นพี่ผู้ชายก็วิ่งเข้ามา

“ไอ้ย เจ็บนะ”

“จะทำอะไร ไอ้ปอนด์” รุ่นพี่ผู้ชายคนหนึ่งที่อยู่จกกับปอนด์เข้ามาหุ้มไว้ “เอ็งจะปกป้องไอ้ตุ๊ดนี้กับยัยอ้วนนั้นทำไม”

“เปล่า ผมรู้สึกว่าคุณพี่ทั้งไม่ถูกต้อง เพื่อนผมเขาขอโทษแล้วนะ” ไอซ์ประคองตัวฉันกับฟ้าลุกขึ้น แล้วบรรดาครูก็เข้ามาแยกพวกเราออกไป

“สมฤดี เนตรนภา เย็นนี้มาพบครูหลังเลิกเรียนพร้อมกับ ศรินทร์และ อาชวินคะ” ครูอรจับพวกเรามาที่นั่งที่โต๊ะกินข้าว ที่โรงเรียนวันนี้ค่อนข้างตึงเครียดและฉันเองก็กลัวว่าพ่อกับแม่จะรู้ว่าฉันมีปัญหากับโรงเรียน เมื่อเรียนเสร็จก็คาบจ่าย อันนี้ครูอรไม่ได้จัดเวรให้แต่ให้เด็ก ๆ ทั้งห้องช่วยกันทำความสะอาด แล้วก็เรียกพบพวกเราทั้งสี่คน

“เฮ้อ ครูไม่รู้จะแก้ปัญหากของพวกเธออย่างไรดี” ครูอรมีสีหน้าเคร่งเครียด “เรียนได้วันแรกก็มีปัญหาแล้ว”

“แต่เบลกับฟ้าไม่ผิตนะคะครู” โยชิอธิบาย

“ครูรู้ แต่เอาทีละเรื่องก่อน ปอนด์ครูเข้าใจฐานะทางบ้านของปอนด์ดีนะ แต่ถ้ามีปัญหาจริง ๆ มาบอกครู ครูจะช่วยปอนด์เอง แล้วเรื่องชกต่อยครูรบกวนไม่ก่อเรื่องได้ไหมคะ การที่เรามีเรื่องชกต่อยไม่ยอมเรียน จะทำให้พอกับแม่ปอนด์เสียใจนะรู้ไหม เขาหาเงินมาส่งเราเรียน ถ้ารู้สึกเหงาที่พอกับแม่ไม่มีเวลาให้ ยังมีครูอยู่นะ”

“มีไอชิตัวย เราเป็นหัวหน้าห้องมีอะไรก็มาบอกเราได้ ปอนด์เป็นรองหัวหน้าห้องนี่นา”

ปอนด์แสดงสีหน้าที่นิ่งเหมือนทุกครั้ง ได้แต่พยักหน้า

“ส่วนเบล หนูใจดีมกเกินไประวังเพื่อนจะเหลืองเขาได้นะคะ”

“ครูคะ เหลืองแปลว่าอะไรหรอคะ”

“ไอชิตัว!”

“หนูขอโทษค่ะ”

“ถ้าเพื่อนมีปัญหาควรจะให้กำลังใจ หนูใช้วิธีการแก้ปัญหาเฉพาะหน้าก็จริง แต่มันจะก่อปัญหาให้ตัวหนูเองนะคะ แล้วครูก็เข้าใจในตัวหนู ครูไม่รังเกียจนะ เพราะหนูก็เป็นนักเรียนของครูเป็นเด็กคนหนึ่งที่ต้องจะมีชีวิตที่ปกติเหมือนเพื่อนคนอื่น ๆ นะ”

“พ่อกับไอชุกไปด้วย ถ้ามีปัญหาอะไรอย่าแก้ด้วยตัวเอง บางเรื่องเราไม่สามารถแก้ปัญหาได้ด้วยตัวเองนะ เข้าใจใช่ไหม”

“คะ/ครับ”

“เรื่องที่เกิดขึ้นในวันนี้ ไม่ว่าจะโดนดู โดนตำหนิอะไรมา คนที่ผิดอาจจะไม่ใช่เราแต่คือคนอื่น แต่ทำไงได้ละ เราแก้ที่เขาไม่ได้นี่ เราควรให้เขาตระหนักว่าสิ่งที่เขาทำมันผิดแล้วเราต้องก้าวข้ามความเจ็บปวดนี้ เอาชนะมันให้ได้ เอาล่ะเพื่อน ๆ ทำความสะอาดกันเสร็จแล้ว กลับบ้านได้คะ”

เธอคิดว่าเรื่องพวกนี้มันจบแล้วหรือ ไม่เลย บ้านหลังที่สองของใครหลาย ๆ คนก็เป็นต้นเหตุของการก่อกวนแก๊งมากมายและคนที่ถูกฝังเรื่องราวเหล่านี้ก็ไม่ใช่คนอื่นคนไกล “คุณครู” ยุคสมัยนั้นไม่มีการตระหนักหรือทำความเข้าใจกับความแตกต่างของกลุ่มคน เด็กหลาย ๆ คนซึมซับการหยอกล้อ การพูดเสียดสีก็มาจากผู้ใหญ่ทั้งนั้น ถ้าผู้ใหญ่ในโรงเรียนเป็นคนเริ่ม เด็ก ๆ ก็จะเข้าใจไปในทางเดียวกันว่ามันไม่ใช่เรื่องที่ผิดและถูกมองว่าเป็นเรื่องปกติไป เธอคิดแบบนั้นใหม่ เรื่องราวหลังจากนี้มันจะไม่ได้สวยงามหรือโรยด้วยกลีบกุหลาบเหมือนวัยเด็กประถมของใครหลาย ๆ คน แต่มันคือนรกสำหรับเด็กคนหนึ่งที่ถูกมองว่าผิดปกติ ถ้าเธออยากจะเข้าใจเรื่องนี้ ขอให้ติดตามฉบับต่อไป แล้วเราก็จะได้เจอกัน ขอให้เธอตระหนักถึงเรื่องที่เกิดขึ้นนะ ฉันไม่อยากจะให้ใครต้องมองเรื่องพวกนี้เป็นเรื่องปกติอีก

ด้วยรักและหวังใย

เบ็ค

บทที่ ๕

“คนที่อ่อนแอยอมตกเป็นเหยื่อของคนที่แข็งแกร่งกว่า” จริงหรือ

ถึง เธอที่ฉันรู้จักดี

สวัสดี นี่เป็นฉบับที่ ๕ เรื่องราวของฉันที่มาไกลเกินกว่าคาดคิดแล้ว และเธอก็อยากจะติดตามรับรู้เรื่องราวของฉันต่อไปใช่ไหม เรื่องราวต่อจากฉบับที่แล้วนั้นเป็นการวิวาทครั้งแรกของฉันกับเพื่อนคนอื่น ๆ จากสังคมเล็ก ๆ ที่เพื่อนมักจะแก่งแย่งกันตามประสาเด็กแต่กลับขยายไปสู่สังคมวงกว้างที่มีคนอื่น ๆ อยู่ร่วมด้วย ใช่ว่าทุกคนจะเข้าใจเรื่องของฉัน ความแตกต่างของคนอื่น ๆ ตั้งแต่รูปร่างหน้าตา ฐานะ ถ้าเธอจำเรื่องของฉบับที่แล้วได้ เธอคิดว่ามันจบลงแล้วจริง ๆ หรือ กลุ่มรุ่นพี่พวกนั้นคงจะจำหน้าพวกฉันได้ขึ้นใจแล้วละ

การเติบโตก้าวสู่สังคมที่ใหญ่ขึ้น เพื่อนใหม่ รุ่นพี่มากหน้าหลายตา หลายสังคมที่มีความหลากหลายกำลังเริ่มต้นขึ้น มันจะทำให้ฉันเรียนรู้เรื่องเหล่านี้ได้มากขึ้นไหมนะ ถ้าเธออยากรู้ ....

หลังจากวันนั้นพวกเราใช้ชีวิตอย่างปกติเรื่อยมา แต่ที่ผิดปกติก็คือ
สายตาที่จับจ้องมามากขึ้นเหมือนเป็นเรื่องปกติไปแล้ว คนหลากหลายกลุ่ม
มักจะถูกมองเป็นคนแปลกประหลาด ภายในโรงเรียนมีเด็กถูกแกล้งเป็นประจำ
จากเด็กผู้ชายที่เกเรและเด็กผู้หญิงที่นิสัยเกินวัย นี่เป็นเวลาวัยที่เที่ยงเหมือนทุก ๆ
วันที่ผ่านมา หลังจากที่ยกข้าวเสร็จเราก็ไปนั่งที่ศาลาพักใจที่เป็นที่ประจำของ
พวกเรา

“พวกพี่เขายังไม่เลิกวุ่นวายกับเราอีกหรือ” ไอซ์ถือขนมเดินเข้ามานั่งที่
ด้านในศาลา

“ตั้งแต่วันนั้นมา พี่ก็กินข้าวน้อยลง..” ฉันมองไปที่ฟ้าที่ปกคลุมลงมาที่
ศาลาแห่งนี้

“เฮ้อ สงสารฟ้านะ โดนที่บ้านบังคับให้กินข้าวน้อยลง พี่ก็ว่าเจ็มน้อยลง
ไหนจะโดนพวกพี่เขาจ้องจะแกล้งอยู่บ่อย ๆ”

“ถ้าวันนั้นปอนด์ไม่เข้ามาช่วยไว้ล่ะ เราช่วยแน่ ๆ” ในวันนั้นปอนด์วิ่ง
เข้ามาช่วยพวกเราเอาไว้ กว่าคุณครูจะทราบเรื่องก็เกือบจะมีเรื่องทะเลาะเบาะ
แว้งกันแล้ว

“ชื่ออะไรมากินหรอ พ้า” เพื่อนคนหนึ่งพูดขึ้นเมื่อเห็นฟ้าเดินเข้ามาที่
แห่งนี้

“ขนมปังนะ” ฟ้าถือขนมปังชิ้นเล็ก ๆ ในราคาเพียงแค่นำบาทเท่านั้น
ถ้าเทียบกับมือฉันก็คงพอดีมือแต่สำหรับฟ้าชิ้นเล็กเท่ากลางฝ่ามือ ฉันได้แต่คิด
ในใจว่าฟ้าไม่มีของอื่น ๆ มีแต่จะทำให้ทรมาณเวลาหิวจนท้องร้องและปวดท้อง
ตลอดเวลาที่ไม่ยอมกินข้าว

“อืมหรอฟ้า...” โส้ทพูดก่อนที่จะเอาขนมเข้าปากคำใหญ่

“อืมสิ ถ้าไม่กินน้อย ๆ เราจะลดความอ้วนได้ยังไง” รูปร่างของฟ้า
ตอนนี้เรียกได้ว่าเริ่มผอมลงตามที่เจ้าตัวว่า แต่นั่นก็ทำให้สุขภาพของฟ้าทรุด
โทรมลงไปด้วยเนื่องจากรับสารอาหารมาไม่เพียงพอ

“แต่ ฟ้ากินน้อยแบบนี้แล้วมันไม่ได้ช่วยให้ฟ้าดีขึ้นเลยนี่”

“ไม่เป็นไรหรอก เดี่ยวเราก็ไปบ้านจักรยานใกล้บ้าน จะได้แข็งแรง”

พวกเขาอดเป็นห่วงไม่ได้จริง ๆ ทั้งที่บ้านทั้งโรงเรียน ฟ้าคงมีพวกเขา
เป็นที่พึ่งทางใจที่ดีที่สุดแล้ว

“ยังไม่เลิกกินอีกเหรอ” เสียงแว่วมาทางด้านหลังจากที่ฟ้าเดินมา เสียงนินทาของเพื่อนร่วมชั้นคนหนึ่งพูดขึ้น “ได้ยินว่าจะให้มันลดน้ำหนักให้ได้ แต่ก็ยังไม่เห็นว่ามันจะเลิกกินสักที”

ฟ้าได้ยินเข้าถึงกับหยุดกิน ไอซ์ที่ทนไม่ไหวก็ลุกขึ้นเพื่อที่จะไปต่อว่า แต่ฟ้ากลับรังแกของไอซ์ไว้พร้อมกับสายหน้า

“แต่...!”

“เขาจะพูดอะไรก็ปล่อยให้เขาไปเถอะ เราไม่เป็นไร ก็เรื่องจริงทั้งนั้นนี่”

“แต่ฟ้าจะไม่อ้อมนะ ฟ้าแค้นกินขนมปังก็ไม่ได้เลยเหรอ” ฉันทแย้งขึ้น

“จะเกลียดฟ้ากันทำไม เราไม่เข้าใจเลย” ไอซ์ก็อดออกพึดพุดอยู่ครู่หนึ่ง

“ก็เพราะเราอ้วนไง... ไม่มีใครชอบคนอ้วนหรอก” คำพูดนั้นจุกอยู่ในอกของฉันท ทำให้ฉันทงึกย้อนไปถึงคำพูดของครูสมร คำพูดที่ดูถูกและเหยียดหยมของคนคนหนึ่งให้เปลี่ยนแปลงไปมากขนาดนี้ “เราทำอะไรไม่ได้อยู่แล้วนอกจากเปลี่ยนแปลงตัวเอง...” ทำไมเราถึงต้องเปลี่ยนตัวเองเพื่อคนอื่นด้วยนะ ฉันทคิดอยู่ในใจ ฉันทไม่เข้าใจฉันทในตอนนั้นในหัวก็มีแต่จะต้องเรียนเพื่อครอบครัหรือ

เพื่อใครกันแน่ แต่ฟ้ากลับคิดซับซ้อนมากกว่านั้นมาก ฟ้าโตขึ้นเยอะหลังจากที่
ปิดเทอมฤดูร้อนที่ผ่านมา ฟ้าเจออะไรมาบ้างนะ...

เมื่อเวลาผ่านไปจนกระทั่งถึงคาบบ่าย วิชาคณิตศาสตร์ที่แสนจะน่า
เบื่อเพราะฉันเป็นคนไม่ชอบการคำนวณมันทำให้ฉันต้องคิดมากขึ้น ฉันไม่เคย
เข้าใจเลยว่าทำไมเราต้องใช้วิธีการคิดแบบต่าง ๆ เพื่อไปซื้อของในตลาดด้วยนะ
เพราะสมัยนี้ก็มีเครื่องคิดเลขแล้วไม่ต้องมาคิดเลขในหัวให้เหนื่อยเปล่าอะ ะนะ
ค.ร.น. (คุณร่วมน้อย) ห.ร.ม. (หารร่วมมาก) เอ๊ย ปวดหัว

“พวกเธอรู้เรื่องใหม่ว่าปอนด์ไปหาเรื่องเด็กผู้หญิงอีกแล้ว” มีการซุบซิบ
กันเกิดขึ้นที่ด้านหลังของพวกเรา

“จริงหรือ หาเรื่องเก่งกับเด็กผู้หญิง นิสัยแย่มาก”

“แล้วปอนด์ไปหาเรื่องทำไม” ถึงจะเสียมารยาทไปหน่อยแต่ฉันที่
บังเอิญได้ยินเข้าก็หันมาร่วมวงสนทนาด้วย

“เหมือนคนนั้นเล่าให้เพื่อนของเพื่อนเราที่อยู่อีกห้องฟังว่า ปอนด์เดิน
เข้ามาฉลักเธอล้มแล้วบอกว่า ‘อย่ามาว่าเพื่อนในห้องของเราอีก’ เราก็ไม่เข้าใจ
ว่าปอนด์ไปรู้อะไรมา แล้วใครกันที่โดนว่า”

“นั่นสินะอะ” มีแต่พวกเราเท่านั้นที่รู้ ณ ตอนนั้นถ้าไอซ์ไม่ไปก็คงเป็นปอนด์สินะ แต่จริงแล้วเขาเป็นคนยังไถ่กันแน่ ภูมิหลังของปอนด์นั้นก่อนที่จะเป็นเด็กก็จิวร้าวเกรไม่ตั้งใจเรียน หลายคนลือกันว่าพ่อกับแม่ของเขารู้นะยากจน ต้องทำงานหาเงินมาส่งเขาเรียนแต่นั้นก็ทำให้ไม่มีเวลามาอยู่กับปอนด์ ทำให้ปอนด์ต้องไปเล่นกับพี่ ๆ ชึ่งที่บ้านที่เป็นอัมพาลในซอยจนเขาเติบโตมาเป็นเช่นนี้ การที่เขาทำแบบนี้ก็คงจะเข้าใจดีกว่าการที่ไม่มีใครรักแล้วถูกรังแกเป็นอย่างไร

“เบล อย่าไปฟังเรื่องพวกนี้เลย ปอนด์เขาไม่ทำอะไรแบบนั้นหรอก อีกอย่างปอนด์ก็เป็นคนเกรจะไปหาเรื่องใครก็ไม่แปลก” ไอซ์เอ่ยขึ้นขณะที่ตนเองกำลังเขียนการหาคุณธรรมมากอยู่

“แต่เรารู้แหละว่า ปอนด์อยากช่วยพวกเรา”

“ถ้าฉันปอนด์อาจจะตอบแทนที่เธอช่วยเขาก็ได้นะ”

“ไม่...ถ้าปอนด์ทำแบบนั้น เราก็จับกันตั้งแต่วันนั้นแล้วนี่” ฉันกำลังหมายถึงวันที่พวกเราโดนรุ่นพี่จะเข้ามาทำร้ายแต่ปอนด์ได้เข้ามาช่วยเอาไว้ “แต่ถ้า รุ่นพี่พวกนั้นเกลียดพวกเราไปแล้ว ปอนด์เลยอาจจะคอยช่วยอยู่ห่าง ๆ”

“อยู่ข้างกับการ์ตูนแหละ เบลจะบอกว่าปอนด์เป็นฮีโร่แบบแบทแมนนั่นแหละ” แบทแมนเป็นการ์ตูนขวัญใจเด็กหลาย ๆ คนที่มีแนวคิดเป็นมนุษย์ค้างคาวที่คอยช่วยเหลือประชาชนภายใต้เงามืดไม่เปิดเผยตัวตน ไอซ์ข้างเปรียบเทียบเพราะว่ามันเป็นการ์ตูนในดวงใจของเธอ “ติดการ์ตูน!” ฉันทหยุดพูดเรื่องของปอนด์แล้วรีบกลับไปทำงานที่ครูสั่งไว้ต่อ แต่ก็ไม่พันท้องมาลอกของไอซ์ เพราะฉันไม่เข้าใจวิชาที่เกี่ยวกับการคำนวณเลย

“ตัวเองก็ติด!แล้วยังมาพูดอีก” เมื่อไอซ์เบนเสิร์จก็ให้ฉันลอกแบบฝึกหัด

เมื่อถึงเวลาเลิกเรียนเราไปรวมตัวกันที่ประจำของเราเช่นเดิม ในขณะที่เรากำลังจะเดินออกไปที่หน้าโรงเรียนเพื่อไปซื้อไก่ทอดร้านประจำ ระหว่างทางเดินไปนั้นมีฉัน ไอซ์ และฟ้า ได้บังเอิญไปเห็นปอนด์อยู่กับกลุ่มเด็กผู้ชายกลุ่มหนึ่งซึ่งดูท่าทางไม่น่าจะเป็นคนดีสักเท่าไรและดูเหมือนปอนด์กำลังตกที่นั่งลำบากอยู่ไม่น้อย ณ ชอกชอยเล็ก ๆ ด้านข้างโรงเรียนซึ่งน่าสงสัยอย่างมาก พวกเรากำลังเข้าไปแอบดูใกล้ ๆ ด้วยความอยากรู้

“อย่าเก่งให้มาก ตัวก็แค่นี้อย่าท้อใจได้ไหม ใช้น้อง” ชายที่ดูร่างกายใหญ่โตผิวหนึ่งดูหนาไม่เหมือนคนรูปร่างอ้วนกำลังกดไหล่ของปอนด์ให้นั่งลงกับพื้น ดูจากเครื่องแบบแล้วไม่ใช่เด็กของโรงเรียนนี้แต่เป็นเด็กโรงเรียนบริเวณใกล้เคียง แต่ทำไมถึงมาหาเรื่องปอนด์ถึงที่ใต้

“แล้วพี่จะอะไรด้วย” ปอนด์จับที่ข้อมือของเด็กคนนั้นออกจากไหล่

“เมื่อกลางวันนี้ แกทำอะไรน้องพี่วะ” ที่แท้เด็กผู้หญิงคนนั้นก็ปอนด์น้องสาวของเขาเอง นิสัยไม่ดีทั้งพี่ทั้งน้องเลย ฉันคิดในใจ

“หาเรื่องเด็กผู้หญิงแบบนี้ไม่แมนเลยวะ แล้วดันเป็นน้องสาวสุดรักของพี่ชะด้วย” ชายคนนั้นผลักปอนด์ให้ล้มลงไปกับพื้นโดยที่ปอนด์ไม่ได้ตอบโต้ “พ่อแม่ไม่รักแล้ว ยังทำตัวมีปัญหากับคนอื่นอีก ดีแค่ไหนแล้วที่ให้มาอยู่ในกลุ่มด้วย แล้วมาหาเรื่องกับคนของรุ่นพี่เนี่ยจะต้องโดนอะไรบ้าง”

“นี่ ๆ เราอย่าไปยุ่งเลย” พี่สะกิดฉันกับไอซีให้ออกมาจากตรงนั้น “เดี๋ยวเราจะช่วยไปด้วยนะ”

“อ้อ ไซ่ไปกันเถอะ” ไอซีเดินถอยหลังมา ตามมาด้วยฉัน กร๊อบ! เสียงกึ่งไม้ที่ถูกเหยียบดังขึ้น “ช่วยแล้ว!”

พวกเราทุกคนเตรียมจะออกไปให้เร็วที่สุด แต่ก็ไม่ทัน

“อ้าว ใครกันเนีย คู้หน้าคู้ตาจิงเลยนะ” กลุ่มรุ่นพี่เมื่อวันนั้น พี่นำหวานจากชั้น ป.6 ที่มีเรื่องกับพวกเราพร้อมกับเพื่อนผู้ช่วยกลุ่มเดิม “สงสัยต้องจัดการรวมกันกับไอ้เด็กคนนั้นซะแล้วสิ”

พวกเราเดินผลัดไต่มารวมกับปอนด์ที่นั่งอยู่ตรงนั้น

“นี่พวกเธอ!” ปอนด์ตกใจส่งเสียงลั่น

“ขอโทษนะ พอดีอดสงสัยไม่ได้จริง ๆ” ไอซ์ยืนนิ่งพร้อมกับมองมาที่ฉันกับฟ้า

“พวกแกสามคนทำให้ฉันต้องโดนหักคะแนนพฤติกรรม ถ้าพวกแกไม่มาชนฉันในวันนั้น ฉันก็คงไม่ลงแรงกับพวกแกหรอก”

“วันนั้นมันเป็นอุบัติเหตุ จะให้ทำยังไง” ไอซ์พูดชัดค่อยชัดคังเพื่อต่อปากต่อคำกับพี่หวาน

“หุบปากไปเลย!” ไอซ์ถูกผลัดกลงไปที่พื้น

“พี่ หยุต!” ฉันทรีบเข้าไปประคองไอซ์

“ทำไม! ตู้อย่างแก ปกป้องใครได้ด้วยหรือ อ่อนแอ!” คำพูดพวกนี้ยังคงยั้มแทงใจฉันไม่หยุด น้ำตาของฉันคลออยู่ที่เบ้าตาพร้อมที่จะไหลมาตลอดเวลา

“พี่หวานพูดแรงไปแล้วนะคะ!” พี่เข้ามาช่วยอีกคน

“อ้อ ยัยเด็กคนนั้นที่อ้วน ๆ เหมือนช้างน้ำสินะ เดียวนี้ผมหลงแล้วนี่แต่ก็ไม่สวยหรอกนะ” ผู้หญิงคนนี้ต้องเติบโตมาแบบไหนกันนะถึงได้ถูกเหยียดหยามคนอื่นได้มากขนาดนี้ ยังมีกลุ่มเพื่อนไม่ท้ายแบบนี้ทำให้ดูเป็นคนเอาแต่ใจมาก

ปอนด์ที่ดูท่าจะทนไม่ไหวก็ลุกขึ้น

“เฮ้ย ๆ จะทำอะไรวะ ลืมไปแล้วหรือว่ามีพี่อยู่ตรงนี้นะ”

ฉันน้ำตาไหลอาบแก้ม พี่เองก็เริ่มสะอึกสะอื้น ส่วนไอซ์เองก็หน้าเสียจนไม่พูดอะไร

“เด็กซี้ช้โมเมเกรแบบแคะะปอนด์ ไม่มีวันหรอกที่จะแตะตัวฉันได้อีก”

“ขอสักทีเถอะ” ชายร่างใหญ่ชกเข้าไปที่หน้าของปอนด์หนึ่งครั้งจนปอนด์ล้มลง

พวกเราทั้งหมดตกใจกับเหตุการณ์ตรงหน้า ไชซ์จะวิ่งเข้าไปช่วยแต่กลับถูกผลักออกมา

“พอได้แล้ว!!!” ฉันเริ่มคะนองไม่ไหวจึงกรี๊ดออกมาลั่นบริเวณรอบ ๆ จนลุยยามหน้าโรงเรียนมาพบเข้า

“ทำอะไรกัน!” ลุยยามได้เข้ามาไล่พวกรุ่นพี่กับเด็กต่างโรงเรียนวิ่งหนีหายกันไปหมด ทิ้งให้พวกเรานั่งกองกันตรงพื้นด้วยสภาพเประเอียด “ไอ้หนูมันทำอะไรเรา ให้ไปบอกครูไหม”

พวกเราไม่มีใครพูดอะไรออกมา ปอนด์เดินออกจากตรงนั้นทันที ส่วนฟ้าร้องให้ไม่หยุดเพราะทั้งความกลัวทั้งโดนดูถูกต่าง ๆ ทำให้ฟ้าอดกลั้นเอาไว้ไม่ไหว ฉันเองก็เช่นกัน ฉันอยากรจะระเบิดออกมาใส่ทุกคนที่อยู่ตรงนั้นให้หมด สิ่งที่ฉันยังทำได้คือร้องหาความช่วยเหลือก็เท่านั้น

พวกเราทั้งสามคนต้องรีบกลับบ้านโดยด่วนโดยตกลงกันว่าจะบอกพ่อกับแม่ว่าเราเล่นกันจนหกล้มได้รอยเบือนมาเท่านั้น และจะไม่พูดถึงเรื่องวันนี้อีก โดยทิ้งให้เพื่อนคนอื่น ๆ ได้สงสัยว่าเกิดอะไรขึ้น

เมื่อพ่อของฉันมารับเหมือนทุกวัน พ่อสังเกตถึงความผิดปกติที่ฉันไม่ร่าเริงเวลาที่พอมารับ

“วันนี้เป็นไงบ้าง” พ่อยื่นหมวกกันน็อคมาให้ฉันสวม ฉันสายหัวแล้ว กระโดดขึ้นรถมอเตอร์ไซค์โอบกอดพ่อให้แน่นกว่าที่เคยทำมา “ดูตัวสิ เลอะหมดเลย เล่นชนที่ไหนมา” พ่อจับแขนฉันขึ้นมาดูร่องรอยด้วยความเป็นห่วง

ฉันนั่งเงียบไม่พูดอะไรได้แต่เอาหน้าซุกที่หลังของพ่อ บางทีพ่ออาจจะกำลังคิดว่าฉันทะเลาะกับเพื่อนมาพ่อจึงไม่ถามอะไรอีกแล้วเราก็กลับบ้านไปด้วยกัน

เหตุการณ์ในวันนั้นนับเป็นความทรงจำที่เลวร้ายที่สุด พวกเราถูกเพ่งเล็งจากกลุ่มของพี่หวานบ่อยขึ้นแต่ก็เหมือนเป็นโชคดีที่รุ่นพี่พวกนั้นอยู่ชั้นปีสุดท้ายของโรงเรียนแห่งนี้ ทำให้พวกเราไม่ต้องเจอเหตุการณ์นี้ซ้ำอีก จากที่พวกเราต้องโดนจ้องมองว่าจะทำอะไร บางครั้งก็ถูกเรียกไปข้างนอกรoom มีบางครั้งเด็กคนอื่น ๆ ก็ถูกแกล้งถูกใช้งานมากกว่าพวกเราแต่พวกเราไม่มีใครกล้าไปฟ้องครู แม้แต่ไอซ์เองก็ไม่กล้าไปฟ้อง เพราะมีอยู่ครั้งหนึ่งที่ไอซ์ไปฟ้องครูเมื่อพวกนั้นรู้เข้าก็ด่าทอไอซ์ด้วยถ้อยคำต่าง ๆ เด็กตัวแค้นนั้นไม่มีใครแบกรับคำดูถูกไว้ไหวหรอก แต่นั่นก็ยังทำให้เรารักกันมากขึ้นและสัญญาว่าจะไม่ทิ้งกันไปไหนผลึกเลย ต้องลงเอยที่พวกเราสามคนโดนใช้งานไปด้วยกันจนจบเทอม ส่วนปอนด์เองก็ขาดเรียนไปอยู่พักใหญ่ทำให้เราไม่ได้ติดต่อกับเขาอีกเลย แต่การที่จะได้หลุดพ้น

จากพื่อน้ำหวานนี้ นับเป็นเรื่องราวที่ดีอีกเรื่องหนึ่งเลยก็ว่าได้ ทางโรงเรียนได้จัดพิธีเรียนจบ พวกเราเองก็ต้องเข้าร่วมงานนี้ด้วยเพื่อแสดงความยินดี

“อย่าคิดว่าพวกฉันเรียนจบแล้วพวกแกจะสบายนะ” พื่อน้ำหวานเดินเข้ามากระซิบฉันด้วยน้ำเสียงดุเดือดแต่แสร้งทำหน้ายิ้มแยมเพื่อตบตาคนอื่น ๆ ฉันตัวเย็นเฉียบด้วยความเกรงกลัว

“จะ พื่อน้ำหวาน” ฉันเองก็แสร้งยิ้มใส่ด้วยความโล่งใจ ทำให้พื่อน้ำหวานเปลี่ยนสีหน้าเป็นหม่นได้แทน

แต่หลังจากนั้นก็ไม่มีใครเห็นพื่อน้ำหวานอีกเลย ชาวคาวาก็ไม่มีใครทราบส่วนน้องสาวของผู้ชายคนนั้นเองที่อยู่ชั้นเดียวกับพวกเรา ก็ย้ายโรงเรียนไป มีข่าวลือว่าพ่อแม่ของพวกเขาพาย้ายหนีเจ้าหนี้บังง ตำรวจบ้าง แต่ก็ไม่มีใครรู้เลยว่าข่าวไหนคือความจริง แต่พวกเราก็ตบสายใจชั้นอีกระดับหนึ่งเพราะตอนนี้เราเองก็เติบโตมาเป็นพี่โตสุดของโรงเรียนนี้แล้ว พวกเราได้ชีวิตที่ปกติกลับคืนมา ปอนด์เองก็เช่นกันเมื่อจู่ ๆ เขาก็กลับมาเรียนได้ปกติอีกครั้งหลังจากที่เขาหายไปสร้างความตกใจให้กับเพื่อน ๆ ที่ปอนด์ได้กลับมา

“สวัสดิ์เด็ก ๆ ทุกคนด้วยนะจ๊ะ” เสียงที่คุ้นเคยกลับมาอีกครั้ง เสียงของครูอริสเหมือนกับกระจก น้ำเสียงที่ดูจิตใจดีที่ทำให้เด็ก ๆ ทุกคนรักใคร่ “ปิ่นนี่เป็น

ที่ใหญ่แล้วนะคะ สิ่ง que ทุกคนต้องรับผิดชอบมากขึ้นก็คือการเรียน เพราะหลังจากนี้จะต้องไปเรียนต่อที่ชั้นมัธยมแล้วนะ

ปีนี้เป็นปีสุดท้ายที่เราจะได้ใช้ชีวิตในฐานะเด็กประถมแล้วก้าวเข้าสู่วัยมัธยม หลาย ๆ คนคาดหวังที่จะได้เรียนโรงเรียนที่ดีที่สุดในกรุงเทพฯ ซึ่งมีหลากหลายโรงเรียนแต่นั้นก็ไม่เพียงพอที่จะรองรับเด็กนักเรียนจากทั้งทั่วประเทศ ได้จึงต้องมีการจัดการสอบเพื่อเข้าเรียน ในช่วงปีนี้เด็กเกือบทุกคนจะเข้าเรียนพิเศษเพื่อเพิ่มระดับความรู้ที่จะใช้เข้าสอบ เนื่องจากโรงเรียนไม่ได้มีการเรียนการสอนที่เพียงพอที่จะไปสอบได้ ถ้าโชคดีที่บ้านมีฐานะก็อาจจะได้เรียนโรงเรียนเอกชนหรือมีเงินไปเรียนพิเศษ ส่วนตนเองที่บ้านก็ไม่ได้มีเงินมากพอที่จะไปเรียนพิเศษเหมือนใครได้ แต่พอกับแม่ก็คาดหวังให้ฉันได้ตั้งใจเรียนและใช้ความสามารถทั้งหมดโดยไม่ต้องไปพึ่งครูสอนพิเศษ ซึ่งเป็นการกระทำที่ค่อนข้างเสี่ยงเนื่องจากฉันไม่ได้เป็นคนหัวไวในวิชาคณิตศาสตร์

เมื่อฉันกลับมาบ้านก็ได้แต่ครุ่นคิดเกี่ยวกับเรื่องเรียนต่อ ซึ่งฉันมีโรงเรียนในใจไว้แล้วเนื่องจากพอกับแม่ฝากฝังกับฉันไว้เป็นพิเศษและฉันก็ไม่ได้รู้จักโรงเรียนอื่นมากนัก ทำให้ฉันคาดหวังที่จะสอบติดที่นี้เป็นโรงเรียนชื่อดังแห่งหนึ่งในละแวกบ้านของฉัน

“หนูอยากไปซื้อหนังสือมาอ่าน” ฉันทูตขึ้นในขณะที่กำลังร่วมวงกินข้าวกับครอบครัว เนื่องจากพ่อกับแม่ไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไรบ้างเกี่ยวกับการเรียนของฉันทู หน้าทีของพ่อกับแม่คือสนับสนุนฉันทูให้ได้มากที่สุดในเรื่องการเงิน “พ่อกับแม่ไม่ได้มีเงินส่งหนูเรียนพิเศษ ก็ต้องหาหนังสือมาอ่านใช้ไหม” ฉันทูตขึ้น

“แล้วจะซื้อหนังสืออะไรละ พ่อจะได้พาไป”

“ต้องไปดูที่ร้านหนังสือเผื่อจะมีคู่มือการสอบ” ฉันทูก็ไม่ค่อยรู้เรื่องการสอบเท่าไร ที่โรงเรียนมีการอบรมเกี่ยวกับการสอบอยู่บ้างแต่ก็ไม่เพียงพอที่จะเอาไปสอบได้ ส่วนมากจะมีแค่แนะนำหนังสือที่ใช้อ่าน ใช้ทำแบบฝึกหัดก็เท่านั้น ไม่ต่างอะไรกับที่ต้องมาหาหนังสือเอง

“ยังงี้ก็ต้องสอบติดให้ได้นะ บ้าแมวเขาก็คาดหวังตัวเราอยู่” แม่เอ่ยขึ้น

“ทั้งหมดนี้ก็เพื่อตัวเองนะ เรียนสูง ๆ จบมามีงานมีการทำเลี้ยงดูตัวเองกับพ่อแม่ได้” พ่อตั้งความหวังไว้ที่ฉันทูสูงมากเนื่องจากเป็นลูกคนเดียวและพ่อกับแม่เองก็ไม่ได้เรียนจบสูงขนาดที่จะส่งฉันทูเรียนที่ดี ๆ ได้ ภาระเลยตกมาที่ฉันทูสร้างความกดดันให้กับตัวฉันทู ฉันทูพยายามทำทุกอย่างเพื่อให้ได้เรียนที่ดี ๆ ที่พ่อกับแม่หวังไว้

การซื้อหนังสือนั้นฉันไม่รู้เลยว่าจะเลือกอย่างไร ฉันได้แต่เปิดอ่านแล้ว
อ่านอีก พยายามทำความเข้าใจกับมันที่สุดท้ายแล้วฉันก็เลือก แบบฝึกหัดคู่มือ
สอบเข้า ม.๑ เป็นวิชาคณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ภาษาไทยและภาษาอังกฤษ มา
อย่างละหนึ่งเล่ม

ทุกวันหลังเลิกเรียนฉันบอกกับเพื่อน ๆ ทุกคนในกลุ่มว่าจะกลับบ้านไป
อ่านหนังสือ ไม่วอกแวกไม่แะเล่นที่ไหนหรือซื้ออะไรหลังเลิกเรียน ฉันจะตั้งเป้า
ไว้ว่าทำแบบฝึกหัดหลังจากทำการบ้านวันละหนึ่งหน้าหรือหนึ่งบท ฉันตั้งใจว่าจะ
ไม่ทำให้พ่อกับแม่ผิดหวังรวมกับที่ฉันเองก็มั่นใจในหัวสมองของตัวเองว่าจะไม่
ผิดพลาดแน่นอน แต่ไม่ได้คาดคิดว่าถ้าผิดหวังขึ้นมาจะเป็นเช่นไร...

เธอกำลังลุ้นใช้ใหม่ การชิงดีชิงเด่นนั้นเป็นเรื่องปกติของมนุษย์ทุกคน
ที่ที่ฉันอยู่กับเธอเหมือนกัน ไม่มีใครอ่อนแอหรือยกแต่แค่มาเจอคนที่แข็งแกร่งกว่าก็ยอมตก
เป็นเหยื่อได้ง่าย ๆ อยู่แล้ว โชคดีที่หลุดพ้นจากวงจรนั้นมาได้ทำให้เราเติบโตและ
ก้าวผ่านความทุกข์มาได้ และยิ่งเธอมีเพื่อนที่ดีแบบนี้แล้วก็คงไม่เป็นไรใช่ไหมล่ะ
นับจากนี้ชีวิตของฉันกำลังเข้าสู่สภาพสังคมที่ยิ่งใหญ่กว่านี้ การแข่งขันจะเริ่มตัน
ขึ้นตั้งแต่วันสอบ เจอผู้คนมากมายและทำให้รู้ว่าไม่ใช่แค่เราเท่านั้นที่เก่งที่สุด
สังคมที่คนฉลาดจะเอาตัวรอดจากเรื่องที่เราวิ่งมาได้ แต่ก็ต้องเอาใจช่วยนะ ว่า
เบลคนนั้นกำลังจะเจออะไร จะสอบติดหรือไม่ ก็ขอให้เธอติดตามและพิจารณาดู
นะ ไว้เจอกันใหม่ฉบับหน้า

ด้วยรักและห่วงใย

เบล

บทที่ ๕

ผีเสื้อที่ฝันใฝ่กำลังแยกย้ายกันไปเติบโต

ถึง เธอที่ฉันรู้จักดี

เธอกำลังลึนอยู่ในไซ้ใหม่ว่าฉันจะทำข้อสอบได้หรือไม่ได้ ชีวิตของฉันดำเนินมาถึงช่วงประطمปลายแล้ว การเรียนชั้นประطمกำลังจะจบลง แล้วกำลังจะเริ่มต้นใหม่ ณ ชั้นมัธยม ความสุขในช่วงเด็กมักผ่านไปไวเสมอแต่กลับกลายเป็นความทรงจำที่งดงามถึงแม้บางทีฉันอาจจะเจอเรื่องที่เลวร้ายมาบ้าง แต่การที่ได้อยู่ร่วมกันกับเพื่อนก็นับว่าเป็นความสุขที่มากพอ เธอเคยคิดไหมว่าชีวิตในวัยเด็กนั้นสบายที่สุดแล้ว ไม่ต้องกังวลใด ๆ ไซ้ ฉันคิดเช่นนั้น แต่ความกดดันจากครอบครัวบางทีก็ไม่อาจทำให้เราสบายใจได้ ทั้งฉัน ฟ้า ปอนด์ หรือคนอื่น ๆ ต่างมีแรงกดดันจากคนรอบข้างจนทำให้ตอนนี้พวกเราเติบโตกันมาพอที่จะบอกรับไปสู่อีกก้าว

ผีเสื้อหลากสี ลวดลายที่สวยงามเหล่านี้ เป็นผีเสื้อที่มีความฝันเต็มเปี่ยม เต็มไปด้วยความหวังกำลังจะไปเผชิญหน้ากับโลกแห่งความจริง...

เมื่อถึงสัปดาห์ก่อนสอบเข้าโรงเรียนชั้นมัธยมทางกระทรวงศึกษาฯ ได้เปิดระบบในการเข้าสอบชั้นมัธยมโดยจะต้องเลือกโรงเรียนที่ตนเองตั้งใจที่จะสมัครไว้หากนอกเหนือจากนั้นก็จะมีสิทธิ์สอบ ถ้าพลาดแล้วจะไม่สามารถเรียนต่อในระดับการศึกษาชั้นมัธยม ฉันตั้งใจที่จะสมัครโรงเรียนเตรียมอุดมแห่งนี้จึงกรอกใบสมัครผ่านคอมพิวเตอร์ด้วยความแน่วแน่และไม่ให้ผิดพลาดแม้แต่ตัวเดียว ขาดเหลืออะไรจะรีบให้พ่อหาเอกสารมาให้โดยเร็ว เมื่อกรอกเสร็จแล้วจึงไปพิมพ์เอกสารที่บ้านของกิต เนื่องจากบ้านของกิตมีเครื่องพิมพ์เอกสารเป็นของตัวเอง ฉันเองก็มักจะไปใช้งานที่บ้านของกิตแทนที่จะไปเสียเงินที่ร้านอินเทอร์เน็ตแถวบ้าน

ฉันมีเพื่อนอยู่คนหนึ่งชื่อว่า ธนา ธนาเป็นเพื่อนของพวกเราที่เล่นด้วยกันมาตั้งแต่เด็ก แต่ธนาขี้โรคทำให้มาเล่นกับพวกเราที่ท้ายซอยได้ไม่บ่อยนัก ธนาก็เรียนอยู่ชั้นเดียวกับฉันแต่อยู่คนละโรงเรียนกัน พ่อกับแม่ของธนาฝากฝังให้พ่อของฉันพา ธนาไปสอบด้วย ฉันกับธนาเรามีอะไรที่เหมือนกันคือเราเป็นพวกเดียวกัน

ฉันหมายถึงทั้งฉันและเขาเรามีลักษณะพฤติกรรมคล้ายกับผู้หญิงด้วยกันทั้งคู่ เพียงแต่ว่าธนาจะเป็นคนที่มีอารมณ์ขันมากกว่าเพราะเป็นคนมอง

โลกในแง่บวกและคอยช่วยเหลือฉันในส่วนขาดหายไปเสมอ ส่วนเรื่องการเรียนรู้ พวกเราก็เรียนรู้ตามตลอดเช่นกัน

เมื่อถึงวันสอบ พ่อนำหัวหมูมาถวายศาลที่กลางซอยบ้านของเราเพื่อขอพรให้ฉันทำข้อสอบได้และสอบติดโรงเรียนแห่งนี้ พ่อก็ขับรถพาฉันและธนาไปสอบพร้อมกันตั้งแต่เช้าตรู่ เมื่อถึงที่หมายก็พบเด็กมากมายจากทั่วทั้งประเทศ โรงเรียนเตรียมแห่งนี้ มีการยืนยันว่าเป็นโรงเรียนที่ดีที่สุดแห่งหนึ่งในกรุงเทพฯ เลยก็ว่าได้ เด็กหัวกะทิมากมายจะมารวมตัวกันที่นี่เพื่อพิสูจน์ว่าตัวเองนั้นเป็นเด็กเก่งอย่างที่ผู้ใหญ่คาดหวังไว้ ... ฉันไม่มั่นใจในตัวเอง จึงหยิบหนังสือขึ้นมาทบทวนอีกครั้ง ส่วนธนาเองก็หยิบหนังสือขึ้นมาเช่นกัน เราทั้งคู่ต่างช่วยกันทบทวนความรู้มาแบ่งปันกัน

“แกคิดว่าแกจะทำได้ไหม” ธนาพูดขึ้นในระหว่างที่กำลังหยิบหนังสือวิชาคณิตศาสตร์ขึ้น

“เรากลัวเราทำไม่ได้ ธนา” ฉันเปิดไปที่เนื้อหาที่ฉันยังไม่ได้ทำ

“ไม่ถนัดวิชาอะไรหรอก”

“เราไม่ชอบวิชาคณิตเลย”

“ไม่เป็นไรหรอก ทำได้อยู่แล้วแถมมั่นใจขึ้นมาหน่อย บางทีที่ทบทวนมา อาจจะทำให้เราเข้าใจมากขึ้นก็ได้นะ” ธนาเปิดแบบฝึกหัดให้ฉันดู “เราแก้แล้วแก้อีกกว่าจะได้ อาจจะใช้ความพยายามหน่อย” ต่างกับฉันที่แก็งยังไม่เข้าใจกว่าจะเข้าใจก็ใช้เวลาไปหลายนาที

“เราชอบและถนัดภาษาและสังคมมากกว่า”

“เราเข้าใจแก” เมื่อเราทั้งคู่ทบทวนกันเสร็จแล้วจึงเดินไปดูห้องสอบ พวกเราสอบกันคนละห้องแต่ก็ไม่ไกลกันมากเท่าไร

เมื่อถึงเวลาเข้าห้องสอบพวกเราแยกย้ายกันไปแล้วตกลงว่าจะมาเจอกันที่โรงอาหารเพื่อรอพ่อของฉันมารับ ฉันเตรียมตัวตามที่ระเบียบของการสอบ บัตรสอบที่ติดรูปนักเรียน ดินสอขนาด 2B ยางลบ ปากกาน้ำเงินและปากกาถาวรสีดำ แล้วจึงเข้าไปตรวจสอบลำดับที่นั่งของตัวเอง

วิชาแรกเป็นวิชาวิทยาศาสตร์ วิชานี้ไม่เป็นปัญหาสำหรับฉันเพราะส่วนมากจะไม่ใช้การคำนวณแต่เน้นการวิเคราะห์ถึงโครงสร้างต่าง ๆ หรือการทดลอง แต่ถึงอย่างไรฉันก็ยังกังวลว่าจะทำได้ไม่ดีพอเพราะบางข้อก็ไม่มั่นใจในคำตอบแต่ก็สู้คำตอบเหมือนที่ครูเคยสอนไว้ ‘ถ้านี่คำตอบไม่ออกอย่าปล่อยว่างไว้ ให้ลองเลือกมาหนึ่งข้อที่คิดว่าใช่แล้วตอบก็พอ’ ส่วนอีกวิชาคือภาษาไทย

วิชานี้ทำคะแนนให้ฉันได้อย่างง่ายดายโดยไม่ต้องกังวลมีบ้างที่จะเจอศัพท์หรือประโยคที่ไม่คุ้นตา ด้วยความที่ฉันเองก็เป็นคนชอบค้นหาสิ่งใหม่ ๆ ก็ยังพอนึกออกได้บ้าง วิชาภาษาอังกฤษเองก็ไม่ใช่อุปสรรคเช่นกัน วิชาสังคมเป็นวิชาที่ง่ายที่สุดเนื่องจากฉันเป็นคนสนใจด้านนี้อยู่แล้วจากหนังสือที่เคยเปิดอ่านบ่อย ๆ เคยขอพ่อกับแม่ให้พาไปโบสถ์สถานดังในกรุงเทพฯ เช่นวัดพระแก้ว พิพิธภัณฑ์แห่งชาติ เป็นต้นก็เลยยังพอมีความรู้รอบตัวเกี่ยวกับสังคมอยู่บ้าง

ส่วนวิชาสุดท้ายคือวิชาคณิตศาสตร์ เป็นวิชาที่ฉันอ่อนมากที่สุด ฉันนั่งกุมหัวอยู่พักใหญ่ตั้งแต่ข้อแรก ๆ ฉันพยายามทำข้อที่ฉันทำได้ ส่วนบางข้อที่ทำไม่ได้ก็ใช้วิธีสุ่มคำตอบเช่นเดิมแต่จะใช้ไปหลายข้อ ฉันเงยหน้ามองนาฬิกาเห็นว่าจะยังไม่ถึงเวลาที่จะส่งข้อสอบ ฉันจึงครุ่นคิดอยู่หลายนาที่จนกระทั่งสัญญาณเตือนว่าอีก ๑๕ นาทีส่งข้อสอบ กระดาษคำตอบของฉันยังว่างอีกหลายข้อทำให้ฉันไม่เหลือทางเลือกจึงต้องสุ่มคำตอบทั้งหมดที่เหลืออยู่ และแล้วกระดิ่งส่งสัญญาณก็เตือนขึ้น กริ่งงงงงงง!! “หมดเวลาทำข้อสอบค่ะ” เสียงประกาศจวบประชาสัมพันธ์ดังขึ้นหลังจากสัญญาณขึ้นแล้วทุกคนก็วางดินสอ และรอครูผู้คุมสอบมาเก็บข้อสอบไป

“เฮ้อ” ฉันถอนหายใจอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะส่งข้อสอบให้กับครูผู้คุมสอบ

“ทำได้ไหม” ครูผู้คุมสอบเดินมาสอบถามฉัน ฉันส่ายหัว

“ได้บ้างวิชาครับ” ฉันตอบด้วยน้ำเสียงอิดโรยอ่อนล้าจากการทำ
ข้อสอบ

“ขอให้ได้มาเรียนที่นี้ละจ๊ะ” ครูคนนั้นตะแคงไหล่ฉันเบา ๆ ก่อนจะไปเก็บ
ข้อสอบคนอื่น ๆ ต่อจนหมด แล้วจึงปล่อยให้ทุกคนออกจากห้องได้ ฉันเดินออกมา
เก็บกระเป๋าเพื่อที่จะไปยังจุดนัดพบกับธนา เมื่อเดินไปยังโรงอาหารที่เป็นที่นัด
หมายแล้วก็พบว่าธนามารออยู่ก่อนหน้าแล้วด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“เป็นไงบ้าง” ธนาถามฉัน

“ตามคาดแหละ เราทำวิชาคณิตไม่ได้เลยแก” ฉันพูดหมดความ
มั่นใจ

“เอานะ ยังไงก็เต็มที่แล้วแหละ” ธนาปลอบฉัน “เราทำวิชา
ภาษาอังกฤษไม่ได้เลย ยากมากเลย”

คนเรามีความถนัดไม่เหมือนกันแหละนะ ผลจะออกมาอย่างไรก็ต้อง
ยอมรับมันซะใหม่

เมื่อถึงเวลาที่พ่อของฉันมารับที่หน้าโรงเรียน

“เป็นไงบ้าง ทำได้ไหม” ฉันเดินไปที่หน้าโรงเรียนพลางพยักหน้าไปด้วย
แต่สีหน้าไม่สู้ดีนัก

“หนูกลัวหนูไม่ติดที่นี่”

“ไม่ติดที่นี่ก็ยังมีที่อื่น ถึงจะหวังไว้ที่นี้ก็เถอะ ถ้าไม่ได้ก็ไม่เป็นไรหรอก”
พ่อมักจะไม่ได้กดดันฉันเท่าแม่ ถ้าฉันพูดเรื่องนี้กับแม่ แม่ก็คงไม่เข้าใจและคงบ่น
ฉันว่าไม่ตั้งใจอีกซะมั้ง

ฉันจะทำอย่างไรกับความรูสึกนี้ ไม่อยากคิดเข้าข้างตัวเองว่าตัวเองเก่ง
จริง แต่เมื่อมาเจอข้อสอบแล้วฉันกลับทำไม่ได้เลยสักรีดฉันเลยสูญเสียความ
มั่นใจตรงนี้ไป

“ถ้าแกไม่ติดเราก็กไม่ติด” ธนาโอบไหล่ให้กำลังใจเราแล้วก็หัวเราะชอบ
ใจ เขามองโลกในแง่ดีเสมอมาโดยไม่มี ความกดดันใด ๆ ครอบครวัของธนาไม่
จริงจังกับเรื่องโรงเรียนของธนาสักเท่าไรนัก พวกเขาเชื่อว่าเรียนที่ไหนก็เรียนได้
อยู่ที่ตัวบุคคลมากกว่าว่าจะตั้งใจเรียนจนเรียนจบได้หรือไม่ ธนาเคยถูกปลุกฝัง
เช่นนั้นมาจึงไร้การกังวล ไม่ต้องกดดันเหมือนกับฉันที่มีคนคาดหวังฉันอยู่ตลอด

เมื่อฉันกลับถึงบ้านแม่ก็เข้ามาถามฉัน แต่ด้วยความเหนื่อยฉันจึงไม่ได้
สนใจอะไรแล้วก็ไปเปลี่ยนชุดเพื่อลงมากินข้าว

“เป็นไงบ้าง ทำได้ไหม” แม่ถามคำถามเดียวกับพ่อฉันไม่ได้เอ่ยคำใด ออกมา “แม่ถาม!”

ฉันไม่อยากจะพูดอะไรออกมา ได้แต่พูดเสียงเอื่อย ๆ “ทำได้...”

“ไม่มั่นใจหรือ มั่นใจหน่อย!” แม่พูดเสียงดังฟังชัด “ถ้าทำไม่ได้ ทำไมไม่ตั้งใจทำ”

“เฮน่า แม่ เบลมันก็ตั้งใจทำแล้วไง” ดูท่าบรรยากาศไม่ค่อยดี พ่อจึงเข้ามาช่วย

ฉันหมดแรงใจไปพักหนึ่งก่อนจะได้รับการเติมเต็มด้วยการได้ออกไปเล่นกับเพื่อน ๆ เพราะกิตก๊ว๊งหน้าตั้งมาที่หน้าบ้าน “เบล! วันนี้มาเล่นการด์กัน” เกมการด์ในตำนานของเด็กหลาย ๆ คนที่มีเป็นการเล่นของผู้เล่นทั้งสองฝั่งที่มีมอนสเตอร์หรือตัวละครมาต่อสู้กันในรูปแบบของการ์ด เนื่องจากมีความนิยมมาจากการดูประเทศญี่ปุ่นที่ถูกนำมาขายในไทย ความน่าสนใจของมันคือแต่ละกองการ์ดจะมีเอกลักษณ์เป็นของตัวเองหรือเป็นหมวดหมู่ตัวละครได้

เมื่อกิตมาที่บ้านฉันจึงได้ออกไปโอดเล่นกับเพื่อนบ้างหลังจากที่เตรียมตัวสอบมาอยู่พักใหญ่

“เป็นไงบ้าง” กิตตามแบบเดียวกัน
“ทำไม่ได้เลย” คราวนี้ฉันตอบแบบจริงใจ เพราะกิตเป็นเพื่อนสนิทอีก
คนที่ฉันสามารถบอกความลับให้รู้

เมื่อเดินไปถึงท้ายซอยบริเวณที่เราเล่นกันประจำ “ดูสิ วันนี้ใครมาหา”
ฉันสังเกตเห็นรูปร่างของเด็กผู้หญิงที่ดูคุ้นเคยดี ไช้กับฟ้าได้แวะเวียนมาหาพวก
เรา อันที่จริงไอช้เคยมาที่นี้เมื่อนานมาแล้วทำให้พวกเราจู้จี้คุ้นหน้าคุ้นตากัน
ส่วนฟ้าเพิ่งได้มาครั้งแรก

“เบล! สอบเป็นไงบ้าง” ไอช้เดินมาสอบถามเช่นเดียวกัน

“ทำไม่ได้เลย วิชาคณิตยากมาก”

“เห็นว่า ธนา ก็ไปสอบด้วยนี่ เป็นไงบ้าง” ไอช้หันไปถามธนา

“เหมือนกัน เราทำวิชาภาษาอังกฤษไม่ได้”

“แล้วไอช้กับฟ้าละ ไปสอบเป็นยังงั๊บบ้าง ตั้งใจจะเรียนที่ใหม่หรือ”

“ไม่มันใจเลย แต่เรากับพี่จะเข้าเรียนโรงเรียนหญิงล้วนด้วยกัน ”
โรงเรียนหญิงล้วนเองก็เป็นเป้าหมายของเด็กผู้หญิงอีกหลายคนเช่นเดียวกัน
เพราะเป็นโรงเรียนที่พร่ำสอนให้เด็กผู้หญิงเป็นผู้หญิงที่เพียบพร้อมทุกด้าน

“อาทิติย์หน้าเราที่จะเรียนจบกันแล้วนะ คิดถึงพวกเธอแยะเลย” ฉันทัด
พ่อเล็กน้อย

“ยังไงเราก็นัดเจอกันได้นี่” พี่กล่าว

“ถึงตอนนั้นเบลอย่าเพิ่งมีเพื่อนใหม่จนลืมเรากันแล้วกัน” ไอซ์เสริม

“พวกเธอนั้นแหละ ไปอยู่ด้วยกันแล้วจะลืมเรา”

“เจอที่ไหนก็ได้ ยังไงเราก็ก่อนกันถูกไหม”

“ผลประกาศตอนสิ้นเดือนนี้หวังว่าจะมีข่าวดีนะ”

เมื่อถึงสัปดาห์สุดท้ายของการเรียนการสอน พวกเราจะมีภาวนาสมุด
เล่มหนึ่งที่ถูกเรียกว่า “เฟรนด์ชิพ” เป็นสมุดรวมความทรงจำของเพื่อนทุกคน
รวมถึงการเขียนข้อมูลการติดต่อลงไปเผื่อมีการติดต่อกัน ในยุคนั้นมีโปรแกรม
แชทเกิดขึ้นและกำลังเป็นที่นิยมของเด็กวัยรุ่น พวกเราจึงแลกกันเพื่อมาพูดคุย
กันหลังเรียนจบ ถึงความทรงจำฉันจะไม่ค่อยมีร่วมกับคนอื่นแต่ก็เป็นช่วงเวลา

สนุกช่วงหนึ่งได้วิ่งเล่น ได้นั่งพูดคุยกัน ได้ปรับทุกข์ด้วยกันและที่สำคัญต้องขอบคุณ ไอซ์และฟ้า ฉันเขียนความรู้สึกที่มีนี้ผ่านจดหมายฉบับเล็ก ๆ เพราะฉันไม่ได้มีเฟรนด์ชิพแบบคนอื่นเนื่องจากมีราคาค่อนข้างสูงเป็นประจำในช่วงสัปดาห์สุดท้ายของปีฉันจึงต้องเขียนจดหมายและข้อมูลการติดต่อส่งให้เพื่อนสนิททุกคน

ถึง เพื่อนผู้เป็นที่รัก

เราจะเป็นเพื่อนกันตลอดไปใช่ไหม เราขอบคุณที่อยู่ดูแลเรามาตลอดเลยนะ ขอให้ทุกคนมีความสุขกับโรงเรียนใหม่ เรียนเก่ง ๆ นี่เป็นเลขที่เราจะให้พวกเธอไว้ติดต่อเรานะ ID:062-xxx-xx74 สามารถทักหาเราได้ตลอดนะ แล้วเจอกันใหม่นะ ห้าม! ลืม! กันนะ! ไม่งั้นเราโกรธนะ

เบล

เป็นจดหมายสั้น ๆ ที่เขียนถึงเพื่อนสนิททุกคนเพื่อให้ติดต่อกันพร้อมแบบรูปที่คล้ายๆ กัน ถึงแม้จดหมายจะไม่ยาวมากแต่ความสัมพันธ์ของพวกเรานั้นไม่จำเป็นต้องเขียนเป็นตัวอักษรมากมายก็สามารถเข้าใจซึ่งกันและกัน

หลังจากเข้าพิธีการศึกษาก็มีรุ่นน้องเข้ามาแสดงความยินดี รวมถึงเพื่อน ๆ ที่เข้ามาแลกของขวัญกัน ฉันได้นำของขวัญมาให้เพื่อน ๆ ในกลุ่มเป็นก๊อบ

ตีตมรูปผีเสื้อเพื่อแสดงความเป็นหนึ่งเดียวกับกลุ่ม พวกเขาอยู่บริเวณสนามหน้าเสาธงของโรงเรียน ที่มีเสียงเจ็ยแจ้วเต็มไปหมด ฉันสังเกตเห็นปอนด์ที่นั่งอยู่มานั่งหน้าตึก มีเด็กผู้หญิงมากมายรายล้อมเขา ตั้งแต่เหตุการณ์วันนั้นที่ปอนด์หายไปแล้วก็กลับมาพวกเรา ก็แทบไม่ได้คุยกันอีกเลย ปอนด์ดูไม่เกรหรือทำนิสัยเงิบขริ้มเหมือนแต่ก่อน ปอนด์ดูเติบโตขึ้นมากในช่วงที่ปอนด์หายไป เหมือนครูออรเป็นคนที่ไปพบครอบครัวของปอนด์เพื่อร่วมกันแก้ปัญหาของปอนด์ที่เกิดขึ้น โชคดีที่พวกเรา มีครูออรอยู่ไม่เช่นนั้นชีวิตปอนด์อาจจะไม่ได้ดำเนินมาถึงจุดนี้

ปอนด์เห็นฉันมองมาทางเขาก็ยกมือทักทายให้ ฉันก็เอ็งก็ยิ้มให้ปอนด์เล็กน้อยก่อนที่ไอซ์กับฟ้าจะหันมามองด้วยเช่นกัน

“ตั้งแต่ตอนนั้นเราก็แทบไม่ได้คุยกับปอนด์เลยนะ” ฉันพูดในขณะที่สายจางยังคงจ้องไปที่ปอนด์

“ปอนด์หายไปจนเราเองก็แทบลืมไปแล้ว อยู่ดี ๆ ปอนด์ก็กลับมา” ไอซ์เองก็ยื่นมองปอนด์ด้วยเช่นกัน

“ได้ข่าวว่าครูออรเป็นคนไปหาถึงที่บ้านเลยใช่ไหม” ฟ้าพูดขึ้นระหว่างคันของในกระเป๋าเพื่อหยิบอะไรบางอย่างขึ้นมา

“จะไม่มีอะไรไปให้ก็ดูจะห่างเหินไปหน่อย” ฟ้าหียบเข้มกมัดที่สั่งทำ
ขึ้นมาเป็นรูปพวกเราสามคนที่ดูเหมือนจะเป็นพวกเวอร์ฟท์เกอร์อะไรทำนองนั้น
ไปให้ปอนด์

“คืออะไร” ปอนด์ถามด้วยเสียงหัวน ๆ

“ของดูต่างหน้าของพวกเราสามคนไง” ฟ้าหียบใส่มือปอนด์ ในขณะที่
ปอนด์ยังไม่รู้เรื่อง “ขนาดเธอยังรับของจากรุ่นน้องได้ แค่ของพวกเราทำเป็นงั้น”

“ว่าแต่พวกเธอจะไปเรียนต่อที่อื่น อย่าไปโดนใครแก้งอีกล่ะ ไม่มีเรา
คอย... ช่วยแล้ว” ปอนด์เสียงแผ่วเบาในคำสุดท้ายจนแทบไม่ได้ยิน แต่พวกเขาก็รู้
ว่าปอนด์ต้องการสื่ออะไร ในช่วงที่พวกเขาตกที่นั่งลำบากก็มีปอนด์ที่เข้ามาช่วย
อยู่ทุกครั้ง

“ถึงจะไม่ว่าช่วยเราเพราะอะไร แต่ก็ขอบคุณนะ” ไอซ์ยิ้มกว้างให้
ปอนด์

ฉันเข้าใจปอนด์ดีว่าทำไมไปเพื่ออะไร ปอนด์ต้องจมอยู่กับคำจุกถูกแทบทั้ง
ชีวิต เขาคงไม่อยากให้ใครต้องแบกรับความเจ็บปวดที่เขาเคยได้รับ ส่วนครุอร
เองก็ไม่ได้เล่าอะไร ทำให้ถึงพาปอนด์กลับมาเรียนได้ แต่คำพูดของครุอรในวัน
นั้นทำให้ฉันตระหนักได้อย่างดี

“ถ้ามีปัญหาอะไรมาบอกเราได้เสมอ” คำพูดแบบเดียวกับครูอริที่ออกมาจากปากของปอนด์ทำให้เรารู้สึกว่าปัญหาบางอย่างก็ไม่ได้มีไว้ให้เราแก้คนเดียว ฉันรู้สึกเช่นนั้น

ช่วงเวลาสุดท้ายที่กำลังจะมาถึง พวกเราต้องเข้าไปถ่ายรูปรวมของห้องพร้อมกับครูประจำชั้นแบ่งครึ่งบนเป็นผู้หญิง ครึ่งล่างเป็นผู้ชาย ส่วนครูอรินั่งอยู่ตรงกลาง วันนี้ครูอริสวยกว่าทุกวัน ครูอริแต่งชุดลายลูกไม้สีชมพูอ่อน รองเท้ารัดส้นคู่ประจำที่มีสีชมพู ผมของครูอริเรียบตรงมากกว่าปกติ ใบหน้าเรียบเนียนรวมทั้งเครื่องสำอางบนใบหน้าของครูอริก็มีสีอ่อนที่สวยงาม ฉันนั่งบริเวณตรงกลางของแถว ปอนด์ยืนอยู่ด้านข้างขวาของครูอริ ไอซ์อยู่แถวเดียวกันอยู่ทางด้านซ้ายของครูอริ ส่วนฟ้าอยู่เยื้องขึ้นไปแถวบนถัดจากไอซ์ ทุกคนมีใบหน้าที่ยิ้มแย้มมองไปที่กล้อง

แล้วภาพก็ปรากฏอยู่ในหนังสือรุ่นที่เขียนขึ้นว่า ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕ ห้อง ๒ จบการศึกษาจากชั้นประถม

ในโรงเรียนยังไม่มีใครเข้าใจว่าการที่บุคคลมีลักษณะท่าทางเหมือนผู้หญิงนั้นสังคมจะคิดเช่นไร มีเพียงแค่ครูที่สามารถปลุกฝังให้กับพวกเขาได้ นับว่าโชคดีที่ฉันมีครูอริเป็นครูประจำชั้น ครูอริเคยบอกวงเข้าใจสิ่งที่ฉันเป็นอยู่ ครูอริไม่ยอมให้พวกเราต้องอยู่ในกรอบที่จำกัดความเป็นเด็กของเราเอาไว้

เราอยากจะเป็นอะไรเราก็แค้โบยบินไปอย่างอิสระ นั่นแหละคือธรรมชาติของเด็ก
ทุกคนอย่างที่คุณจะเป็น สังคมมักมองว่าคนแบบฉันนั้นไม่ปกติ เป็นโรคที่รักษา
ไม่หายเหมือนที่ครูสมรชอบเหน็บแนมฉันหรือเด็กคนอื่น ๆ ที่คอยนินทาฉัน แต่
ก็กลับกันในกลุ่มเพื่อนเองถึงจะไม่เข้าใจแต่ก็ยอมรับในตัวตนของฉันและมองว่า
ฉันเป็นคนคนหนึ่ง มันทำให้ฉันต้องพยายามก้าวข้ามคำดูถูกพวกนี้เพื่อเติบโตใน
โลกแห่งความเป็นจริง

บัดนี้ผีเสื้อทั้งหมดได้แยกย้ายไปเติบโตในที่แห่งใหม่แล้ว

ขอแสดงความยินดีกับเบลด้วยที่เรียนจบชั้นประถมแล้ว เธอคงโล่งอก
ที่ฉันได้เรียนจบจากที่นี่สักทีสินะ อย่าเพิ่งดีใจไป โลกใบนี้มันกว้างใหญ่มาก เรื่อง
ที่ฉันเจอต่อจากนี้นั้นเป็นเรื่องที่หนักพอตัวอยู่เหมือนกัน ฉบับต่อไปคงจะเป็น
เรื่องที่ฉันเข้ามาเรียนชั้นมัธยมขอให้เธอเตรียมใจไว้ให้ดี ฉันไม่อยากให้ใครต้อง
มาเสียใจกับเรื่องของฉัน เพียงเพราะเราสนิทกันต่างหากฉันถึงอยากจะมา
แบ่งปันให้เธอได้ तरहักถึงปัญหาที่เกิดขึ้นนะ แล้วเราจะมาพบกันใหม่ที่ฉบับ
หน้า ขอให้เธอได้พักผ่อนในช่วงเวลานี้นะ

ด้วยรักและแสดงความยินดี

เบล

บทที่ ๗

ไม่คาดหวังก็ไม่ผิดหวัง

ถึง เธอที่ฉันรู้จักดี

จากฉบับที่แล้ว เธอกำลังรอคอยจดหมายจากฉันอยู่ใช่ไหม เธอคงคาดหวังเหมือนกับฉันในตอนนั้นล่ะสิ เธอเคยผิดหวังจากอะไรมาบ้าง เธอรับมือกับมันอย่างไรเธอ ฉันไม่เคยเผชิญหน้ากับความผิดหวังเลยไม่รู้ว่าจะรับมืออย่างไร เธอเป็นคนเก่งนะที่รับมือกับความผิดหวังแล้วจัดการกับความรู้สึกเหล่านั้นได้ ใช้เวลาเท่าไรเธอ เธอกำลังจะบอกว่ามันใช้เวลานานหรือ ฉันไม่รู้เลยว่ามันจะเป็นเช่นใด จะนานเพียงไรกันนะ ฉันพยายามคิดถึงเรื่องนี้เสมอมา ฉบับนี้ฉันจะเล่าถึงความผิดหวังที่ถูกเปลี่ยนเป็นความหวังใหม่ เพราะหลังจากที่ฉันเตรียมตัวสอบเข้าโรงเรียนมัธยมแล้วก็ต้องรับมือกับสังคมใหม่ ปรับตัวใหม่ เพื่อนใหม่ รวมถึงตัวของฉันเองที่จะเติบโตกลายเป็นคนใหม่ที่เข้มแข็งขึ้น ความผิดหวังที่เกิดขึ้นกลับกลายเป็นบททดสอบใหม่ที่จะทำให้ฉันรู้จักตัวเองมากขึ้น และได้ค้นพบตัวตนที่แท้จริง เธอคิดว่ามันเป็นโชคชะตาที่ส่งความผิดหวังมาเพื่อสร้าง ความหวังขึ้นมาใหม่ไหม ฉันเองก็คิดเช่นนั้น

จดหมายจากผีเสื้อ | - 112 -

หลังจากที่เรียนจบชั้นประถมได้ไม่นานก็ถึงเวลาประกาศผลสอบของการเข้าเรียนชั้นมัธยมของโรงเรียนเตรียมชื่อดัง การประกาศผลสอบจะประกาศพร้อมกับกรรงานตัวในวันนั้นทันทีซึ่งนั่นก็หมายความว่าถ้าฉันกับธนาสอบได้ ก็จะไปรายงานตัวเพื่อเข้าเรียนได้ทันที แต่ถ้าไม่ติดก็จะต้องกลับบ้านไปหาที่เรียนใหม่แทน แต่ตามระเบียบการแล้วเราไม่สามารถไปสอบที่โรงเรียนอื่นได้แล้ว จะต้องเข้าโรงเรียนเอกชนหรือก็ไม่ก็ตัดพากเข้าด้วยเส้นสายแทน

ในยามเช้าที่ฉันต้องตื่นมาแต่งกายชุดนักเรียนพอกก็ได้ไปพบกับศาลากลางซอยอีกครั้งเพื่อที่จะได้มีชื่อฉันกับธนาขึ้นอยู่บนกระดานรายชื่อผู้สอบติด ส่วนแม่ก็ขงโกโก้ให้ดื่ม

“แม่เชื่อว่ายังงี้ก็ต้องได้” แม่เชื่อใจฉันว่าฉันจะต้องติด แล้วถ้าไม่ติดล่ะแม่จะคิดอย่างไรกับฉัน

ก่อนขึ้นรถ ธนามาที่บ้านของฉันพอดี “พร้อมไหม” ธนาถามฉันด้วยใบหน้าที่สุดชื่น วันนี้ธนาดูสดใสและไม่ป่วยออกแดดเท่าวันก่อน ๆ ธนามีโรคประจำตัวเกี่ยวกับเม็ดเลือด แม่ของธนาเล่าให้ฟังว่าโรคนี้ชื่อ ธาลัสซีเมีย ซึ่งฉันก็ไม่เข้าใจอยู่ดีเกี่ยวกับชื่อโรค รู้แค่ว่าเป็นโรคโลหิตจางอะไรประมาณนี้ แต่ถ้าดูแลตัวเองดี ๆ ก็จะไม่เหมือนไม่เป็นอะไรเลย

ธนาโชคดีที่ครอบครัวยอมรับได้ที่เขาแสดงนิสัยคล้ายเด็กผู้หญิง
ครอบครัวของธนามีพี่น้องสามคนเป็นผู้ชายทั้งหมด มีที่คนโตกับธนาเท่านั้นที่
แสดงออกเช่นนี้ ส่วนฉันเป็นลูกคนเดียวก็ต้องแบกรับอะไรหลาย ๆ อย่างจากพ่อ
กับแม่อีกเช่นเคย เรื่องฉันที่ฉันมีพฤติกรรมแบบนี้จึงกลายเป็นเรื่องที่ลำบากใจที่
จะแสดงออกอย่างมั่นใจ

พวกเรามาถึงโรงเรียนเตรียมเพื่อเข้าไปดูประกาศบนกระดาน เราทั้งคู่
ต่างก็ไล่หาชื่อของตัวเองว่ามีสิทธิ์ได้ไปรายงานตัวหรือไม่

“เจอไหมแก” ธนาเอานิ้วชี้ไลบนกระดานที่แปะอยู่

“ยังเลย เจอไหม” ฉันเอานิ้วไล่ชื่อทุกกระดานที่มีชื่อใกล้เคียงกับฉันอยู่
ตัวอักษร ค.ควาย ศิรินทร์ เจอแล้ว! ฉันอ่านชื่อเพื่อความแน่ใจอีกที ศิรินทร์...
นามสกุลไม่ใช่ของฉัน ในหัวของฉันตึกกันไปมาว่าจะติดหรือไม่ติด แต่เสียงของ
หัวใจฉันสนับสนุนอีกเสียงว่าติดแน่นอน แต่เมื่อตรวจสอบแล้วตรวจสอบอีกก็ไม่
พบ ...

สรุปพวกเราทั้งคู่สอบไม่ติดโรงเรียนแห่งนี้ ทำให้เสียโอกาสที่จะได้เรียน
โรงเรียนอันดับต้น ๆ ไป ฉันกับธนาเดินคอตกกลับมาที่รถ พ่อนั่งรออยู่บริเวณใกล้
ภาคจอดรถ

“ไม่ติดใช่ไหม” พ่อสังเกตเห็นพวกเราทั้งคู่เดินคอตกกลับมา เพราะถ้าติดพวกเราคงกระโดดโลดเต้นดีใจกัน “ไม่เป็นไร ไปได้เรียนที่อื่นก็ได้ เรียนที่ไหนก็ดีเหมือนกัน อยู่ที่เราจะตั้งใจเรียนไหม” พ่อตอบไหลล้นเบา ๆ

“เราไปเรียนที่เดียวกันก็ได้แก” ธนาหยุดเสียใจแล้วกระดืออือร้นขึ้นมาทันที

“จะมีที่ไหนให้เรียนอีกหรือพ่อ” ฉันสีหน้ายังไม่ค่อยดีนัก

“มีสิ เดี่ยวเราไปหาที่เรียนใหม่กัน” พ่อคาดหวังให้ฉันได้เรียนที่ดี ๆ แต่ในเมื่อมันลงเอยแบบนี้ พ่อก็อยากจะสนับสนุนให้ฉันเรียนให้จบก็พอ “พ่อไม่ได้คาดหวังให้เราติดที่นี่หรอก แต่โอกาสมันก็มีไม่ได้มูบอวย ๆ ลองคว้าไว้มันก็ไม่เสียหาย เราจะผิดหวังก็ไม่เป็นไรหรอก เพราะเราคาดหวังใช่ไหมว่าจะติด” ฉันก้มหน้าก้มตาไม่พูดอะไร “อย่าเอาความคาดหวังของแม่มากดดันเลย แม่ก็อยากให้เราเรียนสูง ๆ นะ” พ่อลูบหัวอย่างแผ่วเบา

ฉันไม่อยากเก็บมาคิดว่าฉันพลาดตรงไหน ฉันทำให้ทุกคนผิดหวังไหม ถึงพ่อจะบอกว่าไม่ต้องเอาความคาดหวังของใครมาสร้างแรงกดดันให้เรา เพราะถ้าเราพลาดขึ้นมาความหวังมันจะพังทลายทันที แต่จะมีใครบ้างที่ไม่คาดหวังเรากลับบ้านด้วยกันแต่ฉันไม่พูดอะไรกับใครอีกเลย

เมื่อถึงบ้านฉันไม่อยากทำอะไร แม่กำลังอ้าปากถาม พ่อก็มาห้ามไว้ทัน
ฉันเดินเข้าห้องไปนอนพักสักครู่ เพื่อทบทวนว่าในวันนั้นฉันตั้งใจทำจริงหรือ ฉัน
ไม่ฉลาดหรือเปล่า

ฉันไม่เก่งหรืออย่างไร ทำไม่ถึงสอบไม่ได้นะ ฉันทบทวนในหัวแล้วน้ำตาก็ไหลออกมาโดยที่ไม่รู้ตัว ฉันกลั้นเอาไว้ไม่อยู่จึงปล่อยให้ น้ำตามันไหลไปตามแรงโน้มถ่วง ฉันนอนหลับตา พยายามลืมความผิดหวังนี้ ฉันคิดไม่ออกเลยจริงๆ ว่าฉันควรจะทำอย่างไรต่อ จะมีที่ไหนรับคนอยู่คงฉันเข้าเรียนอีก ฉันผิดหวังในตัวเองที่ไม่สามารถทำตามความฝัน แต่มันจะใช้ความฝันของฉันจริงๆ หรือ มันไม่ใช่ความฝันของพ่อหรือของแม่หรือ ฉันไม่เข้าใจเลย ฉันไม่อยากคิดถึงมันอีก ฉันจะมีที่เรียนหรือไม่ ฉันร้องไห้จนหลับไป

ก๊อก! ก๊อก! ก๊อก! เสียงเคาะประตูดังขึ้น ฉันสะดุ้งตื่น ตอนนี้เป็นเวลาเที่ยงแล้วฉันหลับไปตั้งแต่หลังจากที่กลับมา ก็หลับไปร่วมสองชั่วโมงกว่าแล้ว

“เบต กินข้าวลูก” เสียงของแม่ลอยมาข้ามประตูที่ฉันปิดเอาไว้ ฉันเดินไปเปิดประตูแง้มเอาไว้เล็กน้อยพอให้เห็นหน้าบ้าง “ไปกินข้าวไหม”

วันที่นั้นฉันไม่อยากจะพูดกับแม่เลย ฉันกลัวพูดไปแล้วจะทำให้แม่
ผิดหวัง แต่ฉันเองก็เริ่มมีอาการหิวแล้วเหมือนกัน ถ้าไม่ลงไปกินก็คงจะไม่ได้
“เอ้อ” ฉันถอนหายใจลากยาว อะไรจะเกิดมันก็เกิดขึ้นนั่นสินะ

เมื่อฉันเดินลงไปข้างล่าง แม่จัดเตรียมอาหารไว้เต็มโต๊ะ ส่วนมากเป็น
อาหารที่ฉันชอบกินทั้งนั้น ดูแปลกตาเป็นพิเศษเพราะปกติแล้วแม่ไม่ค่อย
ทำอาหารมาเต็มโต๊ะ ฉันคิดว่าแม่รู้เรื่องแล้วและแม่ก็อาจจะบ่นเหมือนทุกที่แต่
วันนี้แม่กลับไม่บ่นเลยสักคำ ถ้าแม่เข้าใจฉันทุกเรื่องเหมือนเรื่องนี้บ้างก็คงดี

“กินสิ แม่ทำของชอบคุณไว้เพียบเลย” แม่จัดแจงอาหารไว้บนจานให้
ฉันโดยที่ฉันไม่ต้องทำอะไร

“แม่รู้แล้วนะ...” แม่พูดขึ้นขณะตักข้าวใส่จาน “อันที่จริง แม่ก็ไม่
อยากจะบ่นหนูหรอก แต่แม่อยากให้คุณได้ดิบได้ดี...” แม่เสียบไปครู่หนึ่ง ก่อนจะ
วางหม้อข้าวลงบนโต๊ะ “พ่อแม่คาดหวังไปแบบนั้น พ่อได้รู้เรื่องแม่เองก็ผิดหวัง
เหมือนกันนะ...แต่แม่ไม่โทษหนูหรอก หนูทำเต็มที่แล้ว...”

ฉันน้ำตาคลอในระหว่างที่ตักข้าวเข้าปาก แม่พยายามปลงเพื่อที่จะลด
ความคาดหวังจากฉันลงได้บ้าง ถึงแม้มันจะเป็นวันที่แย่ แต่มันก็ไม่ได้แย่ไป

ทั้งหมดสักทีเดียว ถึงจะเป็นเช่นนั้นฉันก็ไม่ได้พูดจอะไรกับใครเลยเป็นเวลาหนึ่ง
วันเต็ม

หลายวันที่ผ่านมาฉันอยู่แต่ในบ้าน มีออกไปเที่ยวเล่นกับกิตบ้างตาม
ประสา วันหนึ่งฉันได้ยินพ่อกับแม่ก็ปรึกษากันเกี่ยวกับเรื่องเรียนต่อ หลังจากวัน
นั้นทำให้มีตัวเลือกไม่มากที่จะเข้าเรียนต่อชั้นมัธยม

“ถ้าจะเข้าเรียนเอกชนก็ต้องใช้เงินมากขึ้นนะแม่”

“ไม่มีจริง ๆ ก็ต้องยืมเงินพี่แม่อีกนั่นแหละ แต่ก็เพื่อเบลนะ”

“แต่ถ้ายังมีตัวเลือกอื่นก็อยากให้คุณได้เข้าเรียนที่ดีที่สุด”

“มีไหมล่ะ โรงเรียนที่ว่า”

“มี เดี่ยวลองถามแม่ธนาก่อน เพราะลูกคนโตเขาก็เรียนจากที่นั่นมา”

“ถ้าเป็นโรงเรียนนั้นจะทำให้ลูกเป็นผู้ชายที่เต็มภาคภูมิได้หรือเปล่า”
แม่ถามขึ้น เนื่องจากโรงเรียนที่กล่าวถึงนั้นเป็นโรงเรียนชายล้วนซึ่งชื่อที่ไม่ใกล้เคียง
ไม่ไกลจากบ้านเท่าไร โรงเรียนแห่งนี้เป็นโรงเรียนชายล้วนที่สร้างความเป็น
สุภาพบุรุษให้แก่นักเรียน

“แต่โรงเรียนนี้มันก็มีเรื่องต่อยตีกับโรงเรียนข้างบอยนะ” ที่พ่อพูดถึง เพราะจำเคยมีข่าวนักเรียนของโรงเรียนนี้มักมีเรื่องชกตีกับโรงเรียนข้างบอยอยู่บ่อยครั้ง ทำให้โรงเรียนมีชื่อเสียงไปในทางนั้นเสียมากกว่า

“แต่ถ้าเลือกไม่ได้ก็ต้องที่นั่นแหละ ไซ้ว่าเบลจะไปต่อยตีกับใครเขาเป็น อ่อนปวกเปียกแบบนี้”

“เดี๋ยวต้องลองไปคุยดู”

ในเช้าวันหนึ่งที่อากาศเป็นใจ แดดอ่อน ๆ สาดส่องลงมาที่หน้าต่างห้อง เสียงแม่ปลุกให้ฉันตื่น เวลานี้เป็นเวลา 6 นาฬิกา

“เดี๋ยววันนี้พ่อจะพาเราไปที่โรงเรียนใหม่นะ” แม่เข้ามาเปิดม่านให้รับแสงมากกว่าเดิม ฉันลุกขึ้นพรวดออกจากเตียงโดยอัตโนมัติ อาบน้ำแต่งตัวใส่ชุดนักเรียนเสร็จสรรพโดยที่ไม่รู้ว่าจะต้องทำอะไรเมื่อเข้าไปสมัครที่โรงเรียนใหม่

ธนา กับแม่มารอที่บ้านเราแต่เช้าแล้วมีเพียงแค่ฉันที่ตื่นสายกว่าใครเขา เนื่องจากเราไปกัณฑ์หลายคนพ่อจึงเปลี่ยนเป็นรถกระบะที่คันใหญ่กว่าแทน แม่เตรียมเอกสารไว้พร้อมแล้วยื่นให้พ่อฉันที่หน้ารถ ณ เวลานี้ฉันเองก็รู้ว่าเรากำลังจะไปโรงเรียนอะไร

โรงเรียนแรกที่เรามาถึง เป็นโรงเรียนเอกชนใกล้บ้านซึ่งใกล้กว่าโรงเรียนไหน ๆ สาเหตุที่พ่อกับแม่ไม่ส่งฉันเรียนที่นั่นก็เป็นเพราะเป็นโรงเรียนเอกชนที่ใครก็สามารถรูดเข้าได้ พ่อกับแม่ให้เหตุผลว่ากลัวว่าโรงเรียนนี้จะสอนฉันได้ไม่ดีพอ

แต่สุดท้ายก็ต้องมาพึ่งที่นี่ ภายในโรงเรียนบรรยากาศดูเงียบสงบ โรงเรียนแห่งนี้มีต้นไม้ร่มกมายถูกปลูกไว้ใจกลางโรงเรียนให้เป็นสวนไว้พักผ่อน ดึงส่วนใหญ่ถูกทาสีด้วยสีส้มซึ่งเป็นสีประจำโรงเรียนแห่งนี้ พวกเขาเดินผ่านป้ายประกาศรับสมัครที่ดูเหมือนผ่านไปหลายปีแล้วก็ยังใช้ป้ายเดิมอยู่ ห้องธุรการสีส้มยังเปิดทำการอยู่ พวกเขาจึงเข้าไปสมัครเข้าเรียนโดยทันที

“กรอกชื่อ นามสกุลแล้วก็ขอมูลให้เรียบร้อยเลยนะคะ” เจ้าหน้าที่ยื่นใบสมัครให้ฉันกับธนากรอก เมื่อพวกเขากรอกเสร็จเจ้าหน้าที่จะขอตรวจสอบเอกสารทั้งหมด ทะเบียนบ้าน สมุดพกของโรงเรียนประถม ผลการเรียนตลอด ๖ ปี จากนั้น...“รบกวนผู้ปกครองชำระเงินลงทะเบียนได้เลยนะคะ จำนวน สองพันบาทคะ” โรงเรียนเอกชนมักจะมีการเสียค่าธรรมเนียมในการสมัครเป็นประจำทุกครั้ง แต่ไม่มีทางเลือกอื่นพ่อจึงต้องเสียเงินในการเข้าเรียนของฉัน

“พ่อเบล ไม่ต้องเสียหรอกคะ...” แม่ของธนาพูดขึ้นในขณะที่พ่อของฉันกำลังจะจ่ายเงิน เป็นที่รู้กันจำโรงเรียนถัดไปที่เราจะไปนั่นเป็นโรงเรียนอะไร

“ถ้าเราไม่จ่ายเงินตรงนี้ การสมัครเรียนถือว่าไม่สำเร็จใช่ไหมคะ” แม่ของธนาภรณ์ถามเจ้าหน้าที่

“ใช่ค่ะ เป็นค่าธรรมเนียมถ้าไม่ได้จ่ายตรงนี้ก็ถือว่าไม่สิ้นสุดค่ะ”

“งั้นขอบคุณนะคะ เราคงต้องไปก่อน” พวกเขาทั้งหมดออกจากห้องธุรการ มาพูดคุยตกลงกันใหม่

“มาตรงนี้เสียเงินเยอะแน่นอน ไปโรงเรียนอื่นจะดีกว่า”

“ถ้าไม่มีทางเลือกก็คงต้องเป็นโรงเรียนนั้นแล้วละ อย่างน้อยก็พาเข้าไปฝากฝังได้”

โรงเรียนแห่งนั้นอยู่ใกล้กับรถไฟฟ้า เป็นโรงเรียนชายล้วนที่อยู่ใกล้ใจกลางเมือง เดินทางสะดวก ที่หน้าโรงเรียนมีห้างสรรพสินค้าครบครัน นับได้ว่าเป็นโรงเรียนที่ค่อนข้างเจริญเลยทีเดียว แต่ด้วยที่ชื่อเสียงด้านลบทำให้โรงเรียนมักไม่ค่อยเป็นที่สนใจของเด็กหลายคน ส่วนมากจะรวมแต่พวกเด็กที่เกเรมาที่นี้เสียมากกว่า ซึ่งโรงเรียนนี้ก็มีชื่อเสียงด้านอื่น ๆ อีกมาก เช่นชื่อเสียงด้านฟุตบอลและฟุตบอล รวมถึงการแข่งขันมารยาท ก็สามารถคว้าที่หนึ่งมาได้หลายเวทีแต่ก็ถูกมองข้ามเพราะไม่ได้ออกข่าวเท่าข่าวด้านลบเรื่องต่อเลยดี

ที่นี้ได้เปิดรับสมัครนักเรียนด้วยเกรดเฉลี่ยซึ่งจะเข้าเรียนได้เลยโดยไม่ต้องผ่านการสมัครสอบ เนื่องจากมีการเข้าสมัครสอบของโรงเรียนแห่งนี้ค่อนข้างน้อยมาก ทำให้ฉันกับธนาสามารถเข้าเรียนได้ทันทีหลังจากเปิดเทอม โดยอีกสัปดาห์ให้หลังจะต้องมารายงานตัวแล้วเข้าค่ายรับน้องในอีกหนึ่งเดือนข้างหน้า

ในอีกสัปดาห์ถัดมา พวกเราทั้งคู่ต้องมารายงานตัวเพื่อเข้าเป็นนักเรียนของโรงเรียนนี้ รับเลขประจำตัวและตรวจสอบรายชื่อว่าจะได้อยู่ห้องไหน

“เสียตายจิง เราอยู่กับคนละห้อง” ฉันกับธนาเราอยู่คนละห้องกัน ธนาอยู่ห้อง ม.๑/๒ ส่วนฉันอยู่ห้อง ม.๑/๓ ห่างกันแค่หนึ่งห้องเท่านั้น ฉันกับธนาจึงต้องแยกห้องไปรายงานตัวกัน พอได้รับใบเสร็จเพื่อนำไปแลกของใช้ในโรงเรียน หนังสือเรียนทุกรายวิชาของชั้นมัธยมศึกษาปีที่ ๑ สมุดตราโรงเรียนที่มีขนาดใหญ่และบาง อุปกรณ์การเรียนที่ราคาถูกและหาซื้อได้ง่าย ส่วนเครื่องแบบของโรงเรียนจะเป็นกางเกงสีทึบ กุ้งเท้าและรองเท้าก็เช่นกัน

พอจะนำใบเสร็จนี้ไปซื้อที่ร้านใกล้บ้านเพราะมีความน่าเชื่อถือมากกว่า เมื่อรายงานตัวเสร็จแล้วเราก็แยกหนังสือกลับบ้านพร้อมกัน เตรียมตัวสำหรับการเข้ากิจกรรมรับน้องของโรงเรียนในอีกหนึ่งเดือนข้างหน้า

หนึ่งเดือนถัดมา ฉันเตรียมตัวมาเพื่อเข้ากิจกรรมรับน้องโดยการใส่ชุด ล้างองพรอมลุยทุกกิจกรรม ส่วนธนาเองก็เช่นเดียวกัน เราแต่งตัวด้วยเสื้อคอปกลมกางเกงขาวาวและรองเท้าผ้าใบที่เราจะทำเป็นอันได้ ตามระเบียบที่ได้รับ พ่อขับรถมอเตอร์ไซด์มาส่งเราทั้งคู่หลังจากนี้ฉันกับธนาจะมาโรงเรียนด้วยกันทุกวัน เรามาถึงหน้าโรงเรียนต้องลงทะเลเบียนเพื่อรับป้ายชื่อ ฉันจะต้องลงทะเลเบียนในห้องของฉัน ฉันมาถึงเป็นคนี่สามของห้อง ป้ายชื่อของฉันเป็นสีฟ้าซึ่งเป็นสีที่ฉันชื่นชอบ ฉันเขียนป้ายของฉันว่า “เบล”

“น้องชื่อเบลหรือ ชื่อเหมือนผู้หญิงเลย” รุ่นพี่คนหนึ่งสังเกตเห็นชื่อของฉันเมื่อเขียนลงบนป้าย

“พ่อแม่ตั้งให้หรือ” พี่เขาถามด้วยความเป็นมิตรทำให้ฉันไม่รู้สึกรังเกียจเลย

“ใช่พี่ พ่อแม่หนูตั้งให้” อยู่ที่นี่ฉันคงจะแสดงความเป็นตัวตนได้มากขึ้นแน่ ๆ ทุกคนดูเหมือนเป็นผู้ใหญ่อย่างที่เรารู้จักไว้ หวังว่าเขาจะเข้าใจฉันนะ...

ทางด้านธนาก็เขียนชื่อเสร็จเรียบร้อยแล้วเราเดินเข้าโรงเรียนไปพร้อม

นี่เป็นก้าวแรกสำหรับการเข้าสู่รั้วโรงเรียนแห่งนี้ถึงแม้จะยังไม่ได้เข้าเรียนก็ตาม แต่ในฐานะนักเรียนเราก็ได้เข้ามาอยู่เป็นที่เรียบร้อยแล้ว

ฉันกับธนาต้องแยกแกลงเข้าไปยังที่ห้องประจำชั้นของตัวเอง แต่ละห้องจะมีพี่เลี้ยงประจำ ซึ่งจะเป็นรุ่นพี่กรรมการนักเรียนคอยควบคุมและให้ความช่วยเหลือแก่พวกเรา เพื่อรวบรวมชั้นของฉันมีมากหน้าหลายตา บางคนก็ดูไม่น่าคบหาสักเท่าไร บางคนก็ดูจะเป็นเด็กที่เรียนเก่งมากพอที่จะไปโรงเรียนเตรียมได้ แต่ทำไมฉันต้องตัดสินพวกเขาด้วย

เรายังไม่ได้ทำความรู้จักกันสักหน่อย ฉันสลัดความคิดนั้นทิ้งลงทันที เพราะไม่อยากให้ใครต้องถูกตัดสินเพียงเพราะรูปร่างภายนอกสักหน่อย

กิจกรรมดำเนินไปเรื่อย ๆ แต่จะมีกิจกรรมหนึ่งที่จะต้องเดินสันหนนาการทุกคนร้องเล่นกันอย่างสนุกสนาน

“เป็นหรือเปล่าเนี่ย” มีเสียงหนึ่งลอยมาทางด้านหลังของฉัน เป็นรุ่นพี่คนหนึ่งที่อยู่ทางดั่งตั่ง “เห็นลักษณะแบบนี้แล้ว บอกพี่ได้นะ”

“พี่หมายถึง...” ฉันไม่เข้าใจว่าฉันเป็นอะไร ฉันไม่ได้เป็นอะไรนี่ สบายดีไม่มีไข้

“พี่เลี้ยงเกิดเรามาสักพักแล้ว พี่มันใจแน่นอน” พี่เขาสั่งเกิดฉันมาตลอดเลยหรือ

“เราไม่ใช่ผู้ชายใช่ไหม” รุ่นพี่คนนั้นกระซิบที่ข้างหูฉัน ฉันใจเต้นไม่เป็นจังหวะ เขาดูออกปราดเดียวก็รู้เลยหรือ ฉันตั้งใจจะแสดงออกอย่างปกติพยายามไม่แสดงออก ที่คำพูดนี้พวกเราจะเข้าใจว่าสิ่งที่เราเป็นนั้นไม่ใช่ผู้ชายเลยสักนิด ฉันหันขวับไปที่นั่นที่พร้อมกับพยักหน้า “ไม่ต้องห่วงงั้นนะมีเพื่อนอีกหลายคนเลย” หลังจากที่พี่เขาพูดจบก็มีท่อนร้องของเพลงแจวเรือที่ถูกใช้เป็นเพลงสันตนาการเอ่ยขึ้นว่า

“แจวเรือไปซื้อละมุด แจวเรือไปซื้อละมุด ใครเป็นตุ๊ดลุกขึ้นมาแจว”

ฉันเขินหน้าแดงเพราะเพลงนี้เป็นเพลงที่เรียกบุคคลที่ตรงตามเป้าหมายของเนื้อเพลงจะต้องลุกขึ้นมาเต้นประกอบจังหวะเพลงทันที ฉันเขินอายไม่กล้าลุกเพราะเพื่อนผู้ชายหลายคนก็หัวเราะชอบใจ ฉันกลัวเหลือเกินว่าจะถูกล้ออีก แต่แล้วก็มีเพื่อนหลายคนได้ลุกขึ้นมาเต้นอย่างสนุกสนาน ทุกคนปรบมือให้กับการกล้าแสดงออกของเพื่อนเหล่านั้น

“ไปเลย ลู๊ ๆ ไม่ต้องกลัว” พี่คนเดิมเดินมาสะกิดหลังฉัน ฉันพยายามรวบรวมความกล้าอยู่พักใหญ่ เอาละ ที่นี้เปรียบเสมือนบ้านหลังใหม่ ไม่มีที่ไหนที่

ฉันจะปลดปล่อยตัวตนได้แล้ว ฉันค่อย ๆ ลุกขึ้น เพื่อนที่นั่งข้าง ๆ เองก็ปรบมือ
เอาใจช่วย ฉันรู้สึกมีความสุขมากเมื่อได้ปลดปล่อยด้วยการเต้น ฉันรู้สึกสนุก อีก
ด้านเองเธอก็ลุกขึ้นมาเต้นด้วยเช่นกัน เมื่อจบเพลงแล้วฉันก็นั่งลงด้วยสีหน้าที่
ยิ้มแย้ม

“เฮ้ย มึงเป็นตุ๊ดหรือวะ” เพื่อนผู้ชายคนหนึ่งตะโกนเข้ามาจากในแถว
“แจ่งวะ ระวังโดนแก๊งนี้น้องสาว” เสียงหัวเราะเยาะลั่นใกล้ ๆ ฉัน ฉันรู้สึกไม่
มั่นใจเพราะที่นั่นเองก็ต่างจากที่อื่นมาก ไม่มีไอซี ไม่มีปอนด์...ปอนด์ซีเหิม ฉัน
นึกขึ้นได้เหมือนรู้สึกว่าจะเจอคนที่หน้าตาคล้ายปอนด์อยู่คนหนึ่ง ฉันจึงกวาด
สายตาไปรอบ ๆ นั้นปอนด์ ปอนด์อยู่ห้องเดียวกับธนา ที่นี้มีระบบจัดห้อง
ตามลำดับเกรด ถ้าอยู่ห้องต้นแสดงว่าเป็นกลุ่มคนเรียนดีแล้วได้มาจนถึงห้อง
ท้าย ๆ ระดับชั้นของเราจะมีทั้งหมด ๑๒ ห้อง ปอนด์อยู่ห้องสองชั้นหรือ ฉันแปลก
ใจแต่ก็ยังพอเข้าใจได้เพราะปอนด์อาจจะสอบเข้าด้วยความสามารถของตนเอง
ส่วนฉันก็เข้ามาเพราะเกรด จึงทำให้การจัดห้องแตกต่างกันเล็กน้อย

เมื่อถึงเวลาพักเที่ยงฉันกับธนามานั่งอยู่ด้วยกัน ฉันยังคงคาใจเรื่อง
ปอนด์อยู่ครู่หนึ่ง แล้วจู่ ๆ ก็มีเพื่อนคนอื่น ๆ ขอนั่งด้วย

“เรา...ขอนั่งด้วยได้ไหม” เพื่อนคนนี้ก็เป็นที่คุ้นเคยเหมือนกัน ถ้าจำไม่ผิดเธอ
คนนี้อยู่ห้องกิฟต์(Gifted)ห้องหนึ่ง

หลังจากนั้นฉันขอใช้คำว่า ตูตเกย์ กะเทย เพื่อให้สะดวกต่อการเรียก
กลุ่มบุคคลที่แสดงออกที่แตกต่างกัน

“ได้สิ”

“ชื่ออะไรกันหรือ เราชื่อไหนหรือจะเรียกเรกว่าชลลิกี้ได้นะ” เธอพูดแล้ว
ข้าออกมาเล็กน้อย

“เราชื่อเบล ยินดีที่ได้รู้จักนะ”

“ชื่อเหมือนผู้หญิงเลย พ่อแม่ตั้งให้หรือ”

“ใช่แล้ว”

“โกหกเปล่าเนี่ย”

“เบลไม่ได้โกหกนะแก เราเป็นเพื่อนข้างบ้านเบลเอง สวัสดิ์เราชื่อธนา
นะ เรียกนาเฉย ๆ ก็ได้”

“จากนี้เรามากินข้าวตอนเที่ยงด้วยกันบ่อย ๆ นะ” โชนเชิญชวนพวกเรา
“เดี๋ยวเราจะไปชวนคนอื่นมาด้วยจะได้สนิทกัน”

จากนี้ฉันจะมีเพื่อนที่เข้าใจกันมากขึ้นไหมนะ สังคมโรงเรียนชายล้วนกำลังเปิดฉากเข้าสู่ปัญหาใหญ่ เชื้อใหม่เรื่องร้ายหรือเรื่องดีเราไม่สามารถรู้ได้เลยว่าเราจะเจออะไรบ้าง แต่ละคนจะรับมืออย่างไร ฉันไม่รู้เลยว่าฉันจะทำอะไรต่อ ขอให้โลกแห่งใหม่นี้ใจดีกับฉันด้วยเถอะ ตอนนี้เพื่อนกลุ่มใหม่ของฉันกำลังก่อตัวเป็นแสงสว่างท่ามกลางความมืดหวังที่ฉันเคยได้รับ บางทีมันอาจจะไม่ใช่เรื่องบังเอิญแต่เป็นโชคชะตาที่เปลี่ยนผันเพื่อทดสอบตัวฉัน ถ้าฉันสอบติดที่นั่นก็อาจจะทำให้ฉันไม่เป็นตัวฉันก็ได้

เธอคิดเช่นนั้นไหม บางทีโชคชะตาอาจจะเล่นตลกเพื่อให้เรามาพบ
เส้นทางใหม่ที่ทำให้เราค้นพบตัวเองเร็วขึ้น สังคมที่กว้างขึ้นการเปิดใจยอมรับ
เพศใหม่ กำลังจะก่อตัวขึ้นในอีกไม่ช้า แต่ว่าจะถึงช่วงเวลานั้นพวกเราจะ
เจ็บปวดกันขนาดไหนกันนะ อันาคตไม่มีใครรู้เลย ฉันคิดเสมอว่าการที่ฉันได้มา
อยู่ที่นั่นไม่ใช่เรื่องบังเอิญ แล้วถ้าฉันสอบติดโรงเรียนเตรียมที่มีทั้งชายและหญิง
อยู่ล่ะ บางทีฉันก็อาจจะอ่อนแอ ปกป้องตัวเองไม่ได้ เอาแต่พึ่งคนอื่น

ฉบับหน้าฉันคงจะเล่าถึงความอดทนที่ฉันต้องเจอในช่วงเวลานั้นมันจะ
สอนให้ฉันเติบโตขึ้น ฉันอยากให้เธอตั้งหน้าตั้งตา รอเลยนะ ความหวังใหม่มันยัง
ไม่เกิดขึ้นทันทีหรอก มันอาจจะเจอความผิดหวังขั้นขีดสุดก่อนก็เป็นได้ ขอขอบคุณ
ที่ติดตามมาจนถึงตอนนี้

ด้วยรักและห่วงใย

เบล

บทที่ ๘

ผีเสื้อกลางคืน

ถึง เธอที่ฉันรู้จักดี

เธอกำลังมองไปบนฟ้ายามค่ำ คืนอยู่หรือเปล่า ไม่เธอ เธอ
หมกมุ่นอยู่กับบางอย่างจนไม่ได้แหงนมองท้องฟ้าเลยใช่ไหม เธอรู้ไหมบนโลกนี้มีผีเสื้อกลางคืน คงรู้อยู่แล้ว ที่ฉันหยิบยกมาพูดกับเธอก็คงจะเป็นเรื่องแปลก ถ้า
เธอตีความว่าผีเสื้อกลางคืนเป็นสิ่งลึกลับและน่าพิศวง บางตำนานก็กล่าวว่ามัน
คือแม่มดที่แปลงกายมา ฉันจึงอยากจะหยิบยกประเด็นเกี่ยวกับด้านมืดของ
จิตใจมาบอกเธอ เธอเคยคิดใหม่ว่าใครหลาย ๆ คนก็มีอีกด้านเป็นของตัวเอง
รวมถึงตัวของเธอด้วย ฉันมองว่าผีเสื้อกลางคืนกับผีเสื้อกลางคืนนั้นคือสิ่งตรงกัน
ข้ามกัน ในฉบับก่อนหน้าเธออาจจะจินตนาการถึงผีเสื้อตัวน้อย ๆ บินสุโลด
กว้าง

ในฉบับนี้ฉันอยากจะเอาความลับของผีเสื้อกลางคืนมาเล่าให้ฟัง ผีเสื้อ
กลางคืนมันไม่ได้ดูน่ากลัวอย่างที่คิด แต่มันคืออีกด้านหนึ่งที่เราจะต้อง

เผชิญหน้ากับมันเพื่อยอมรับความจริงที่เห็นว่าคนเราไม่สามารถใช้ชีวิตได้อย่าง
สวยงามเสมอไป

คิดอยู่ใช่ไหมว่าโรงเรียนชายล้วนนั้นมันแย่ ไม่เหมาะกับฉัน ใช่ ในตอน
แรกฉันก็คิดแบบนั้น แต่ถ้าเธออ่านไปเรื่อย ๆ ก็อาจจะพบว่ามันคือสถานที่ที่
เหมาะกับฉันมาก ยิ่งเจอปัญหาหนักเท่าไรมันก็จะปลุกให้ฉันเผชิญหน้ากับมันได้
อย่างดี ด้านมืดที่ฉันกำลังพูดถึงไม่ใช่เฉพาะแค่ตัวฉันแต่มันคือสังคมด้วยเช่นกัน
โลกที่ฉันเติบโตมามันกำลังจะแปรเปลี่ยนไปตามกาลเวลา หวังว่าฉันจะยอมรับ
สิ่งที่เกิดขึ้นได้นะ....

ช่วงชีวิตตอนมัธยมดำเนินไปอย่างรวดเร็ว อันที่จริงห้องของฉันไม่ได้รวมหัวกะทิของชั้นไว้หรอก ในห้องยังมีพวกที่มีนิสัยเกกมะเหรกเกเรอยู่ข้าง มักชอบแกล้งเพื่อน ๆ เป็นประจำโดยเฉพาะเพื่อนที่เป็นเด็กต่างชาติที่เข้ามาเรียนที่เมืองไทย ในห้องฉันมีครั้งคนหนึ่ง เขาเป็นลูกครึ่งญี่ปุ่นทำให้เวลาพูดภาษาไทยจะพูดไม่ค่อยชัด เด็กพวกนี้มักจะล้อเลียนเพื่อนคนนี้เป็นประจำแต่ไม่มีใครกล้าไปยุ่ง เพราะจะทำให้กลายเป็นเป้าหมายต่อไปของพวกมันทันที ไม่เว้นแม้แต่ฉัน ซึ่งฉันจะถูกแกล้งเป็นครั้งคราวบ้าง เพราะฉันไม่ใช่ผู้ชายแท้ ๆ อ่อนแอแกล้งง่าย ถ้าฉันไม่มีผลการเรียนดีพวกมันก็คงจะเข้าจู่โจมมากกว่านี้

“เบลล่า ขอลอกวิชาคณิตหน่อยสิ” หนึ่งในกลุ่มนั้นมาเป็นตัวแทนเพื่อขอลอกการบ้านฉัน

“ยังไม่ได้ทำเลย เราไม่ถนัดวิชานี้” ฉันปฏิเสธอย่างเรียบ ๆ

“โอ้ อย่าทำหวงหน่อยเลย” นายคนนั้นเข้ามาอดคอฉันเหมือนเราสนิท

กัน

“เอาไปดูไหมล่ะ” ฉันทวงสมุดที่วางเปล่าให้เขาดู เขาจึงผละจากฉันไปเพื่อไปขอเพื่อนคนอื่นลอกต่อ ฉันไม่ได้เรียนเก่งอะไรขนาดนั้นหรอก แค่เรียนอยู่ในระดับที่ตีเท่าตัวเอง เพื่อนผู้เป็นเป้าหมายต่อไปก็คือ เดี

แต่เป็นคนที่ยืนเก่งที่สุดของห้องเรา เป็นคนที่ฉันมักจะทำงานกลุ่มด้วยจึงทำให้สนิทกันมาก แถมในห้องก็ดูไม่มีใครเป็นแบบฉันอีกด้วย ฉันขอเปรียบเทียบให้เข้าใจง่ายก็คือภายในห้องของเราจะมีแบ่งระดับกันในห้องประกอบไปด้วย กลุ่มหัวกะทิเรียนดี กลุ่มเรียนระดับปานกลางที่ยังพอเอาตัวรอดได้ และกลุ่มสุดท้ายคือกลุ่มที่กล่าวถึงไปแล้วก่อนหน้านี้

“ขนาดตัวยังไม่ใหญ่เลย ทำเองบ้างเหอะ” ฉันพูดขึ้นขณะกำลังจดงานบนกระดานที่ครูได้สั่งไว้

“หรงก็พูดมาเหอะ เห็นเราเรียนเก่งหรือกะ” เพื่อนคนนั้นชี้หน้ามาทางฉัน

ฉันยังคงนั่งนิ่งไม่พูดอะไรต่อ

“เฮ้ย ไล่ฉัน พูดคำนี้ให้ฟังหน่อยดิ ภาษาญี่ปุ่น ‘อาริกาโตะ’ อ่านว่าอะไรวะ ไร่ แหย่นิดแหย่น้อยก็ไม่ได้” แล้วเขาก็เดินจากไปด้วยท่าทางเบื่อหน่าย

ชีวิตมัธยมของฉันก็เป็นเช่นนี้ทุกวัน นานเท่านั้นก็ดูไม่เปลี่ยนแปลงจนกระทั่งวันหนึ่งวันที่ฉันมาเรียนเหมือนปกติทุกวัน

“เบลจ๋า ขอลอกวิชาภาษาไทยหน่อย” เหมือนเดิมทุกวันที่จะส่งตัวแทน
มาลอกการบ้าน

“ยังไม่ได้ทำเลย” ฉันทปฏิเสธอ้อม ๆ ไปเหมือนเคย

“อ้อ แยกจิง ไม่ลอกแล้วก็ได้” แล้วเขาก็จากไปโดยที่ไม่ไปขอลอก
การบ้านแต่ต่อ ฉันทรู้สึกประหลาดใจที่เขายอมจากไปง่าย ๆ เช่นนี้คงมีอะไร
ผิดปกติอย่างแน่นอน

แล้วการเรียนการสอนภายในห้องก็ดำเนินไปจนถึงเวลาพักกลางวัน
ไม่ปกติอีกต่อไป...

เมื่อถึงเวลาพักกลางวันพวกเราจะรวมตัวกลุ่มที่เรียกตัวเองว่านางฟ้า
นั่งกินข้าวด้วยกัน ในกลุ่มประกอบไปด้วย ฉันท ธนา ไชน ใจ อาร์ต ตอนแรกเรา
รู้จักกันเพียงห้าคนและยังมีอีกกลุ่มหนึ่งที่เรายังไม่ได้ชวนมานั่งด้วยเพราะยัง
ไม่ได้สนิทกันเท่าไร ธนา ใจ อาร์ต จะอยู่ในห้องเดียวกัน ธนาแนะนำให้ฉันทกับไชน
รู้จักในวันแรกที่เข้าเรียน และด้วยความที่เราเป็นกลุ่มบุคคลประเภทเดียวกันจึงมี
ความคิดความเข้าใจซึ่งกันและกัน นั่นก็ทำให้ฉันทเปิดเผยความเป็นตัวเองมากขึ้น

“วันนี้กินก๋วยเตี๋ยวไถ่ร้านป่าเพ็ญไหมแก” ไชนถามเมื่อวางกระเป๋าลงที่
โต๊ะประจำของเรา

“เออ วันนี้อยากกินอยู่พอดี” โรงอาหารของโรงเรียนมัธยมแห่งนี้เป็นร้านอาหารที่คัดเลือกโดยโรงเรียน ที่นี่ไม่มีบริการข้าวให้ฟรีแบบโรงเรียนตอนประถม จะต้องเสียเงินซื้อและมีเงินมัดจำป้องกันงานชามแตก ในตอนแรกฉันไม่เข้าใจหรอกว่าทำไมต้องมีกรรมด่าได้ด้วย เพล้ง! เสียงานแตกบริเวณด้านล่างของโรงอาหาร “โห!” เสียงร้องของชายหนุ่มดังขึ้นทั่วทั้งสารทิศลอยไปทั่วโรงอาหาร ไซ้แล้วดูเหมือนเป็นวัฒนธรรมไปแล้วว่าเมื่อมีคนทำงานชามแตกจะต้องส่งเสียงโหร้องไล่ และคนคนนั้นจะต้องเสียมัดจำไปในที่สุดซึ่งมีราคาห้าบาทเท่านั้น ซึ่งไม่คุ้มเสียเลยสำหรับพ่อค้าแม่ค้าที่โรงอาหาร

ฉันกำลังค้นกระเป๋าเพื่อหากระเป๋าตังค์ แต่หาเจออะไรก็ไม่พบสักที ฉันเหงื่อแตกขึ้นมาทันที

“แก เราหากระเป๋าสตางค์ไม่เจอ” ฉันค้นกระเป๋าทุกช่องก็ไม่พบ

“อ้าว ลองหาดี ๆ” ธนาเดินกลับมาที่โต๊ะเพื่อมาช่วยฉันหา

“ไม่มี ไม่มีจริง ๆ” ฉันค้นแล้วค้นออกก็ยังไม่พบ เผอิญมันจะตกลงไปที่ซอกไหนสักซอกหนึ่ง

“เอาเงินเราไปซื้อข้าวก่อนไหม เจอแล้วค่อยเอาคืน” ธนายื่นเงินมาให้ฉันยืมก่อน

“ขอใจแก หวังว่าจะหาเจอนะ มีบัตรนักเรียนอยู่ด้วยนี่สิ” ฉันมีสีหน้าเป็นกังวลมาก แต่เหมือนพอจะรู้ตัวการที่ทำให้กระเป๋าสตางค์ของฉันหายไป

เวลากลางวันของฉันดูไม่สนุกอีกต่อไป ฉันกินข้าวกลางวันด้วยอารมณ์ที่ไม่ค่อยดีนัก “แกมันใจหรือว่ามันเป็นคนขโมย” คุณถามขึ้นหลังจากได้ฟังเรื่องราวที่ฉันสันนิษฐานขึ้น

“มันใจแน่นอน ปกติมันจะเข้าชี้ฉันอยู่เรื่อย แต่วันนี้มันมาแปลกที่มันยอมออกไปง่าย ๆ โดยไม่ขอร้องอีกหลาย ๆ ครั้ง”

“ถ้างั้นฟ้องครูไหม”

“ฟ้องแน่นอน” ฉันไม่เคยมีความกล้าเท่านี้มาก่อนเมื่อเทียบตอนอยู่กับไอซ์ เป็นเพราะการมีเพื่อนที่เข้าใจกันมากกว่าเพื่อนผู้หญิงอาจจะทำให้ฉันกล้ามากขึ้น การที่ฉันอยู่กับไอซ์จะเป็นไอซ์ที่คอยออกตัวรับแทนฉันอยู่เสมอทำให้ฉันขาดความกล้าไป และด้วยที่ฉันมีอำนาจในเรื่องการเรียนของห้องแล้วมีหรือที่ฉันจะต้องกลัวพวกนั้น ฉันคิดแบบนี้มาตลอดเพราะพวกนั้นไม่กล้าแก่งัดฉัน

เมื่อหมดเวลาพักช่วงกลางวัน ฉันรีบกลับขึ้นห้องไปเพื่อสังเกตพฤติกรรมของพวกมัน ทันทีที่ก้าวเข้าห้องไปพวกมันหัวเราะชอบใจที่ฉันโกรธ โดยที่ไม่รู้ว่าฉันรู้แล้วว่าใครเป็นคนทำ

“ก็มาเข้ามาแล้วหรือจ๊ะ” หนึ่งในนั้นพูดแล้วก็พากันขำกันทั้งกลุ่ม ฉันพยายามควบคุมอารมณ์ให้มากที่สุด การมาอยู่ที่นี่เหมือนได้ฝึกความอดทนไปด้วยในตัว

“ยุ่ง!” ฉันอยากจะทำอะไรสักอย่างให้พวกนั้นให้มันจบ ๆ ไป สังคมที่นี่ทำให้ฉันต้องซึมซับความหยาบคายไว้โดยไม่รู้ตัว ถึงเป็นแบบนี้ฉันก็พยายามไม่พูดพรั้มเพื่อให้อุบัติเป็นคนปากร้าย ถึงแม้แต่ตอนเด็กฉันอาจจะเคยพูดหยาบคายไปบ้างเพราะซอซอที่ฉันอยู่กับแม่ไม่ได้ดีหุอะไรเลย แต่ด้วยพอกับแม่คอยสั่งคอยสอนว่าอย่าพูดเพราะคนเขาจะมองเราเป็นคนหยาบคาย

“เดี๋ยวนี้ต่อปากต่อคำเก่งนะ”

“ถ้าไม่มากวนตีนก็ไม่พูดหรอก”

“อ้าว กูพูดดีด้วยนะ มาหาว่ากวนตีนอีก”

“โธ้ย ตายแล้วผลอด่าไปเหรอก ซอโทษนะ” ฉันพูดจาเย้ยหยันประชดประชัน “ก็ถ้าไม่ทำอะไรผิดก็คงไม่เหยิงใส่แบบนี้ เตรียมตัวไว้เลย”

“พวกกูทำอะไร นี่เห็นว่าเรียนเก่งหรือกนะ ถึงไม่ยอมแก๊ง”

“เฮอ เดียวก็รู้” ฉันวางกระเป๋าเสียงดังตึงตึงให้ทุกคนรู้

บรรยากาศการเรียนเป็นไปปกติมีแค่ฉันยังรู้สึกโมโหไม่หายกับสิ่งที่เกิดขึ้น โรงเรียนมัธยมมักจะมีคาบ 'ไฮมรุม' ที่ครูที่ปรึกษาจะมาใช้เวลาร่วมกับนักเรียนประจำชั้นเพื่อให้คำแนะนำหรืออบรมสั่งสอนที่ได้รับข้อเสนอแนะจากครูท่านอื่น

ครูประจำชั้นของพวกเขาทั้งสองคน ครูคนแรกสอนวิชาคณิตศาสตร์ชื่อว่า ครูเจน ครูเจนเป็นครูผู้หญิงรุ่นใหม่ เข้าใจวัยรุ่นเป็นอย่างดี ไฟแรงและเป็นคนโผงผาง พูดตรง ครูเจนชอบให้เราเรียกเขาว่าดี ครูเจนนี่ ส่วนคนที่สองครูอ้อฟเป็นครูผู้หญิงสอนวิชาภาษาอังกฤษบุคลิกตรงข้ามกับกับครูเจน เป็นคนเงียบขรึม พูดน้อยแต่ต่อยหน้าเวลาที่นักเรียนไม่เชื่อฟัง

"ครูได้ข่าวมาว่าใครขโมยกระเป๋าตังค์เพื่อนไป" ครูเจนพูดขึ้นตั้งแต่ต้นคาบ

"ครูจะไม่พูดนะว่าใครแต่ขอให้ยอมรับ" ครูอ้อฟเสริมต่อ

"ใคร!" ครูเจนถามต่อ "ถ้าไม่พูดครูจะเรียกชื่อนะ" ทั้งห้องเงียบงัน ฉันมองเด็กพวกนั้นด้วยหางตาด้วยสีหน้าจริงจัง

“โอเค! ครูจะเรียกเอง” ครูเจนนีรีบไปครูหนึ่งก่อนกวาดสายตาไปรอบ ๆ ห้อง ยืนมองไปช่วงพักเที่ยงก่อนจะขึ้นห้องไปฉันได้เข้าไปหาครูเจนนีในห้องหมวดวิชา คณิตศาสตร์

“ครูเจนนี กระเป๋าเงินสูญหาย” ฉันเดินเข้าไปหาครูเจนนีที่โต๊ะทันที อารมณ์ ตอนนั้นฉันแปรปรวนไปหมดทั้งโมโหและเสียใจ

“อ้าว หนูทำหายหรือมีใครเอาไปถูก” ครูเจนนีกำลังกินส้มตำอยู่พอดี

“หนูก็ไม่ทราบค่ะ แต่ว่าหนูสงสัยอยู่คนหนึ่ง” ครูเจนนีพยักหน้ารับฟังฉัน “คืออย่างนี้ค่ะ วันนี้คุณเซนทร์เขาก็มาขอลอกรถบ้านหนูปกติเหมือนทุกวันค่ะ แต่วันนี้เขามาแปลก เขาไม่ได้เข้าชี้หนูแล้วหนูก็รู้สึกว่าเขาเข้ามาใกล้มากเกินไป จากนั้นก็เริ่มสงสัยว่าทำไมเขาถึงยอมออกไปง่าย ๆ พอมาเมื่อกลางวันเมื่อกี้หนู ได้ค้นกระเป๋าเงินแล้วก็ไม่เจอ” ฉันอธิบายให้ครูเจนนีฟังเป็นฉาก ๆ

“อ้อ! แล้วหนูมั่นใจใช่ไหม มีหลักฐานหรือเปล่า” ฉันส่ายหน้า มันเป็น เพียงข้อสันนิษฐานของฉัน บางทีอาจจะรู้สึกไปเองก็ได้ แต่ถ้าคาบบ่ายนี้เขายังคงมีพิรุณก็อาจจะทำให้ฉันมั่นใจก็ได้

เมื่อคาบบ่ายแล้วในขณะที่ฉันยังคงโมโหอยู่ก็ได้ยินพวกนั้นมันพูดลอย ๆ ขึ้นมา

“วันนี้รวย วันนี้รวย” จู่ ๆ ก็พูดขึ้นมาแบบไม่มีปี่ไม่มีขลุ่ย ทำให้ฉันสงสัยว่าเจ้าพวกนี้เอาเงินมาจากไหน มันชูแขนก็ขึ้นไปมาเหมือนอยากให้ฉันรู้ว่าเงินอยู่กับพวกมัน แต่ไปเอาคืนไม่ได้ ถ้าฉันไปเอาคืนก็คงจะต้องเสียแรงไปเปล่า ๆ เพราะฉันสู้พวกมันไม่ได้เลย และเมื่อเห็นแบบนี้แล้วฉันก็ยิ่งเกรอเข้าไปใหญ่

“วันนี้ได้เงินมาเยอะง่าย” พวกมันหัวเราะกันเสียงดังลั่นห้อง ยิ่งทำให้ฉันมั่นใจว่าเป็นพวกมันแน่ ๆ โดยเฉพาะไอ้เซน

ตัดกลับมาที่เหตุการณ์ที่คาบโฮมูมูม ครูเจนจะเอ่ยชื่อของคเซนทรี่ขึ้นเพื่อตรวจสอบข้อกล่าวหาของฉัน และพอแน่ใจว่าเขาเป็นคนเอาไปจริง ๆ

“คเซนทรี่!” ครูเจนจ้องไปที่เขา ทำให้เซนสะดุ้งตัวขึ้นมา

“ครับ! ผมเปล่าล่ะ ผมไม่ได้เอาไป”

“ครูยังไม่ได้บอกเลยว่าเธอทำ ครูแค่เรียกจะถามเฉย ๆ แล้วรู้ไหมใครเอาไป” ครูเจนค่อย ๆ ลูกจากที่นั่งแล้วเดินไปยังโต๊ะของเซน

“ผมไม่รู้ ครูไปถามคนอื่นเถอะ” เขาปฏิเสธให้ความช่วยเหลือ

“เหออ” ครูเจนเดินเข้ามาใกล้ ๆ “จันเปิดกระเป๋ า เปิด!” ครูเจนชี้นิ้วไปที่กระเป๋ านักเรียนของเซนที่ดูผมมาจ

“ไม่ได้ครับ” เขาเอาระเบาะขึ้นมากอดไว้

“จะเปิดเองหรือให้ครูเปิด” ครูเจนนุดอย่างช้า ๆ “เบาะหนุ่มมาดูกระบะเป่า
เลยลูก ว่ามีของหนูใหม่”

ครูเจנדึงกระบะเป่าจากมือเขนออกมาค้น ค้นลุกขึ้นมาดูเพื่อตรวจสอบอีกครั้ง แล้ว
ก็ค้นพบว่ามีกระบะเป่าเงินของเจนนุดอยู่ “นี่ไง ไหนบอกว่าจะไม่ได้เอาไป โกหกนะ”

“เรียกผู้ปกครองดีไหม” ครูอ๊อฟพูดขึ้น

“นิสัยเสีย ครูไม่ได้สอนให้พวกเธอเป็นคนแบบนี้นะ จะเกรงใจงี้ก็ไม่
ควรไปแกล้งไปขโมยของของเข่า ทั้งกลุ่มเลย ให้เรียกพ่อแม่มาคุยใหม่”

ทุกคนสายหน้า ส้มหน้าก้มตารับผิดชอบต่อความผิด ส่วนเจนนุดก็ยื่นมองด้วยความ
เวทนา บางทีเขาก็อาจจะไม่ต่างจากปอนดีในอดีตสักเท่าไร แต่ความเห็น
ใจนี้ไม่มีผลกับเจนนุดในเมื่อเขาทำความผิดเขาก็ต้องได้รับบทลงโทษ ตั้งแต่เจนนุด
มาที่นี่เหมือนสอนให้เจนนุดตัวรอดจากเด็กพวกนี้ที่มีมากมายภายในโรงเรียน ทั้ง
โดนแกล้งตอนกลางวันบ้าง โดนล้อตอนไปเรียนที่ตึกอื่นบ้าง หนักสุดก็คงจะปะ
จางใส่ให้แตกใกล้ ๆ โตะของพวกเขาเพื่อให้โดนโห่ร้องแต่เมื่อนานไปเขาก็ชิน
และไม่สนใจไปเอง เหมือนกลายเป็นว่าเราต้องปรับตัวโดยที่พวกนั้นไม่ต้อง

ทำอะไรเลย บางทีก็ส่งสารครูบาอาจารย์ที่ต้องมาคอยไล่ให้เด็กพวกนี้เรียนกันจนจบมัธยมต้น

ถ้าฉันไม่แสดงด้านที่เข้มแข็งออกมาฉันก็ไม่มีทางที่จะปกป้องตัวเองได้เลย โชคดีที่ฉันไม่นิยมการใช้ความรุนแรงก็ต้องใช้เหตุผลและสมองเข้าช่วย การแก้ปัญหาที่ต้องพึ่งพาคุณครูบ้างในบางครั้ง ทำให้ไม่มีใครในห้องกล้าแกล้งฉันอีก แต่เพื่อนอีกคนยังถูกแกล้งอยู่เป็นประจำ

วันเวลาผ่านไปจนถึงช่วงชั้นมัธยมปีที่ ๓ เหตุการณ์เป็นปกติ พวกเราเติบโตขึ้นเป็นอย่างมาก ช่วงเวลานี้จะเป็นช่วงที่พวกเราอยากรู้อยากลองอะไรหลายๆ อย่าง โดยเฉพาะการแต่งหญิงเป็นศัพท์ที่เรียกในหมู่เราที่จะเป็นการแต่งกายแบบผู้หญิงโดยสวมใส่วิกผมที่มีหลากหลายทรงเพื่อออกไปเที่ยวกันข้างนอก

“แก วันเสาร์นี้ไปสยามกัน” โชนถามตอนพวกเรามารวมตัวกันตอนเลิกเรียน

“วันก่อนฉันซื้อชุดมาใหม่ ดีเลยจะได้ใส่มา” ใจพูดขึ้นมาในขณะที่มือกำลังไถหน้าจอโทรศัพท์

“เบสไปใหม่” ปกติแล้วก็ตามเป็นมารยาทเพราะหลายครั้งฉันไม่สามารถไปเที่ยวไกล ๆ กับเพื่อนได้ เช่นเดียวกับอาร์ตซึ่งเป็นเด็กเรียน เรียบร้อยกว่าเพื่อนทุกคน ต้องขอพอกับแม่เพื่อมาเที่ยวกับเพื่อน

ฉันสายหัว ไม่เอาด้วย แต่คราวนี้เหมือนทุกคนจะอยากให้ฉันไปด้วยมาก ๆ

“เดียวไปขอพอกับแม่ให้เอาใหม่” ฉันมาคลั่งแขนฉันเพื่ออ้อนให้ฉันตอบตกลง

“ฉันไม่มีชุดสวย ๆ แบบพวกแกนี่”

“เดียวไปซื้อมาได้ นี่เดียวให้ยืมวิกเอาใหม่” ใจเก็บโทรศัพท์แล้วเงยหน้ามาพูดกับฉัน

“จะดีหรือ” ฉันครุ่นคิดอยู่พักหนึ่ง

“ดีสิจะได้แต่งตัวสวย ๆ ไปเที่ยวด้วยกันไง” ฉันไม่มีชุดสวย ๆ ให้ใส่ก็เพราะว่าตลอดสามปีที่ผ่านมาฉันไม่เคยได้บอกให้ครอบครัวรับรู้เลยว่าฉันกลายเป็นแบบนี้ไปแล้ว ที่ฉันมาพอกับแม่มักคิดว่าฉันเป็นเด็กอ่อนแอแต่ยังคงเป็นเด็กผู้ชายอยู่ แต่เมื่อฉันอยู่ที่โรงเรียนฉันก็จะเป็นตัวของตัวเองได้มากกว่า

การทำอะไรแบบนี้ต้องปิดบังเอาไว้ เมื่อฉันได้ของจากใจมาฉันก็ต้องเอามาซ่อนไว้ไม่ให้ใครเห็นจนกว่าจะถึงวันที่ออกไปข้างนอก

แต่มันไม่เป็นไปตามคาดเช่นนั้น ในเมื่อวันหนึ่งก่อนวันนัดหมาย...

เมื่อฉันกลับบ้านมาปกติ แม่มีอาการแปลก ๆ ไม่พูดไม่จากับใคร พ่อเองก็ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้นด้วยเช่นกัน

“พ่อถามลูกเองสิ ว่าเอาอะไรมาซ่อนไว้” แม่พูดขึ้นด้วยน้ำเสียงโกรธ

“เอาอะไรมาซ่อนไว้” พ่อถามฉัน

“เปล่านี้” เนื้อตัวฉันเย็นเฉียบ เริ่มมีอาการสั่นกลัว แม่เรียกพ่อกับฉันขึ้นไปข้างบน

“แล้วนี่มันอะไร!” แม่ปวกผมใส่ตัวฉัน ฉันยืนสั่นจนพูดอะไรไม่ออกเป็นอาการของคนสั่นกลัวแบบบอกไม่ถูก “ฉันให้แกเป็นผู้ชายนะ ไม่ใช่มาเป็นตุ๊ดเป็นแต่ตัวแบบนี้!” แม่ระเบิดอารมณ์ใส่ฉันทันที โดยที่พ่อเองก็เข้ามาห้ามไว้

“หนูเอาไว้ใช้แสดงเฉย ๆ” ฉันพยายามแก้ตัวน้ำขุ่น ๆ

“แสดงอะไร ทำไมต้องทำแบบนี้!” แม่ดึงตัวฉันมาทูปตีทั่วทั้งตัว ฉันพยายามสลัดตัวเองให้หลุดออก พ่อรีบเข้ามาห้ามแต่ถูกแม่ผลักออก ฉันกลั้นไว้ ไม่อยู่พยายามกรี๊ดร้องออกมา ทั้งฉันและแม่เราร้องให้กันทั้งคู่แต่ไม่ใช่เพราะความโศกเศร้า แต่เป็นเพราะความโกรธที่ปะทุใส่

“แม่พอได้แล้ว ฮือ โอ๊ย!” ฉันพยายามร้องขอให้แม่หยุด แต่แม่ก็ไม่หยุด ฉันจึงจำเป็นต้องยอมให้แม่ตีต่อไปจนตัวช้ำเป็นรอยจ้ำทั้งตัว ถ้าถามว่าทำไมแม่ถึงทำกับฉันแบบนี้เป็นเพราะแม่ไม่ชอบแม่แต่ไหนแต่ไรแล้ว ตั้งแต่ตอนนั้นที่แม่คิดว่าฉันมีความเปียงเบน แต่ยิ่งโตขึ้นแม่อีกยังคิดว่าฉันต่อต้านแม่ ฉันรู้สึกอึดอัดเสมอเมื่อจะพูดคุยกับแม่ หลังจากวันนั้นเป็นต้นมาฉันไม่คิดจะยอมแม่ ฉันกลับทำให้มันรอบคอบมากกว่าเดิมไม่ว่าจะชื่ออะไรมาฉันจะหาที่ซ่อนที่มืดที่สุด ที่ที่แม่คาดไม่ถึงมันทำให้ฉันรู้สึกเจ็บปวดที่ต้องหลบ ๆ ซ่อน ๆ จากแม่แทบทุกครั้ง มันคือแผลในหัวใจที่ถูกสะกิดให้เจ็บ แผลที่ไม่มีวันรักษาให้หายได้ เป็นได้แค่แผลที่รอวันถูกสะกิด วันใดที่แม่โกรธแม่มักจะหยิบเรื่องราวเหล่านี้มาทำร้ายจิตใจของฉันไม่หยุด แม่มักจะบอกว่าไม่ทำเพื่อแม่เลยหรือ แต่เป็นผู้ชงยดี ๆ ให้แม่ไม่ได้แล้วหรือ แล้วทำไมแม่ไม่คิดถึงจิตใจของฉันบ้าง ฉันต้องฝันทนในสิ่งที่ฉันไม่อยากจะเห็น ฉันอยากเป็นตัวของตัวเอง แต่แม่ได้แต่คอยแซะคอยว่าฉันเสมอว่าสิ่ง

ที่ฉันทำนั้นมันดีแล้วจริงหรือ ฉันได้แต่คิดแบบนี้เสมอมา จนกระทั่งเวลาผ่านไป
ไป ไม่มีใครเคยคาดคิดว่าอนาคตจะเป็นเช่นไร

เมื่อฉันก้าวเข้าสู่วัยมัธยมปลาย...ทุกอย่างก็เปลี่ยนผันไป จนทำให้ชีวิต
ของฉันหลังจากนี้ไม่เหมือนเดิมอีกต่อไป ...

อยุ่สนใจกับเรื่องที่เกิดขึ้นเลย เธอจะร้องให้ถ้าเก็บเรื่องของฉันมาคิด มุมมืดของฉันที่ไม่เคยให้ใครได้เห็น ก็คงมีแค่เธอที่รับรู้ละ มีเลื้อกลางคืนมักจะ ปรากฏอย่างเดียวดายในยามค่ำคืนท่ามกลางแสงจันทร์ที่ผู้ذنหลับไหลไปแล้ว ไม่เคยมีใครรู้เรื่องของฉัน ได้แต่หวังว่าจะมีคนไปพบแล้วได้ฟังเรื่องราวของฉัน บ้าง เปรียบกับตัวฉันที่ไม่เคยเล่าเรื่องนี้ให้ใครได้ฟัง มันคือแผลลึกในใจที่กำลัง ผุดขึ้นมาสร้างความเจ็บปวดให้ฉันพยายามก้าวผ่านมันไปอีกครั้ง ถ้าเธอได้ฉัน แล้วอยากให้เธอเข้มแข็งเพื่อตัวเองนะ อย่าเจ็บปวดเพราะใครคนอื่นเลย แล้วเจอกันในฉบับหน้า

ดูจยรักและห่วงใย

เบล

บทที่ ๙

ผีเสื้อ สัญลักษณ์ผู้นำทางแห่งโลกวิญญาณ

ถึง เธอที่ฉันรู้จักดี

เธอเคยได้ยินไหมว่าผีเสื้อเป็นสัญลักษณ์ผู้นำทางวิญญาณไปยังอีกภพหรือก็คือความตาย มีหลายความเชื่อที่มองว่าผีเสื้อคือวิญญาณ รวมถึงสิ่งที่สื่อถึงว่าจะมีความตายเกิดขึ้น ใครจะไปรู้ว่าสิ่งมีชีวิตที่สวยงามเช่นนี้กลับถูกเชื่อมโยงกับเรื่องของวิญญาณและความตาย

ในช่วงชีวิตที่กำลังไปได้สวยแต่กลับมีจุดพลิกผันที่ทำให้เปลี่ยนแปลงครั้งใหญ่ เปรียบดังผีเสื้อที่สวยงามแต่กลับทำหน้าที่ส่งสารและนำพาวิญญาณสู่อีกภพภูมิหนึ่ง ชีวิตของฉันนั้นกำลังไปได้ดี แต่พังทลายลงเพราะความอดทนของตัวเองไม่สูงพอ

อย่าเพิ่งกังวลใจไปเลย ชีวิตคนเรามีค่ามากกว่าที่เราคาดคิดเสียอีก บางทีกว่าจะได้รู้คุณค่าก็เกือบสายไปเสียแล้ว ความเจ็บปวดมาทั้งชีวิตอาจจะก่อให้เกิดสิ่งที่ดีร้ายที่สุดก็ได้ เพราะฉะนั้นฉันอยากให้เธอได้อ่าน ให้เธอได้รู้ตัวและรับฟังความเจ็บปวดของฉันไว้เป็นบทเรียน

จดหมายจากผีเสื้อ | - 148 -

เหตุการณ์หลังจากวันนั้นฉันต้องใช้ชีวิตแบบสองชั่วโมงในวันเดียวคืออยู่บ้านฉันจะเป็นเบตที่เงียบขรึมไม่พูดจกกับใคร ฉันเปลี่ยนไปมาก พอ ๆ กับสภาพสังคมรอบตัวที่พัฒนาก้าวหน้าไปมากแต่ความคิดคนนั้นดูไม่เปลี่ยนไปเลย โดยเฉพาะกับแม่ของฉันที่ยังอคติเรื่องเพศของฉันไม่เปลี่ยนแปลง พยายามทำให้ฉันกลับมาเป็นผู้ชายที่แม่คาดหวัง แต่ฉันทำไม่ได้ ฉันรู้สึกเจ็บปวดและไม่เป็นตัวเอง ฉันต้องเก็บซ่อนความรู้สึกที่อยากปลดปล่อยไว้ในใจจึงทำให้ฉันกลายเป็นคนที่ไม่พูดอะไรกับใคร สายตาจับจ้องแต่โทรทัศน์ พุดคุยกับเพื่อนที่ดูแล้วจะสบายใจมากกว่า บ้านไม่ใช่สถานที่ที่ปลอดภัยสำหรับฉัน ณ ช่วงเวลาหนึ่ง ฉันอยากจะไปโรงเรียน ที่โรงเรียนฉันมีอิสระมาก ไม่มีใครรู้ไม่มีใครเห็นว่าฉันจะเป็นอย่างไร สังคมภายนอกดูจะเปิดกว้างกว่าการอยู่ที่บ้านเสียอีก

ฉันขึ้นมาอยู่มัธยมปลาย โตเป็นผู้ใหญ่มากขึ้น ฉันพยายามเปลี่ยนตัวเองเมื่ออยู่โรงเรียนใหม่มากที่สุด ปัจจุบันฉันได้เข้ามาอยู่ห้อง ๒ เป็นห้องที่ใครหลาย ๆ คนมองว่าเป็นมันสมองของโรงเรียนเนื่องจากต่อจากนี้ห้องของพวกเราจะเป็นห้องที่รวมเด็กเรียน เด็กกิจกรรมและนักกีฬามาอยู่รวมกัน อีกทั้งในอนาคตเองคุณครูได้ฝากฝังให้ห้องของพวกเราเป็นคณะกรรมการนักเรียนอีกด้วย การที่ได้มาอยู่ที่นี้ฉันรู้สึกดีใจมากที่ไม่ได้เจอเด็กพวกนั้นอีก เพราะต้องแยกแผนก

สายการเรียนตามความถนัด เพราะห้องนี้คือแผนกวิทย์คณิตที่เป็นหน้าตาของโรงเรียน จึงได้รับความสำคัญมากกว่าแผนกสายศิลป์ภาษาหรือศิลป์คำนวณ

ฉันมีความรักครั้งแรกเมื่อได้ย้ายมาเรียนรวมกันกับห้องของธนา ใจและอาร์ต ส่วนไชนก็ได้ย้ายสายลงมาเรียนด้วยเช่นกันเนื่องจากการเรียนห้องกีฟต์นั้นไม่ใช่ทางที่ถนัดของเธอ พวกเราทั้งห้าคนได้ย้ายมาเรียนด้วยกันทำให้มีความสุขมาก ผู้ชายคนนั้นก็เคยอยู่ในห้องเดียวกับธนา ฉันรู้สึกตกหลุมรักเขาตั้งแต่แรกเห็น เขามีผิวขาวหน้าตาจิ้มลิ้ม ตัวเล็กกว่าเด็กผู้ชายคนอื่น ๆ แต่ก็สูงกว่าฉัน เขาชื่อว่าจิน จินเป็นผู้ชายที่พูดน้อยชอบพูดคุยกับเพื่อนสนิทมากกว่า และพวกเรา ก็ชอบไปแห่เขาอยู่บ่อย ๆ แต่ฉันไม่เข้าไปร่วมด้วย เพราะแค่สบตาฉันก็ไม่กล้าแล้ว

“ชอบจินก็ไปบอกซะสิ” ใจสนับสนุนฉันในฐานะเพื่อนสนิทคนหนึ่งที่รับรู้เรื่องราวของฉันมาตลอด เพราะฉันไว้ใจเพื่อนทุกคนในกลุ่มเสมอจึงเล่าให้ฟังทุกเรื่องได้

“ไม่เอาอะ จินมันหล่อมากนะ จะมาชอบคนแบบเราหรอ?”

“ระวังอดน้ำ หล่อ ๆ แบบนี้เสร็จพวกผู้หญิงหมด”

ความรักในวัยเรียนของพวกเขาเป็นเรื่องปกติเพราะสังคมชายล้วนก็
รายล้อมไปด้วยเด็กผู้ชายที่หลากหลาย คนภายนอกอาจจะมองว่าเป็นสวรรค์
สำหรับทุกคน แต่ความจริงนั้นเป็นเรื่องยาก ความรักในชายล้วนถ้าไม่เปิดใจ
ก็ไม่สามารถประคองความรักไปได้เลย ยิ่งเรียนจบไปแล้ว ไปเจอสังคม
มหาวิทยาลัยอาจจะพบเจอผู้หญิงอีกมากมายที่ดีกว่าพวกเขาก็ได้

การเรียนของฉันเป็นที่น่าพอใจเพราะเรียนอยู่ระดับที่ดีมาก ในเทอม
แรกฉันสอบได้อันดับที่ ๕ เป็นอันดับต้น ๆ ของห้องแต่ก็ยังไม่ถึงเป้าหมายที่วาง
เอาไว้ โดยฉันมักจะตั้งเป้าไว้ว่าถ้าเทอมนี้ได้เท่าไร เทอมหน้าจะต้องทำให้ดีกว่า
แล้วฉันก็ทำได้จริง ๆ ด้วยความเรียนเก่งของฉันทำให้เพื่อนมักพึ่งพาฉันเสมอ
โดยเฉพาะเงินเงินมักมาขอความช่วยเหลือฉันมากกว่าขอลดค่าการบ้านแบบเด็ก
เกเรพวกนั้นที่ชอบใช้กำลัง

“เบล สอนฉันนี้หน่อยสิ” เงินมาขอให้ฉันช่วยสอนวิชาชีววิทยาที่ฉันถนัด
ที่สุดในบรรดาวิชาสายวิทย์ทั้งหมด

“ด..ได้สิ” ฉันไม่แม้จะสอบตาเงิน ได้แต่หลบหน้าแล้วก็พุดขึ้น ฉัน
พยายามควบคุมสติแล้วมองไปที่กระดาษเพียงอย่างเดียวเท่านั้น ฉันค่อย ๆ สอน
เงินให้เข้าใจได้ง่ายขึ้นจากความจำของตัวเองเพราะวิชาชีวจะเป็นวิชาที่ใช้ความจำ
เยอะ ส่วนฟิสิกส์และเคมีจะเป็นวิชาคำนวณฉันจะไม่ถนัด

เธอยังจำปอนด์ได้ไหม เด็กผู้ชายที่ดูเหมือนจะเป็นเด็กนิสัยแค้นในสายตา
ของผู้ใหญ่หลายคน มันจะพูดถึงปอนด์อีกครั้งหลังจากนี้ ณ ช่วงเวลานี้ซึ่งได้กลับ
เข้ามาในชีวิตมันอีกครั้ง

ในวันแรกที่เราเรียนห้องเดียวกันเหมือนปอนด์จะรู้ว่าฉันกับเขาจะได้
เรียนที่ห้องเดียวกัน... ปอนด์ติดเข็มกลัดที่ฟ้าเคยให้ไว้ แต่เหมือนเราจะกลายเป็น
คนไม่รู้จักไปเสียแล้ว และในทุก ๆ วันหลังจากนั้นเราแทบไม่ได้คุยกัน ปอนด์
เรียนไม่ได้เก่งมากนัก แต่ปอนด์ชอบเล่นฟุตบอลเป็นชีวิตจิตใจจนเพื่อนในห้อง
อยากจะเล่นกับเขา ยิ่งทำให้ฉันกับเขาห่างเหินกันยิ่งกว่าเดิมเสียอีก ไม่มีใครรู้ว่า
ปอนด์กับฉันเคยเรียนโรงเรียนเดียวกันตอนประถมจึงทำให้ไม่มีใครพูดถึงเรา
ทั้งคู่เลย

จนกระทั่งเราอยู่ ม.6 ฉันสังเกตเห็นและรู้สึกขัดข้องใจเป็นอย่างมากที่
ปอนด์ติดเข็มกลัดนี้ที่กระเป๋าสะพายหลังแทบจะบ่อยครั้ง มีแค่ฉันที่สังเกตเห็น
เข็มกลัดชิ้นนี้ แต่ไม่มีโอกาสเข้าไปพูดคุยกับเขาเลย จึงรีบติดต่อฟ้ากับไอซ์ผ่าน
แอปพลิเคชันแชท

กลุ่มสาว สาว สาว

ฉันทน์ : จำที่ฉันทน์เล่าได้ไหมแกว่าฉันทน์เรียนห้องเดียวกับปอนด์

ไอซ์ : จำได้

ฟ้า : ได้สิ

ฉันทน์ : (ส่งรูปกระเป๋าของปอนด์ที่ติดเข็มกลัดรูปพวกเราสามคน)

ไอซ์ : ทำไมเพิ่งมาติดเอาปอนนี่นะ

ฟ้า : หรือเพราะว่าปอนด์อยากคุยกับแฉะ เบล

ฉันทน์ : ไม่รู้เลยอะ ตั้งแต่เรียนมาก็คุยกันแทบบปค้ำได้

ไอซ์ : ลองชวนคุยดูสิ เผื่อจะสนิทกันก็ได้นะ

ฉันทน์ : จะโดนตอຍใหม่เนี่ย ปอนด์จำฉันแทบไม่ได้

ฟ้า : สวยขึ้นขนาดนี้จำได้ก็บ้าแล้ว

ไอซ์ : ลองทักดูนะจ๊ะ เป็นกำลังใจให้

ฟ้า : ฮู้ ๆ

ฉันตัดสินใจเดินไปทักปอนด์หลังจากเข้าแถวเสร็จทันที แต่ปอนด์วิ่งไป
ไวมากแล้วฉันก็เดินเข้ามาทักทาย

“วันนี้ไปไหนหรือเปล่า”

“เออ เปล่าล่ะ..” ฉันชะเง้อมองหาปอนด์ว่าเขาหายไปไหนแล้ว ฉันก็
สังเกตเห็นเขื่อนั้นจึงถามขึ้น

“มองใครหรือ ไซปอนด์หรือเปล่า” ฉันไม่ได้สนใจฟังเสียงเงินแม้แต่บ่อย
จนลืมไปว่าฉันแอบชอบเขาอยู่แทบไม่ได้สบตาเลยด้วยซ้ำ

“อู๋..” ฉันสะดุ้งเมื่อมองกลับมาที่หน้าของจิน ใบหน้าที่หล่อเหลาไร้ที่
คิดของฉันทำให้ฉันหลบสายตาไปครู่ใหญ่ “ตอนเย็น ม...ไม่ได้ไปไหน..”

“เย็นนี้ช่วยสอนควรวบ้านเราได้ไหม”

“เออ ดึงได้สิ” ฉันรับปากตกลงไปโดยที่ไม่คิดว่าในอนาคตจะเกิดอะไร
ขึ้นกับฉัน ฉันแทบไม่ได้สนใจเงินแทบทั้งวันเลย ฉันมัวแต่คิดถึงเรื่องที่จะเข้าไปคุย
กับปอนด์อย่างไรดี คิดแบบนี้ไปทั้งวันกับเพื่อนก็แทบจะไม่ได้คุย

“เพื่ออะไรจะได้ไปตีวงหนังสือกับหนุ่มที่ชอบแล้วละสิ” ธนาสะกิดฉันที่
เหม่อลอยอยู่

“ก็จริงนะ แต่ฉันไม่ได้ตั้งใจเลย” ฉันมีสีหน้าเคร่งเครียด

“ทำไมอะ” ธนาถาม

“ทั้ง ๆ ที่ชอบจินมากขนาดนั้น แต่ฉันมีแค่สนใจคนอื่น”

“คนอื่นที่ว่ะ?”

“ปอนด์นี่...” ฉันเอ่ยชื่อของเขา

“ปอนด์ที่เคยเล่าให้ฟังอะนะ ว่าเคยมาจากโรงเรียนเดียวกันที่แก่เล่าให้ฟังตอน ม.ต้นนะเหรอ” ธนาตุ๊กใจกับสิ่งที่ฉันพูด

“ไม่ ๆ คือฉันนะสังเกตเห็นปอนด์ติดเข็มกลัดของฟ้าที่มีหน้า ฉัน ไรท์ ฟ้า ใจเลยไม่รู้จะชวนคุยยังไง ทุกวันนี้เห็นไหมละ แสบไม่ได้คุยกันเลย”

“เอ้อ ลองหาจังหวะดูสิ”

“คิดอยู่” ฉันไม่รู้จะหาวิธีใดแล้ว เมื่อได้จังหวะที่ไรปอนด์จะต้องหายไปเสมอ จะพักเที่ยงหรือพักระหว่างคาบก็หาไม่เจอเลยสักครั้ง จะคาบไหน ๆ ก็นั่งห่างกันหลายช่วงโต๊ะ คาบพละทีดูเหมือนจะเป็นคาบว่างปอนด์ก็จะไปร่วมวงเตะฟุตบอลกับเพื่อนจนหมดคาบ แม้แต่คาบโฮมรูมเองฉันก็ไม่วางจะขยับตัวไปไหน

เนื่องจากต้องช่วยกันทำการบ้านกับกลุ่มเพื่อนในห้อง เมื่อถึงเวลาเลิกเรียนทำให้ฉันต้องหาโอกาสช่วงที่ปอนด์กำลังเดินกลับบ้านไป แต่แล้ววันนี้ก็มีเหตุให้ฉันต้องไม่รู้ว่าอีกนั่นก็คือต้องอยู่สอนการบ้านให้จิน ดูเหมือนฉันจะต้องเลือกลักทางหนึ่งสินะ แต่อะไรดีใจให้ฉันต้องเข้าไปคุยกับปอนด์วันนี้ด้วยนะแต่วันอื่น ๆ ก็ดูไม่มีโอกาสเช่นกัน ข้อมูลติดต่อช่องทางต่าง ๆ ปอนด์ก็แทบไม่เข้าไปใช้งานทั้ง ๆ ที่ได้มาอยู่ห้องเดียวกันแล้ว

เมื่อถึงเวลาเลิกเรียนฉันยืนดักรอปอนด์หวังว่าจะใช้เวลาเพียงน้อยนิดทักทายกัน แต่ปอนด์กลับหายไป ฉันจึงรอจนแทนเพื่อไปสอนการบ้านที่ศาลาในโรงเรียน ฉันได้แต่ภาวนาว่าจะมีเวลาว่างแวะไปหาปอนด์ที่สนามฟุตบอล

ฉันกระวนกระวายใจ คิดมากเรื่องนี้อยู่ครู่ใหญ่ จินสังเกตเห็นสีหน้าฉัน เครื่องเคียดกว่าปกติ อีกทั้งฉันแทบไม่ได้สนใจเขา เหมือนเขาไม่ได้อยู่ตรงหน้า ถ้าฉันไม่ตัดสินใจเอาตอนนี้ฉันก็จะไม่สบายใจแบบนี้ไปเรื่อย ๆ ทำยที่สุดฉันถึงตัดสินใจเพียงเสี้ยวแล้วจึงลุกออกจากโต๊ะในทันที สว่างความตื่นตระหนกให้กับจิน

“ไปไหนเหอเบล”จินสะดุ้งเมื่อฉันทำท่าจะลุกขึ้นมาโดยไม่บอกกล่าว

“เดี๋ยวเรามานะจิน” ฉันลุกพรวดไปทันที

ฉันมุ่งตรงไปยังสนามฟุตบอลใหญ่ของโรงเรียน เพื่อตามหาปอนด์เพื่อ
ว่าเขาอาจจะกำลังเตะฟุตบอลอยู่ก็ได้ ฉันรีบเดินไปที่นั่นที่ จุดประสงค์เดียวที่
อยากจะทำปอนด์เลยว่ามีเหตุอะไรที่เขาจะต้องติดเชือกมัดมาหลังจากที่ได้เจอก
กับฉัน เมื่อฉันสอดส่องตามหาปอนด์ทั่วทั้งสนามก็ไม่พบ ถามเพื่อนคนอื่น ๆ ก็ได้
ความว่าปอนด์กลับบ้านไปเมื่อกี้ ฉันจึงไม่รีรอรีบวิ่งไปที่หน้าโรงเรียนทันทีปอนด์
อยู่ข้างหน้าห่างจากฉันอยู่มากโข ฉันจึงต้องเร่งตัวเองขึ้นมาหน่อย แต่แล้ว

ปอนด์ถูกเด็กโรงเรียนอื่นเข้ามาหาเรื่องและรุมทำร้าย ฉันตกใจทำอะไร
ไม่ถูก ได้แต่เข้าไปหลบแล้วพยายามคิดหาวิธี เพราะบริเวณแถวนั้นไม่มีใครอยู่
ใกล้ ๆ เลย

“ช่วยด้วยค่า ตำรวจคุณตำรวจ จัดการเลยคะ!!” ฉันหลบอยู่หลังรถแล้ว
พยายามตะโกนให้สุดเสียง โดยไม่คาดคิดว่ามันจะได้ผล ไซ้ มันได้ผล พวกมันได้
ยินดังนั้นก็เกิดควมตกใจแล้วกระจัดกระจายกันไปทั่วทุกทิศ ฉันเห็นดังนั้นแล้ว
จึงรีบเข้าไปช่วยปอนด์

“เป็นอะไรไหม เจ็บตรงไหนหรือเปล่า ไปห้องพยาบาลไหม” ฉัน
ประคองตัวปอนด์ที่นอนอยู่กับพื้นให้ลุกขึ้น

“ไม่เป็นไร เดี่ยวกลับบ้านไปทายาเอา”

“ไม่เป็นไรได้ไง คุณสิเลือดออกขนาดนี้ ไปห้องพยาบาลก่อน”

“แต่...”

“บอกให้ไปก็ไปสิ!” ฉันดูเขาเสียงแข็ง จากนั้นจึงพากลับเข้าโรงเรียน แล้วเข้าไปที่ห้องพยาบาล

“ตายแล้ว! ไปโดนอะไรมา” ครูพยาบาลที่กำลังเก็บของเตรียมตัวจะกลับบ้าน

“พอดีผมล้มครับ” ปอนด์โกหกหน้าตาย โกหกยังไงก็ไม่มีใครเชื่อ

“หนูเห็นเขาพอดีก็เลยพาเขา来做แผลก่อนนะค่ะ” แล้วทำไมฉันต้องโกหกช่วยปอนด์ด้วย

“งั้นทำแผลก่อนเลย เดี่ยวครูไปเอาอุปกรณ์มาให้” คุณครูก็หายเข้าไปในห้องทิ้งไว้ให้ฉันกับปอนด์นั่งอยู่บนเตียงทำแผล

“แล้วไปทำที่ไหนถึงโดนเขารุมกระแทบ” ฉันถามเขาซึ่งพูดหน้า

“เปล่า! ก็แค่เขาหมั่นไส้” ปอนด์ตอบด้วยน้ำเสียงที่เรียบเฉย

“แล้วก็ต้องไม่พินฉันเรียกคนมาช่วยอีกอยู่ดี”

“ใครเขาขอให้มาช่วยละ”

“เฮ้า คนเขาอุตสาห์ช่วยยั้งจะพูดอีก น่าจะปล่อยให้นอนตรงนั้นไป” ฉันทำหน้าบั้งใส่เขา

“แล้วมาเจอเราได้ไง” ปอนดึยยื่นหน้ามาใกล้ ๆ

“เฮ้อ...ก็แค่ตามหาเฉย ๆ”

“เหรอก ก็เห็นจะชวนคุยหลายทีแล้วก็ยี้กักอยู่ได้” คราวนี้เขาเปลี่ยนน้ำเสียงให้ดูกวนประสาทมากขึ้น

“ก็แค่จะถามว่ายังเก็บเข็มกลัดนี้ไว้อยู่อีกเหรอก” ฉันที้ไปที่เข็มกลัดที่สภาพเริ่มเก่ามีรอยถลอกตามจุดต่าง ๆ

“ก็...เก็บไว้นานแล้วแต่ก็...พอได้เห็นว่าอยู่ห้องเดียวกันแล้วก็คิดถึงข้ามาเฉย ๆ แต่ไม่ได้หมายความว่าคิดแบบนั้นนะเบล”

“เข้าใจ ก็แค่อยากรู้เฉย ๆ ที่นี้ก็สบายใจละ ก็คุยแบบนี้ได้ปกติแล้วสิ”

“มีแต่เธอนั้นแหละไม่ปกติ คิดไปเองว่าเราไม่อยากจะคุยด้วยละสิ ถึงคิดมาก”

“ใครจะไปรู้ตัวเองก็ไม่มีอะไรให้ติดต่อกันเลย จะเข้าไปด้วยแต่ละทีก็หาโอกาสเข้าไปคุยด้วยยาก”

“โอ้เนะ” ปอนด์ลูบหัวฉันแผ่วเบา เหตุการณ์ทั้งหมดก็เป็นสิ่งที่ฉันคิดไปเองทั้งนั้นจากนั้นฉันก็คุยกับปอนด์ได้อย่างสบายใจแล้ว

“ลืมไปซะสนิทเลย ฉันทิ้งเงินไว้เนะ” ฉันจึงบอกกับปอนด์ว่าจะกลับไปสอนการบ้านจินก่อน

แต่เมื่อกลับไปแล้วเงินไม่ได้อยู่ที่นั่นแล้ว พร้อมเขียนโน้ตทิ้งไว้ที่สมุดการบ้านของฉัน

ดูเหมือนเบลจะไม่ว่าง วันนี้เราขอกลับก่อนนะ เราส่งข้อความไปแล้ว เบลไม่ได้อ่านเราเลยทิ้งโน้ตไว้ให้เผื่อเบลจะกลับมา เรารู้ว่าเบลไปทำอะไร เราถึงได้ไม่กล้าเข้าไป ขอโทษที่ทำให้เบลเสียเวลานะ

ทำไมต้องเป็นเวลานี้ด้วยเนะ ฉันกังวลใจว่าเขาจะเสียความรู้สึกไหมที่ฉันทิ้งเขาไปแบบนี้โดยที่ไม่แม้แต่จะอ่านข้อความของเขา วันรุ่งขึ้นฉันพยายามทักจิน แต่เขากลับเปลี่ยนไปไม่พูดคุยกับฉันอีกและที่ชัดเจนเลยก็คือจินคุยกับเพื่อนทุกคนยกเว้นฉัน ทำให้ฉันรู้สึกผิดและเสียใจมากที่ไม่ได้ขอโทษเขา

“แกจิ้นเขาไม่คุยกับฉันเลยอะ ตั้งแต่วันนั้น” ฉันขอคำปรึกษากับเพื่อน ๆ

“ก็ทิ้งเขาไปแบบนั้นอะนะ เป็นฉัน ฉันก็น้อยใจแหละ” ใจนั้งปลอบฉันที่โรงอาหาร

“แต่ฉันเสียใจ ฮือ” ฉันร้องไห้เสียใจกใหญ่

“อกหักเป็นเรื่องปกติปะแก” ธนาวิจับที่ตัวฉันช่วยปลอบอีกคน เหมือนโลกทั้งใบสลายลงเพียงเพราะจิ้นไม่คุยกับฉัน อีกทั้งยังได้ยินมาว่าจิ้นกำลังคุยกับเด็กผู้หญิงโรงเรียนหญิงล้วน ซึ่งคนที่บอกก็ไม่ใช่ใครที่ไหน แต่เป็นไอซ์กับฟ้าที่เอาข่าวมาบอกฉัน ฉันทำใจไม่ได้เพราะจิ้นชอบจิ้นมาหลายปีแล้ว ดูเหมือนตอนนี้จิ้นจะแทบไม่ได้สนใจฉันเลยด้วยซ้ำ ทำให้ฉันซ้ำใจมาก ถึงแม้หลายคนจะมองว่าเป็นเรื่องไร้สาระแต่การที่ได้มีโอกาสอยู่ใกล้คนที่ชอบบ่อยครั้งแล้วฉันเป็นคนทำทุกอย่างให้พังลงมาเหมือนโชคชะตากลั่นแกล้งฉัน ฉันเข้าใจว่าการหลงรักใคร่มาก ๆ แล้วเมื่อถูกทำลายลงจะเป็นเช่นไร หัวใจที่แตกสลายไม่มีวันกลับมาเป็นเช่นเดิม

ความรักของเพศอีกอย่างฉันมักไม่สมหวังเพราะจะมีใครบ้างที่เห็นค่าของพวกเรา สังคมชายล้วนเรื่องความรักเป็นเรื่องปกติแต่เป็นเรื่องที่ยากที่จะ

เกิดขึ้นได้ บางทีเด็กผู้ชายกำลังอยากจูบอยากกลอง ส่วนตัวของตนเองก็คิดเข้าข้างตัวเองจนไม่พอใจเขาไว้ว่าวันหนึ่งก็จะต้องเสียใจ

“ไม่เป็นไรนะแก หยุดร้องให้ได้แล้ว เดี่ยวแม่สงสัย” ฉันกลับบ้านด้วยความโศกเศร้าโดยมีธนาพามาส่งที่บ้าน

ฉันเดินเข้าบ้านด้วยหน้าตาที่เศร้าซึม ส่วนแม่กำลังเคร่งเครียดกับอะไรบางอย่าง

“กลับบ้านซะดึกเลย ทำตัวเหลวไหลอีกแล้วนะ!” คิดไม่ผิด แม่ตีผมเปียร์จนเมาอีกแล้ว ตั้งแต่ฉันขึ้นมัธยมแม่ก็จะตีผมเปียร์ทุกครั้งที่เราทำอะไรผิดต่าง ๆ ไม่เว้นแม้แต่วันในวันที่ไม่เห็นออกจากโรงเรียนแล้วยังมาเจอปัญหาที่บ้านที่ไม่เว้นแต่ละวัน ทำให้ฉันรู้สึกสิ้นหวังเหลือเกิน

“ทำตัวเหลว ฉันไม่เคยเลี้ยงแกแบบนี้!” เอาอีกแล้ว ค่าฉันอีกแล้ว ฉันพยายามสงบสติอารมณ์ให้มากที่สุดเหมือนทุกครั้ง “เกิดมาเป็นผู้ชายดี ๆ ไม่ชอบ อยากรจะไปเป็นอดีต อายเขาบ้างไหม” ตั้งแต่วันที่แม่จับได้ว่าฉันพยายามจะออกจากกรอบที่เขาวางไว้ แม่ก็ตำหนิด้วยถ้อยคำดูถูกมาตลอด

“ไม่อาย หน้าหนูไม่ใช่หน้าแม่!!” ฉันตะโกนกลับไป แม่เงยไปสั๊กพักก่อนจะลุกขึ้นมาด้วยความเกรี้ยวโกรธชนิดที่ฉันเองก็ไม่เคยเห็นมาก่อน วันนั้นพอ

ออกไปธุระข้างนอก ส่วนแม่คาดหวังว่าตะยิมเงินป่าแมวไม่ได้ ข้ายังคงมุมองใจที่มีลูกแบบฉันอีก

พี่วะ! แม่ตบเข้าไปที่หน้าฉันเต็ม ๆ “ชั่ว เลว! เกิดมาเสียชาติเกิดแล้วยังต่อต้านแม่เหรือ!” แม่อาละวาดเสียงดัง จิตใจของฉันทนแบกรับเรื่องเหล่านี้ไม่ไหวแล้ว “รู้ไหม ฉันต้องหาเงินส่งแก่เรียนเหนือยแค่นี้ ยังทำตัวแบบนี้อีกเหรือ!” แม่ปลัดฉันลง ฉันไม่พูดอะไร น้ำตาที่เอ่อไหลอาบแก้มลงเรื่อย ๆ ไม่มีแม้แต่เสียงสะอื้น มันเป็นความเจ็บปวดที่เจ็บที่สุด ความบอบช้ำภายในใจที่พิสูจน์ว่าเรื่องที่เจอมาทั้งหมดไม่มีที่ไหนบอบช้ำได้เท่าที่บ้านอีกแล้ว ฉันอยากจะระเบิดอารมณ์ออกมาทั้งหมดแต่ทำได้แค่กำมือไว้แน่น ๆ ระวังอารมณ์เพื่อไม่ให้เหตุการณ์มันแย่ไปกว่านี้ ฉันรีบเดินขึ้นไปห้องโดยล็อกประตูห้องไว้หวังไม่ให้ใครเข้ามา

“ออกมาเลยนะ!” แม่ตะโกนมาจากชั้นล่าง ฉันไม่รับรู้อะไร นั่งทรุดลงกับพื้น วันหนึ่งวันอะไรกันนะ ฉันพยายามคิดย้อนไป ทำไมแม่ถึงไม่เข้าใจฉันสักที ฉันใช้ความพยายามอย่างมากที่จะมาเป็นตัวฉัน ฉันที่เป็นตัวเองที่ภาคภูมิใจในทุกวันนี้ แต่แม่ไม่เคยภูมิใจในตัวฉันเลย ฉันอยากจะหลับแล้วไม่ต้องตื่นอีกต่อไปเพื่อที่จะไม่ต้องรับรู้เรื่องราวจากโลกที่แสนวุ่นวายถ้าเกิดไม่มีฉันอยู่สักคนละก็...

ข้อความสุดท้ายจากเบล ขอขอบคุณพ่อกับแม่ที่เลี้ยงดูฉันมาตลอด ๑๗ ปี เป็นชีวิตที่มีความสุขในช่วงหนึ่งเลยก็ว่าได้ ขอขอบคุณเพื่อน ๆ ทุกคนที่อยู่เป็นกำลังใจและให้ความช่วยเหลือเสมอมา ขอโทษที่ทำตัวไม่ดีกับใครหลาย ๆ คน ขอโทษพ่อกับแม่ที่เป็นลูกที่ไม่ดี ขอโทษที่ทำให้ผิดหวัง หนูไม่อยากอยู่แล้ว หนูเหนื่อย หนูจะไม่โทษใครที่ทำให้เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น หนูเจ็บปวดกับการถูกล้อ ถูกเหยียดหยาม ไร้ค่า หนูอึดอัด การไม่มีหนูอยู่เป็นทางออกที่ดีที่สุดแล้วที่จะทำ ให้พ่อกับแม่มีความสุขที่สุดและตัวหนูเองก็จะมีอิสระด้วยเช่นกัน รักทุกคนนะ ลาก่อน...ขอให้ทุกคนมีความสุขเมื่อไม่มีคนที่ชื่อเบลในชีวิตอีกต่อไปนะ

ด้วยรักและเจ็บปวด

เบล

บทส่งท้าย

สิ้นสุดการเดินทาง เริ่มต้นชีวิตใหม่

ถึง เธอที่ฉันรู้จักดี

นี่ไม่ใช่จดหมายจากโลกวิญญาณ เธอเริ่มสงสัยแล้วใช่ไหมว่าทำไม
จดหมายแต่ละฉบับที่มาปรากฏทุกครั้ง แต่ดวงใจได้เลยนี้ไม่ใช่จดหมายจากฉันที่
ตายไปแล้ว จดหมายแต่ละฉบับถูกเขียนขึ้นเป็นเพราะความตั้งใจของเธอทั้งนั้น
จนตอนนี้มันกำลังสิ้นสุดลง เธอคิดว่าฉบับที่แล้วเป็นฉบับสุดท้ายใช่ไหม เปล่า
เลยถ้าฉันไม่มีชีวิตตรอกลับมามีชีวิตใหม่ พระเจ้าคงไม่ยอมให้ชีวิตฉันต้อง
จบลงก่อนเวลาอันสมควร โชคชะตาพลิกผันกลับทำให้ฉันได้รู้สึกถึงการมีชีวิตอยู่
ถ้าฉันหายไปโลกใบนี้ก็ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลง แต่การที่มีฉันอยู่ฉันอาจจะ
เปลี่ยนแปลงชีวิตของฉันหรือคนอื่น ๆ ได้ เช่น เธอ

เสียงไซเรนดังสนั่นไปทั่วพื้นที่ เสียงร้องตะโกนโหวกเหวกอยู่รอบตัว
ภาพสุดท้ายที่เห็นคือพ่อกับแม่ที่กำลังร้องเรียกฉันอยู่ คำคืนในวันนั้นเป็นคืน
พระจันทร์เต็มดวง ท้องฟ้าปลอดโปร่งเห็นดวงจันทร์ชัดเจน แต่สายตาของฉัน

กำลังพรวมัว เหงื่อไหลท่วมตัว ร่างกายเย็นเฉียบ หายใจไม่เป็นจังหวะ สุดท้ายแล้วฉันก็ช็อกและหมดสติ

จิตใจที่มีดสนิท ฉันอยู่ที่ไหนก็ไม่อาจทราบได้ ฉันรู้สึกสับสน...ทันใดนั้นปรากฏร่างเด็กคนหนึ่งที่มีแสงสว่างรอบกายท่ามกลางความมืดนี้ นั่นคือฉันในวัยเด็ก ภาพความทรงจำหลังไหลมาเป็นสายน้ำ เด็กคนนั้นยิ้มให้ฉัน แสดงให้เห็นว่าเขามีความสุขมากขนาดไหน นี่ฉันเปลี่ยนไปขนาดนี้ได้อย่างไรนะ ฉันในวัยเด็กมีความฝัน มีจินตนาการ ในภาพนั้นฉันกำลังวาดภาพเด็กผู้หญิงคนหนึ่งแล้วเขียนชื่อภาพว่า เบล... ฉันตัดสินใจผิดพลาดไปเสียแล้ว ฉันกำลังทำลายความฝันของเด็กคนนั้น ฉันเพียงมารู้สึกเสียดายชีวิตที่ยังไม่ได้ทำอะไรอีกตั้งมากมาย

คุณค่าชีวิตคนเรานั้นอยู่ใกล้แค่เอื้อมแต่ฉันกลับไม่เห็นมัน ฉันควรจะมีชีวิตอยู่ต่อเพื่อตัวเอง...

แสงสว่างสองมาที่สายตาของฉัน ฉันลืมตาตื่นขึ้นมามีสายระโยงระยางงเต็มไปหมด สายน้ำเกลือที่เจาะอยู่ที่แขน มีสายสวนแทงอยู่ที่จมูกเพื่อล้างท้อง ฉันมีนิ้วเหมือนจะอาเจียนตลอดเวลา ร่างกายเย็นและชาไปทั่วทั้งตัวจนแทบขยับไม่ได้ บรรยากาศรอบเตียงผู้ช่วยเป็นยามเช้าที่แสงอาทิตย์กำลังสอดส่องมายังหน้าต่าง เสียงนกกำลังร้องแสดงความดีใจ พร้อมกับแมยี่นเฝ้าอยู่ข้างเตียง

น้ำตาแห่งความปีติยินดีต้อนรับฉันกลับมา เพื่อนทุกคนที่อยู่นอกห้องต่างเข้ามา
รายล้อมให้กำลังใจฉัน

“หนูขอโทษ...” ฉันเปล่งเสียงอย่างแผ่วเบา

“อย่าทำแบบนี้อีกได้ไหม” พอร์รองขอฉันอยู่ข้างเตียง ฉันที่ทำได้แค่มอง
ด้วยหางตาก็กลั้วน้ำตาไว้ไม่อยู่ ทุกคนในห้องต่างร้องไห้เสียใจฉันกับสิ่งที่ฉันทำ
ลงไป

“แกทำพวกฉันเสียใจมากเลยรู้ไหม” กลุ่มเพื่อนรักของฉันเข้ามาพูดกับ
ฉันเป็นกลุ่มแรก ธนา ไชน ใจ อาร์ตเข้ามาจับที่มือของฉันไว้ “รู้ล่วงหน้าจะเป็น
เพื่อนแกก่อน” ธนาเสียใจที่สุดที่ไม่สามารถอยู่เป็นเพื่อนฉันได้ในยามที่ฉันกำลัง
ต้องการความช่วยเหลือ

“วันนี้ วันที่เท่าไร...แล้วนะ” ฉันพยายามพูด แม้แต่เรื่องราวที่จะพูดก็
แทบจะไม่มี

“รู้ไหมกลับไปกี่วัน...” ทุกคนพูดพร้อมกัน

“ห้าวันเต็มเลยนะ” ใจเป็นคนพูดต่อ ฉันกลับไปถึงห้าวันเลยหรือ
เพราะสิ่งที่ฉันกินเข้าไปคือยานอนหลับชนิดที่กินหนึ่งเม็ดแล้วจะหลับสนิท

และฉันกินยานอนหลับไปทั้งกระปุกโดยไม่ทราบจำนวนที่แน่นอนว่าฉันกินไปเท่าไร ฉันกินแล้วขมदानอนหลับลงไปเพื่อที่หวังว่าจะไม่ตื่นขึ้นมาอีก ไม่อยากจะรับรู้อะไรอีกแล้ว

“ทำไมจึงไม่รักตัวเองเลยวะ” เพื่อนผู้ชายในห้องงองก็เป็นห่วงฉันไม่แพ้กัน “จะมายอมแพ้เอาตอนนี้ไม่ได้นะ” “อยู่ด้วยกันมาตั้งสามปี ใครจะยอมเสียเพื่อนไป” คำพูดของเพื่อนแต่ละคนยิ่งทำให้ฉันรู้สึกผิดแต่ก็ดีใจที่ทุกคนรักฉันมากถึงขนาดนี้

“ไฉน เป็นอะไรทำไมไม่บอก บอนด์เดินเข้ามาพร้อมกับไอซ์และฟ้า “เพื่อนเป็นห่วงกันหมดเลยเห็นไหม”

“เบล!” ทั้งคู่เข้ามาสวมกอดฉัน “เป็นอะไรทำไมไม่บอกพวกเราก่อน” ฉันรู้สึกผิดมากที่แก้ปัญหาด้วยตัวเอง ฉันมีเพื่อนทุกคนอยู่รอบกายแต่กลับไม่ทันได้คิดว่าพวกเขาจะเป็นห่วงฉันมากขนาดไหน “พวกเราเป็นห่วงแก่มากนะ”

“ขอโทษนะเบล...” จินลุกขึ้นมาพูดกับฉัน “ขอโทษที่เราโกรธเธอจนไม่คุยกับเธอ” ฉันไม่นึกโกรธหรือเกลียดเธอหรอกฉันแค่เสียใจกับการกระทำของฉันมากกว่า

ฉันพยายามหันไปมองแม่ แม่ไม่พูดอะไรกับฉันเลย ฉันเห็นแล้วรู้สึก
สงสารและเวทนาตัวเองอย่างมากที่ท่าลงไป แม่ได้แต่นั่งร้องไห้แม่เองก็คง
รู้สึกผิดไม่น้อยที่ทำกับฉัน สร้างแผลในใจมากมายให้ฉันเจ็บปวดที่สุด แม่พูดกับ
พ่อว่าจะพยายามเข้าใจและปรับตัวกับฉันมากขึ้น ฉันเข้าใจแม่ที่แม่อยากให้ฉัน
เป็นอย่างไร แต่มีเพียงสิ่งเดียวที่ฉันไม่สามารถทำให้ได้ก็คือการเป็นสิ่งที่ฉันไม่
อยากเป็น ไม่ใช่ว่าการเป็นเพศโดยกำเนิดเป็นสิ่งที่แย่แต่การที่ฉันมีแนวทางของ
ฉันมันเป็นสิ่งที่ดีสำหรับฉันแล้ว

การใช้ทางออกเช่นนี้อาจจะเป็นการตัดสินใจที่ผิดพลาดไปตลอดชีวิต
เลยก็ได้ เพราะถ้าเกิดฉันทำสำเร็จขึ้นมา ก็จะทำให้คนรอบตัวของฉันมีแต่ความ
เจ็บปวดและบาดแผลในใจเพิ่มมากขึ้นเหมือนเป็นการทิ้งปัญหาของตัวเองแล้ว
ให้ผู้อื่นแบกรับมันต่อ ไม่ใช่เรื่องราวที่ดีที่จะทำแบบนี้ คุณค่าของชีวิตเรายังมีให้
ค้นพบอีกยาวไกล มีปัญหาต่าง ๆ เราก็ควรจะเผชิญหน้ากับมันต่อไป

การรักษาตัวและจิตใจของฉันใช้เวลาเป็นอย่างมาก จะมีพ่อแม่ เพื่อน
สลัดกันมาเยี่ยมฉันในช่วงวันธรรมดาและวันหยุด ฉันถึงมีกำลังใจที่จะมีชีวิตต่อ
มากขึ้น อีกทั้งยังได้แรงบันดาลใจจากศิลปินที่ชื่นชอบอีก ทำให้ฉันรู้สึกว่าการมีชีวิตนี้
ต้องทำอะไรอีกมากมายเพื่อตัวเอง วันหนึ่งคุณครูประจำชั้นมาเยี่ยมฉันใน
วันหยุด ครูประจำชั้นป็นี่ของฉันมีชื่อว่า ครูรัตน เป็นครูสอนวิชาคอมพิวเตอร์

เป็นครูประจำชั้นที่พวกเรารักมากที่สุด ถึงแม้ครูจะมีอายุห่างกับพวกเรามากก็ตาม ครูรัตนก็เข้ากับพวกเราได้อย่างดี ทั้งการให้คำปรึกษา การร่วมกิจกรรมกับนักเรียนในห้อง ทำให้ครูได้ใกล้ชิดกับนักเรียนในห้องทุกคนจนสนิทใจ วันนี้ครูรัตนมาเยี่ยมฉันเช่นเคย

“หนูมีอะไรจะบอกครูไหม” ครูวางของฝากแล้วนั่งลงที่เก้าอี้ข้างเตียงฉันได้ถอดสายที่โยงไปทั่วตัวออกแล้ว กินข้าวได้ปกติ พุดคุยได้ปกติและมีเรี่ยวแรงมากขึ้น

“หนูรู้สึกว่าคุณไม่มีค่า ใคร ๆ ก็ไม่ต้องการหนู”

“ทำไมถึงคิดแบบนั้น”

“เพราะไม่ว่าหนูจะทำอะไร พยายามแค่ไหน ก็ไม่มีใครสนใจความรู้สึกหนู”

“เพราะหนูไม่ได้ทำตามใจตัวเองหรือเปล่า ทำเพื่อคนอื่นจนลืมใส่ใจความรู้สึกของตัวเองใช่ไหม ครูว่าการที่หนูทำแบบนี้มันผิดนะ หนูจะจากไปแบบนี้โดยทิ้งความรู้สึกผิดให้กับคนอื่น คนที่อยู่ต่อเขาจะคิดอย่างไรเมื่อเสียหนูไป อย่าลืมว่าการตายไม่ใช่ทางออกที่ดีที่สุด แต่เป็นทางออกที่แย่ที่สุดต่างหาก หนู

คิดว่าไม่มีใครรักหนูใช่ไหม ลองมองไปที่กระจกสิ นั่นแหละคนที่รักหนูมากที่สุด”
ครูรัตนซีไปที่กระจกที่อยู่ตรงหน้าฉัน

“ถ้าหนูไม่รักตัวเอง แล้วหนูจะคาดหวังให้คนมารักหนูได้อย่างไร”

ฉันจุกคิดขึ้นมา การที่ไม่ได้รักตัวเองไม่ได้ทำอะไรเพื่อตัวเองเลยเป็นสิ่งที่น่าเสียดายที่สุดในชีวิต

“วันนี้หนูเป็นคนใหม่ เบลคนเก่าที่หนูเคยเกลียดเขาจากเราไปแล้ว เราเริ่มต้นใหม่กันดีกว่านะ”

คำพูดของครูรัตนซีทำให้ฉันได้รับกำลังใจมาอย่างเต็มเปี่ยม พร้อมทั้งจะเริ่มต้นใหม่ ชีวิตใหม่ โลกใบเดิมที่เปลี่ยนไปกับใจของฉันที่พร้อมจะโบยบินและเป็นอิสระ

ครูรัตนซีมาเยี่ยมฉันได้ไม่นานพอกับแม่ก็เข้ามาพอดี

“สวัสดิ์ค่ะครู” แม่ฉันยกมือไหว้สวัสดิ์คุณครู

“ครูทานอะไรมาหรือยังครับ” พ่อฉันเชิญชวนให้ครูรัตนนินข้าวด้วยกัน

“ไม่เป็นไรค่ะ ครูทานมาแล้ว” ครูรัตน์จับมือฉันแล้วพูดขึ้นว่า “อยากจะบอกอะไรกับพ่อแม่ไหม”

ฉันตัดสินใจและรวบรวมความกล้าทั้งหมดเพื่อเอ่ยคำหนึ่งขึ้น

“หนูรักพ่อกับแม่ค่ะ...” พ่อกับแม่นิ่งเงียบบอมนิยามอยู่เล็กน้อย

“พ่อกับแม่ไม่อยากจะให้หนูต้องเก็บความเครียดไว้ที่ตัวเองอีกแล้วนะ อยากจะทำอะไรก็ทำ เป็นสิ่งที่หนูอยากเป็น ขอแค่หนูแยกแยะถูกผิดได้ก็พอ หนูโตแล้วควรจะมีช่วงเวลาเป็นของตัวเองแล้วจ้ะ” ครูรัตน์พูดแทนพ่อกับแม่ราวกับว่าเตรียมตัวกันมาก่อนหน้านี้แล้ว “อาทิตย์หน้าก็ออกจากโรงพยาบาลได้แล้ว ก็ไปเรียนกันนะ ทุกคนคิดถึง” ครูรัตน์กล่าวลาฉันกับพ่อก่อนออกจากห้องไป

“พ่อขอโทษที่ไม่ได้ใส่ใจหนูมากพอ ทำให้หนูต้องรู้สึกเจ็บปวดแบบนี้ พ่อจะดูแลหนูให้ดีที่สุด เพื่อไม่ให้หนูต้องคิดมากอีก” พ่อเดินมากุมมือของฉันด้วยความห่วงใย

“แม่ขอโทษที่ไม่เข้าใจหนู แม่จะพยายามเข้าใจหนูให้มากขึ้น หนูอยากเป็นอะไรแม่ก็จะสนับสนุนเต็มที่ขอแค่หนูไม่ทำให้ใครเดือดร้อน ถ้าผิดแม่ก็จะถามหาเหตุผล หลังจากนั้นแม่จะไม่ตีแม่เบียร์อีกแล้ว ไม่ว่าจะอะไรเกิดขึ้นเราก็จะมาช่วยแก้ปัญหากัน” แม่เข้ามาลูบหัวของฉันอย่างแผ่วเบา เป็นบทเรียนให้ทั้งฉัน

พ่อแม่และเพื่อนทุกคนว่าทุกปัญหามีทางออก และต้องเป็นทางออกที่ดีที่สุดไม่ใช่ทางออกแบบที่ฉันทำ

ทุกอย่างกลับมาเป็นปกติ ฉันทกลับมาเรียนได้ดังเดิมแต่การบ้านที่ค้างไว้เยอะเพราะหายไปเกือบหนึ่งเดือนเดือนจึงต้องตามงานเยอะเป็นพิเศษ ฉันทกับจินกกลับมาเป็นเพื่อนกันได้เหมือนเดิม คราวนี้จินเป็นคนสอนวิชาต่าง ๆ ให้ฉันททดแทนช่วงที่ฉันทหายไป หนึ่งเดือนความรู้สึกของฉันทที่มีต่อจินเปลี่ยนไปแล้ว ส่วนปอนด์ก็สนิทกับฉันทมากขึ้น ไปไหนมุ่งไหนด้วยกันจนทุกคนเข้าใจผิดว่าเราคบหาดูใจกัน แต่ที่จริงเราทั้งต่างคนต่างคิดแค่เพื่อนสนิทคนหนึ่ง ไม่ว่าจะมมีปัญหาอะไรฉันทก็จะไม่แก้ปัญหาด้วยตัวคนเดียวอีกต่อไปแล้ว หลายครั้งที่มปัญหายากเกินกว่าที่ฉันทจะรับมือได้ ก็จะคอยปรึกษาเพื่อนสนิททุกคนเสมอก่อนตัดสินใจ ฉันทรักตัวเองมากขึ้นมาดูแลตัวเอง ตั้งใจเรียนมากขึ้นเพื่อสอบเข้ามหาวิทยาลัยที่ฝันไว้ พ่อกับแม่ก็สนับสนุนฉันทเต็มที่ มีหลายครั้งที่แม่ฉันทมักจะบ่นแต่แม่ก็เริ่มเข้าใจว่าเป็นธรรมชาติของฉันทไปแล้ว ครอบครัวของเรากลับมาสนิทกันเหมือนวันวานอีกครั้ง

ปลายฤดูหนาวที่ต้นชมพูพันธุ์ทิพย์ของโรงเรียนเริ่มผลิบานอีกครั้ง นั่นเป็นสัญญาณว่าพวกเรากำลังจะจบการศึกษาชั้นมัธยมปลายของโรงเรียนแห่งนี้

พวกเราทุกคนในห้องต่างสอบติดมหาวิทยาลัยที่หวังไว้ ฉันเองก็เช่นกันได้สอบติดเข้าคณะมนุษยศาสตร์ของมหาวิทยาลัยชื่อดังแห่งหนึ่งใจกลางเมือง

บัดนี้เป็นช่วงเวลาแห่งความทรงจำที่พวกเราจะได้อยู่ร่วมกันในฐานะนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาชั้นปีที่ ๑ ห้องที่ ๒ พวกเราจะได้ดอกบัวกันคนละหนึ่งดอกเพื่อแทนนักเรียนทุกคน วันปัจฉิมของโรงเรียนเราจะจัดขึ้นในวันสุดท้ายของการสอบวันสุดท้ายทุกคนจะมารวมตัวกันในช่วงเย็นเพื่อทำพิธีจบอันศักดิ์สิทธิ์ในอามาลาคุณครู เขียนเสื่อให้กันและกัน กราบไหว้สิ่งศักดิ์สิทธิ์ในโรงเรียน สุดท้ายนี้ก็จะได้รับโอวาทจากคุณครูผู้อาวุโส ฉันและเพื่อนทุกคนต่างร้องไห้ที่เราจะไม่ได้ใช้ชีวิตร่วมกันในรั้วโรงเรียนอีก ภาพความทรงจำต่าง ๆ ที่พวกเราได้ใช้เวลาร่วมกัน อวดคารมถ้อยคำที่เราได้เที่ยวเล่นด้วยกันกำลังจะจางหายไปจากชีวิต แยกย้ายกันไปเติบโตเป็นผู้ใหญ่ขึ้นอีกขั้น คุณครูทุกคนส่งเรามาดึงฝักรวมของชีวิตมัธยม จากนี้ไปเรากำลังจะได้เป็นผู้เสื่อที่บินกระจัดกระจายไปกันคนละทิศ ทิศกิจกรรมสุดท้ายก่อนออกจากรั้วโรงเรียนนี้พวกเราทุกคนจะเด็ดบัวโดยให้เหลือใยไว้ แทนสายใยที่ผูกพันกันไม่มีวันลืมหืมและลอยดอกบัวในสระหน้าโรงเรียนเป็นอันเสร็จสิ้นพิธีแล้วพวกเราก็จะลอดซุ่มธงเพื่อออกจากโรงเรียนนี้ไป ฉันและกลุ่มเพื่อนทุกคนต่างแสดงความยินดีที่พวกเราเรียนจบมาด้วยกัน ฉันจะได้ใส่ชุดนักเรียนเป็นครั้งสุดท้ายพร้อมสายสะพายและมงกุฎที่พวกเราสั่งทำขึ้นมา ของขวัญมากมายจากรุ่นพี่รุ่นน้องเพื่อนต่างโรงเรียนที่นำมาแสดงความยินดี

ฉันรู้สึกมีความสุขที่มีเพื่อนที่ดีต่างจากช่วงประถมและมัธยมเพราะไม่มีใครรู้สึกรังเกียจการมีอยู่ของพวกเขา ไม่เคยมีใครปฏิเสธว่าพวกเราเป็นตัวประหลาดแต่กลับมองว่าเราเป็นเพื่อนที่ดีต่อกัน เพศไม่ใช่สิ่งที่ใครจะเอามาตัดสินคนคนหนึ่งแต่เป็นนิสัยใจคอต่างหากที่สามารถบ่งบอกได้ว่าคนคนนั้นเป็นเช่นไร ฉันรู้สึกขอบคุณคุณจริงๆ ที่ฉันได้กลับมาใช้ชีวิตนี้ ฉันอยากจะเปลี่ยนแปลงให้สังคมได้รับรู้ว่าเพศของพวกเขานั้นก็เป็นมนุษย์คนหนึ่งมันคือรสนิยมการใช้ชีวิต ไม่ใช่โรคภัยที่รักษาไม่หายขอแค่มีความเข้าใจและยอมรับก็สามารถใช้ชีวิตร่วมกันได้ สังคมชายล้วนที่ฉันอยู่มากลุด 6 ปีที่ผ่านมามันทำให้ฉันได้รู้ว่าโลกกำลังเปิดกว้างทางเพศมากยิ่งขึ้น แต่ยังมีส่วนน้อยที่ยอมรับมันไม่ได้

หลังจากนั้นฉันก็ได้เข้าเรียนมหาวิทยาลัยดังกล่าวดูได้เห็นสภาพสังคมที่กว้างขวางมากขึ้นอะไรที่ไม่เคยเห็นจากโรงเรียนชายล้วนก็จะได้เห็น เพศต่าง ๆ ได้ก่อกำเนิดขึ้นมามากมายหลังจากการเรียกร้องสิทธิความเท่าเทียมทางเพศ จนกลายมาเป็น LGBTQ+ ที่ทุกคนมีความเท่าเทียมกันในสังคม ปัจจุบันนี้สังคมไทยเรากำลังเปิดกว้างเป็นอย่างมาก แต่ก็ขึ้นอยู่กับชนชั้นผู้ใหญ่ที่เขาจะสามารถยอมรับเปิดใจให้เรามีจุดยืนในสังคมได้เหมือนกับชายหญิงได้หรือไม่ ฉันก็ได้แต่คาดหวังให้ทุกคนก้าวผ่านเรื่องเพศสภาพและหันมามองที่คนคิดนิสัยใจคอเพื่ออยู่ร่วมกันอย่างมีความสุข ตอนนี้ฉันเป็น “เบล” ที่พอใจในตัวเอง

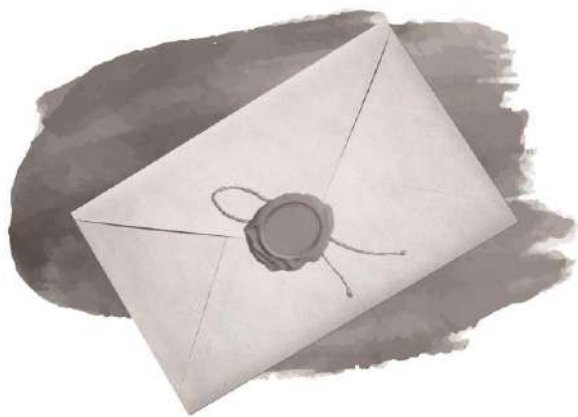
ฉันได้กลายเป็น “บอล” ที่ตัวเองวาดฝันไว้แล้ว เป็นผีเสื้อที่สง่างามที่สุด
เท่าที่ตัวเองจะเป็นได้ แล้วเธอล่ะเป็นผีเสื้อแบบไหน...

สุดท้ายนี้จดหมายแต่ละฉบับฉันได้เขียนขึ้นมาเพื่ออยากให้ทุกคนมีความมั่นใจ ไม่ว่าจะเพศไหน รูปร่างอะไร ฐานะแบบไหน อยากให้ทุกคนมีความเป็นตัวของตัวเองและไม่ทำให้คนอื่นเดือดร้อน จงอย่าเป็นคนอื่นที่ตัวเองไม่รู้จักเพื่อใคร จงเป็นตัวของตัวเองเพื่อตัวเอง รักตัวเองให้มากและที่สำคัญจงให้เกียรติผู้อื่น และเข้าใจสิ่งที่เขาเป็นเพราะเราทุกคนคือคนเหมือนกันหมดไม่มีตัวมีสูง ใสใจทั้งความรู้สึกของตนเองและผู้อื่นก็จะทำให้สังคมนี้น่าอยู่และเปิดใจกันมากขึ้น ขอให้เธอเป็นคนอย่างที่เราคาดหวังและไม่เจ็บปวดอีกต่อไป ฉันขอให้สังคมรอบตัวเธอมีแต่คนรักและให้เกียรติ จงมั่นใจในสิ่งที่ตัวเองเป็น จดหมายฉบับนี้เป็นฉบับสุดท้ายที่จะเขียนถึงเธอที่ฉันรู้จักดี เธอเองก็เป็น“เบล” ในแบบที่เธอเป็นได้ ขอขอบคุณที่อยู่ร่วมแบ่งปันประสบการณ์เหล่านี้ แล้วเราจะเจอกัน ณ ที่ใดที่หนึ่ง

ด้วยรักและห่วงใยเสมอมา

เบล

ประวัติผู้เขียน

วัชรินทร์ ณ ราช (กัสเบล)

ปัจจุบันกำลังสำเร็จการศึกษาจากสาขาวิชาวรรณกรรมสำหรับเด็ก

คณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ใช้นามปากกา *farfalla* ในภาษาอิตาลีแปลว่า **ผีเสื้อ**

ด้วยความที่ผีเสื้อนั้นมีความหมายไปในทิศทางต่าง ๆ สำหรับตัวเราเองก็คิดว่าผีเสื้อผีเสื้อเพราะผีเสื้อมันมีความเปลี่ยนแปลงอยู่ในช่วงชีวิตของมันเป็นวัฏจักรอยู่เรื่อย ๆ และมีความสุขงามอยู่ในตัวมันรวมกับที่ตัวเองนั้นชื่นชอบความสวยงามของผีเสื้อ จึงได้ใช้มาเป็นสัญลักษณ์แทนตัวเองและเรื่องที่เขียน

ถึง เธอที่วันรู้จักดี

ในวันที่คุณกำลังกลับจากโรงเรียน
กลับจากที่ทำงาน
หรือที่ไหนซักแห่ง ณ ที่คุณอยู่
คุณอาจจะกำลังเหนื่อยกับสิ่งที่คุณเจอมาทั้งวัน
หรือบางที...

ก็เกือบทั้งชีวิตของคุณที่มาเจอเลยก็ได้
ในขณะที่คุณกำลังนอนร้องไห้
หรือเสียใจจากเรื่องที่คุณเจอมา
ก็จะปรากฏจดหมายฉบับหนึ่งขึ้นมา
แล้วเมื่อคุณเปิดอ่าน คุณจะพบว่า...
นี่คือเรื่องราวที่คุณกำลังอ่านจากวัน
ที่ชื่อว่า **“เอบา”**

